

Độc Diệt Địch

Đại Nhị
Vô Khu

Mục lục

- Chương 1: Khởi Đầu Mới
- Chương 2: Cha, Nương, Thúc
- Chương 3: Thằng Béo Trần Thăng
- Chương 4: Ta Đánh Với Người
- Chương 5: Tập Võ
- Chương 6: Hai Thanh Dao Treo Trên Tường
- Chương 7: Không Ăn Thiệt Thòi Là Tốt Rồi
- Chương 8: Con Muốn Học Võ
- Chương 9: Đối Thủ Khó Được
- Chương 10: Thiên Phú
- Chương 11: Mộc Thục Lan
- Chương 12: Kiên Trì
- Chương 13: Ta Dạy Cho Người Một Biện Pháp
- Chương 14: Huyễn Kỹ
- Chương 15: Ở Nơi Để Hàng
- Chương 16: Đánh Liên Tiếp
- Chương 17: Cha Mẹ Trong Mắt Đứa Trẻ
- Chương 18: Phá Gia Chi Tử
- Chương 19: Cảm Giác Hấp Dẫn Của Lũy Tiến Và Mỹ Thực
- Chương 20: Bốc Thăm Đấu Võ

Chương 1: Khởi Đầu Mới

- ...Bọn họ không mang theo đủ hỏa lực, không có biện pháp...

Trong phòng bệnh, một người đàn ông trung niên ngồi ở mép giường đang chăm chú đọc chậm.

Triệu Tiến nằm trên giường bệnh đã thực suy yếu, hiện tại ngay cả chuyển động mắt hắn cũng đều cảm thấy khó khăn. Triệu Tiến muốn nói cho vị bằng hữu đang đọc sách kia, hắn không thích quyển sách này, cũng không muốn nghe đối phương đọc tiếp nữa. Hắn chỉ muốn nghe người bạn này nói về cuộc sống, nhớ lại những năm tháng đó.

Cô nhi viện là nơi tranh đấu tàn nhẫn trong xã hội, sau khi trải qua nhiều gian khổ cuối cùng trong công tác cũng nhìn ra được một chút khởi sắc, sau đó lại đột nhiên bị bệnh nặng. Qua vài lần phẫu thuật không thành công, cái chết kề cận sau lưng vẫn liều mạng làm việc, Triệu Tiến phát hiện hắn rất cô đơn, hắn là cô nhi không cha không mẹ, lại bề bộn nhiều việc nên không có thành gia lập thất, nói gì tới chuyện vợ con, kết quả là chỉ có người bạn tốt đến từ cô nhi viện này là đến thăm hắn mỗi ngày.

Triệu Tiến có thể cảm giác được, sinh mệnh của hắn đang dần dần mất đi, hắn không cam lòng, hắn cảm thấy thời gian bản thân ở tại thế giới này quá ngắn, như thế là không công bằng. Triệu Tiến muốn khóc, nhưng nước mắt của hắn lại không rơi ra được. Triệu Tiến giãy dụa nói:

- Tôi không muốn chết...

Hắn gắng hết sức đem những lời này nói cho người bên ngoài nghe, chẳng qua chỉ có chút hơi thở phập phồng, sau đó hết thở lại trở nên yên

lặng.

Triệu Tiến nhìn người bạn của mình đã dừng đọc, vẻ mặt thống khổ, hắt mớ hồ nghe thấy có người gọi to, có tiếng bước chân dồn dập vang lên, sau đó mọi thứ đều lâm vào bóng tối.

- Con à, con mà có mệnh hệ gì, nương cũng không muốn sống nữa!

Thanh âm như vang lên từ xa, lại giống như vang lên ngay bên tai, chết đi giống như thật lâu, lại giống như một thoáng nháy mắt, Triệu Tiến đột nhiên phản ứng mạnh mẽ, hắt còn sống.

Trước mắt hoàn toàn là một màu tối đen, nhưng là bởi vì hắt đang nhắm mắt. Triệu Tiến mở mắt ra, nhưng sao không thể cử động được?

Bản thân hắt dường như biến thành một đứa bé, thân thể yếu ớt, trong lúc vừa vui mừng vừa khiếp sợ Triệu Tiến rốt cuộc cũng ý thức được đây là một địa phương khác biệt.

- Tiểu Tiến tỉnh rồi, Tiểu Tiến, con đã tỉnh rồi!

Trong tầm mắt của Triệu Tiến xuất hiện gương mặt của một phụ nhân trung niên, khí sắc có vẻ ảm đạm, nhìn rất phúc hậu, nước mắt đầy mắt, nhưng trên mặt đã có thần sắc mừng như điên.

Nhìn đến gương mặt này, trong lòng Triệu Tiến tự nhiên toát ra một cảm giác thân thiết, yếu ớt gọi một tiếng:

- Mẹ.

Gọi xong cũng không kìm được đau đớn khóc thành tiếng, mình vẫn còn sống.

- Mẹ?

Phụ nhân kia đối với xưng hô này có phần ngạc nhiên, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, muốn đưa tay sờ mặt của Triệu Tiến, sau đó lại rút trở về, đứng lên gọi to với người ngoài cửa:

- Sát Thiên Dao, con tỉnh rồi, ông còn không mau đi mời lang trung.

Lúc này Triệu Tiến mới chú ý đến vị phụ nhân đầu tóc tán loạn mà chính hắn gọi là “mẹ” này vẫn còn chải búi tóc của thời xưa, y phục trên người cũng là trang phục của cổ đại, mọi vật trong phòng cũng đều được bố trí giống mấy bộ phim truyền hình cổ đại.

Xảy chuyện gì vậy? Đứa bé này có cùng tên với hắn ư? Triệu Tiến vô cùng ngạc nhiên, nhưng lập tức không thêm để ý tới, không cần quan tâm giờ hắn đang gặp tình huống gì, quan trọng nhất là hắn vẫn còn sống, hắn khóc lớn một tiếng, nước mắt đầy mặt.

Phụ nhân kia cuống cuống ngồi xuống bên giường của Triệu Tiến, gấp gáp nói:

- Tiểu Tiến chớ khóc, chuyện vừa rồi con sẽ quên rất nhanh thôi, muốn ăn cái gì, nương làm cho con.

Triệu Hà thị, Hà Thúy Hoa, mẫu thân của hắn, nữ nhi của đồ tể, trong đầu của Triệu Tiến hiện ra những ấn tượng này, hắn rất sợ mẫu thân của mình, mẫu thân rất chán ghét những đứa trẻ yếu đuối nhút nhát, vì vậy hắn cũng thường xuyên bị giáo huấn.

Nước mắt trên mặt mẫu thân và biểu cảm mừng như điên trong giây lát khi hắn tỉnh lại kia, hắn chưa bao giờ nhìn thấy, bây giờ thân thiết và cẩn thận ngược lại làm hắn có chút không quen.

Triệu Hà thị chợt đứng dậy, mở cửa phòng ra quay về phía sân viện quát:

- Sát Thiên Dao khốn khiếp, còn ngần người ngồi đấy à, mau đi tìm lang trung đi!

Động tác bất ngờ và tiếng quát lớn dọa Triệu Tiến nhảy dựng, tiếng khóc lập tức dừng lại, một cảm giác quen thuộc dâng lên ở đáy lòng, đây mới là mẹ ruột của hắn, người phụ nữ hấp tấp táo bạo, vô tình. Trí nhớ của Triệu Tiến và thân thể này đã dung hợp với nhau, hắn có chút mơ hồ, không biết cuộc sống cô nhi và lần hấp hối trên giường bệnh kia có đã từng xảy ra không hay chỉ là một giấc mộng.

Tiếng khóc của hắn ngừng lại, khiến cho Triệu Hà thị đang rống to ở ngoài cửa sợ hãi vội vàng quay đầu lại xem, ngoài cửa phòng cũng có tiếng bước chân dồn dập tới gần. Một Đại Hán mập mạp xuất hiện ở cửa, đuổi đầu nhìn về hướng giường, khàn khàn nói:

- Sao lại ngừng khóc rồi?

Triệu Tiến thiếu chút nữa gọi một tiếng “Cha”, lại nghĩ vừa rồi gọi “mẹ”, Triệu Hà thị phản ứng kì lạ, hắn lại do dự, gọi nhỏ:

- Cha.

Triệu Chấn Đường, Bách Hộ Từ Châu, phụ thân của ông, quân hộ thế tập, hiện tại kiếm sống chủ yếu bằng nghề...chém đầu đấy...

Nghĩ đến đây, trong đầu Triệu Tiến đột nhiên hiện lên hình ảnh Triệu Chấn Đường cầm trong tay đại đao chặt xuống, đầu phạm nhân rơi xuống đất, máu tươi phun ra, theo bản năng sợ hãi run lên.

Vừa rồi Triệu Tiến đột nhiên ngừng khóc, Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa còn tưởng hắn lại ngất đi, nhìn sắc mặt hắn ngày càng tái nhợt, thân mình còn run rẩy, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo, xem ra không có trở ngại gì lớn, lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Chấn Đường sau khi thở ra ngum khí, ánh mắt lại trừng lên, nghiêm mặt nói:

- Xấu hổ thay, con vẫn là con cháu của Từ Châu Bách Hộ, nhìn lại bộ dạng sợ hãi yếu đuối của con đi!

Mới giáo huấn được một câu, Hà Thúy Hoa lập tức nổi giận, đẩy Triệu Chấn Đường ra cửa, chỉ vào ông mắng to:

- Sát Thiên Dao, cái chức Từ Châu Bách hộ của ông thì làm sao, còn không phải vẫn mãi nghèo khổ sao, nhanh đi mời lang trung cho Tiểu Tiến đi. Tiểu Tiến có bị làm sao, tôi sẽ liều mạng với ông!

Triệu Chấn Đường ở bên kia không kịp đề phòng, bị Hà Thúy Hoa đẩy về phía sau lão đảo vài bước, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, thật vất vả mới đứng vững được, cửa phòng đã trực tiếp bị đóng lại.

- Một bà vợ như bà thì biết cái gì, người cha giết heo của bà không dạy bà tam tông tứ đức sao?

Triệu Chấn Đường thấp giọng hầm hừ vài câu, quay lại thì nhìn thấy trên giá gỗ ngoài sân, con khỉ do chính tay ông nuôi đang chậm rãi gặm trái cây, hoàn toàn không bị kinh động bởi ồn ào này giờ trong viện. Triệu Chấn Đường hứ một ngum mắng:

- Sớm muộn gì ta cũng đem con khỉ người chém một đao.

Con khỉ kia cũng không thèm nâng mí mắt lên, Triệu Chấn Đường cũng không làm gì được. Lúc này cửa sân lại được đẩy ra, một người đàn ông gầy yếu đi nhanh đến, giữa lông mày của y và Triệu Chấn Đường cực kỳ giống nhau, nhưng sắc mặt lại vàng như nến, đi lại có chút phải thở dốc, không thoải mái, nhìn cũng biết rất suy yếu. Người đàn ông kia mặc y phục vải màu xanh, phía trên còn có hai miếng vá, nhưng cũng coi như được giặt sạch sẽ.

Người đàn ông kia nhìn thấy Triệu Chấn Đường liền oán giận nói:

- Đại ca, Tiểu Tiến mới mười tuổi, vẫn còn là trẻ con, huynh lại đưa nó đi xem chém đầu, đã dọa cho một dòng tộc đình của Triệu gia chúng ta bị ...

- Khốn kiếp, ả Hà Thúc Hoa kia giáo huấn ta, đệ cũng giáo huấn ta. Nếu lão tử không đi hành hình chém đầu, nào có tiền cho tiểu tử đệ chữa bệnh, nào có tiền mua thức ăn quần áo. Chúc Bách hộ Từ Châu bao nhiêu người muốn mà chả được, lão tử muốn chọn ngày lành tháng tốt để truyền lại, ngược lại bị các đệ trách mắng không yên.

Triệu Chấn Đường ở trước mặt Hà Thúc Hoa thì khá tốt, nhưng trước mặt người đàn ông gây yếu này thì lại không có tính tình tốt như vậy.

Đang mắng chửi, cửa phòng vốn đang đóng chặt lại bị mở ra, Hà Thúc Hoa đứng chống nạnh ở cửa quát:

- Ở trong sân gào cái gì, nhanh đi mời lang trung, ông còn có mặt mũi mà cùng Triệu Chấn Hưng nói này nói nọ à.

Vợ rống một câu, Triệu Chấn Đường cũng mất hết tính khí, đi ra ngoài. Triệu Chấn Hưng gật đầu chào hỏi:

- Chị dâu.

Trong chớp mắt cũng xoay người đuổi theo. Hai người còn chưa có rời khỏi cửa viện, lại chợt nghe Hà Thúc Hoa ở phía sau la lớn:

- Triệu Chấn Hưng, đi mua ba cân thịt dê, đến Quế Nguyên Trai mua điểm tâm ngon nhất về đây cho Tiểu Tiến bồi bổ thật tốt.

Hai người rời khỏi hậu viện, Triệu Chấn Hưng thở phào, cười nói:

- Có thể ăn thịt, lại có thể ăn điểm tâm, Tiểu Tiến xem ra không có việc gì rồi.

- Nhãi con đó không chút tiền đồ, một chút máu cũng không chịu được. Được rồi, lão tử nhất định phải giáo huấn nó thật tốt mới được!

Triệu Chấn Đường lẩm bẩm nói.

Triệu Chấn Hưng quay sang muốn nói chuyện, nhưng lại sững sốt, nhìn kỹ một chút rồi hỏi:

- Đại ca, mắt huynh sao lại đỏ như vậy?

Triệu Chấn Đường vội vàng cúi đầu, hung hăng xoa mắt vài cái, thấp giọng mắng:

- Cát bay vào thôi, đệ ngạc nhiên cái gì.

Nhìn huynh trưởng cậy mạnh của mình, Triệu Chấn Hưng cười lắc đầu, cũng không tìm căn nguyên nữa.

Đối thoại xảy ra ở bên ngoài, Triệu Tiến có nghe được, cũng có không nghe thấy, nhưng cho dù là phụ nhân tráng kiện hay Đại Hán tử béo mập mắng chửi kia, Triệu Tiến đều cảm nhận được đầy từ ái và quan tâm, thứ cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, kiếp trước làm cô nhi của hắn chưa bao giờ trải qua.

Triệu Tiến rốt cục cũng khôi phục lại từ niềm vui bất ngờ không thể tin nổi này, hắn biết rằng hiện tại hắn đang ở Từ Châu, nhưng đây là thời đại nào, trong đầu hắn lại không rõ ràng.

- Nương, bây giờ là năm nào?

Triệu Tiến khẽ hỏi.

Hà Thúy Hoa đang vội vàng dọn dẹp trong phòng nghe được vấn đề này, thân mình bỗng run lên, vội vàng đi tới, vẻ mặt tràn ngập lo lắng. Nhìn kỹ

Triệu Tiến vài lần, lại phát hiện không có việc gì sau mới nhẹ nhàng thở ra, đưa tay nhẹ vuốt trán của Triệu Tiến nói:

- Thật là bị dọa sợ mất hồn rồi, năm nay là năm Vạn Lịch thứ ba mươi tám đó!

ĐẠI MINH VÕ PHU

Đặc Biệt Bạch
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cha, Nương, Thúc

Vạn Lịch? Vạn Lịch! Triệu Tiến sửng sốt, rốt cuộc cũng biết đây là thời đại nào, hóa ra hẳn đã đi tới thời Minh triều!

Lang trung trước đó đã được mời tới khám cho Triệu Tiến, lúc ấy kết luận Triệu Tiến không sống được bao lâu, thời điểm lại bị gọi đến rất không kiên nhẫn, thầm nghĩ rằng đây đều là vì cha mẹ thương con mà sốt ruột, chính gã chỉ có thể còn nước còn tát, chưa từng nghĩ sau khi bắt mạch lại phát hiện ngoại trừ có chút suy yếu bên ngoài, những phương diện khác hết thấy đều bình thường.

Lang trung cũng không thể nói rõ được nguyên nhân, chỉ có thể trả lại phí xem bệnh, vuốt vuốt mũi nói đại nạn không chết tất có phúc về sau, sau khi bị Hà Thúy Hoa mắng vài tiếng lang băm chật vật rời khỏi.

Ba ngày sau, Triệu Tiến đã có thể xuống giường đi lại, không có gì khác thường, Triệu Tiến luôn trong tình trạng khiếp sợ và hỗn độn, rốt cục cũng đã hiểu rõ tình hình.

Hôm nay là mười lăm tháng chín năm Minh Vạn Lịch ba mươi tám, hay theo lịch Công nguyên mà nói..., hiện tại hẳn là đầu tuần hoặc trung tuần tháng mười. Trong khoảng thời gian này Triệu Tiến từng đi Từ Châu làm việc, cảm thấy khí hậu rất hợp lòng người, chẳng qua giữa trưa hơi nóng, chưa từng nghĩ thời đại này lại lạnh như vậy, đã rơi xuống hai trận tuyết nhỏ rồi.

Phụ thân Triệu Chấn Đường, ba mươi tám tuổi, thừa kế chức vụ Từ Châu Bách hộ; mẫu thân Hà Thúy Hoa, ba mươi sáu tuổi, con gái của Hà Đồ tể

thành Tây Từ Châu; thúc phụ Triệu Chấn Hưng, ba mươi sáu tuổi; còn có hần, Triệu Tiến, mười tuổi, dòng độc đinh của Triệu gia.

Thân là võ quan lục phẩm, Triệu Chấn Đường cũng ở trong thành Từ Châu làm đao phủ. Một ngày hôm trước, Triệu Chấn Đường dẫn Triệu Tiến đi xem hành hình chém đầu, tình cảnh máu tanh kia trực tiếp khiến cho Triệu Tiến mới mười tuổi sợ tới mức ngất đi, lang trung chẩn trị cậu sẽ sống không được bao lâu nữa, lại không nghĩ rằng đã xảy ra biến hóa khó tin như vậy.

Bách hộ Vệ Sở của Đại Minh chính là võ quan lục phẩm, so với một tri huyện thất phẩm, võ quan lục phẩm nghe rất lừng lẫy, trên thực tế lại không đáng giá một xu.

Nếu chỉ quản một Bách hộ sở, trong một phạm vi nhỏ thì còn có chút quyền lợi thực tế, nhưng Từ Châu vệ bảo vệ xung quanh Từ Châu, căn bản không có phân ra Thiên hộ sở, Bách hộ sở của các nơi, cho nên Bách hộ Triệu Chấn Đường này bất quá chỉ là một cái danh hiệu mà thôi.

Từ Châu vệ chính là do Thái tổ Chu Nguyên Chương tại thời điểm khai quốc Đại Minh lập ra, nghe nói năm đó nam chinh bắc chiến, được xưng là một quân đội mạnh, nhưng hai trăm năm trở về đây, mãnh tướng tinh binh đã bị biến chất thành địa chủ nông dân. Vệ Sở trở thành quân đội đồn điền, triều đình cấp cho một khoảng lớn đất đai, nhóm Vệ Sở quân hộ đều trồng trọt trên đất ấy, quân tướng trở thành địa chủ tiến hành thu tô, mà nhóm quân hộ thì thành nông hộ trồng trọt cung cấp lương thực.

Lại nói tiếp, trong tay Bách hộ này có một trăm binh sĩ, cũng chính là có một trăm nông hộ trồng trọt, trong tay có thể có một trăm nông hộ, địa chủ kia cũng không phải là nhỏ rồi, cuộc sống trôi qua nhất định không kém, nhưng không thể chỉ tính toán như vậy được. Thứ nhất, quân hộ cũng phải nộp thuế, hơn nữa ngoại trừ phần cấp cho quan lại, còn có phần cấp cho

Chỉ huy sứ cùng vài Thiên hộ, hai phần này nữa, trong tay liền không còn lại gì nữa.

Chứ đừng nói đến Từ Châu ở bên này bởi vì Hoàng Hà thường xuyên ngập lụt, cấu tạo và tính chất của đất lại cực kém, thu hoạch nơi này cũng không tốt, Chỉ huy sứ và năm Thiên hộ nhất định phải được ăn no, Bách hộ ở bên trong liền chẳng được chỗ tốt gì, ngay cả đốc công, người giám sát công việc cũng chỉ có thể duy trì cho nhà mình no ấm. Có đôi khi mùa màng không tốt, bề trên thúc giục bức ép chặt chẽ, còn phải cấp lại phần của mình, Bách hộ đã trở thành tiêu chuẩn của việc khổ sai.

Những việc này, Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa thường xuyên nhắc tới, cũng không tránh đi Triệu Tiến, cậu bé mười tuổi đúng là nghe không hiểu, nhưng bây giờ Triệu Tiến lại có thể từ bên trong vấn đề suy ra rất nhiều thứ.

- Tiểu Tiến, đi gọi thúc con sang nhà ăn cơm. Bên ngoài lạnh lắm, con nhớ mặc thêm quần áo vào đó.

Hà Thúy Hoa ở phòng bếp nói vọng ra, mùi đồ ăn đã nhẹ nhàng lan tỏa.

Triệu Tiến đáp một tiếng, mặc áo bông vào rồi ra khỏi phòng, đi ra sân, con khỉ kia kêu hai tiếng như là chào hỏi, Triệu Tiến theo bản năng gật gật đầu với nó, lại lập tức không kìm nổi buồn cười, bước chân nhanh hơn đi ra ngoài.

Thời điểm trước kia nhìn thấy con khỉ này, Triệu Tiến rất kinh ngạc. Hắn không hiểu nổi một Vệ Sở Bách hộ tại sao lại nuôi một con khỉ. Nếu thật sự muốn nuôi dưỡng sủng vật thì..., nuôi mèo nuôi chó so với nuôi khỉ càng bình thường hơn, cũng bớt được nhiều việc hơn.

Triệu Tiến rất nhanh liền biết được nguyên nhân, phụ thân của hắn, Triệu Chấn Đường nuôi dưỡng con khỉ nay vì cân nhắc, cân nhắc nên làm thế nào để chặt đầu người tốt hơn. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Triệu Chấn

Đường dùng tay sờ soạng chỗ sau cổ của hầu tử, hẳn là đang nghiên cứu tỉ lệ phân bố của các khớp xương cổ.

Nghĩ đến đây, Triệu Tiến quay đầu nhìn nhà của hẳn, hai viện tử, địa phương không quá lớn nhưng rất chỉnh tề, vừa thấy chính là nơi ở giàu có và đông đúc, nhà cửa này đúng là gây ấn tượng cho Triệu Tiến, đây là do phụ thân Triệu Chấn Đường từ trong tay một thương nhân mua lại được. Tuy nói bởi vì thương nhân kia vội vã chuyển nhà nên giá bán khá thấp nhưng cũng mất không ít bạc.

Một Vệ Sở Bách hộ tối đa cũng chỉ đủ làm cho gia đình no ấm, nhà cửa nơi này tốt như vậy, sở dĩ Triệu gia rộng rãi như vậy là vì Triệu Chấn Đường không chỉ dựa vào đồn điền của Vệ Sở kiếm cơm ăn, mà còn ở bên trong thành Từ Châu tìm công việc khác - đao phủ.

Đao phủ chém đầu giết người, nhiều người cảm thấy đây là nghề nghiệp xúi quẩy, hơn nữa trong nha môn ở Tri châu, đao phủ ngay cả nha dịch hay bộ khoái không phẩm cấp cũng không bằng, địa vị cực thấp.

Nhưng đao phủ cũng là một công việc không tồi, bởi sau khi hành hình chém đầu, nha môn sẽ cho hồng bao, người thân phạm nhân sẽ cho hồng bao, thậm chí còn có người mua bánh bao tẩm máu người cũng muốn cấp tiền thưởng cho, bởi vì trên người đao phủ có sát khí, trăm tà lui tránh, hiện trường vụ án cũng muốn đao phủ có mặt, đây cũng là một phần, những phần này cộng lại, hằng năm đúng là kiếm được không ít bạc.

Chỗ tốt như vậy, cho là địa vị thấp, xúi quẩy, cũng có rất nhiều người muốn làm. Tuy nhiên tám năm trước, đao phủ trong thành Từ Châu đột nhiên liên tiếp bạo tử, lúc ấy không ai dám tiếp nhận công việc này nữa, mà Triệu Chấn Đường nắm được thời cơ, xuất ra tiền tích cóp ít ỏi của gã, còn mượn chút bạc nhạc phụ bên kia, tìm cách tặng lễ, đem vị trí đao phủ nắm lấy.

Võ quan Lục phẩm dù không phải là công việc thấp hèn, mặt mũi cũng không tính là gì, nhưng có thể sống qua ngày là tốt lắm rồi.

Triệu Tiến đi đường rất chậm, vẻ mặt trẻ con nhưng lại có vẻ suy tư như người trưởng thành, thoạt nhìn rất không tự nhiên. Triệu Tiến mấy ngày nay cũng đều là bộ dạng này, từ ngày bị sợ đến mất hồn mất vía, khiến Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa rất lo lắng, nghĩ hẳn là con bị sợ hãi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Không ai có thể nghĩ đến Triệu Tiến đang trong hồi ức, hồi tưởng lại hết thấy mọi thứ có thể nhớ ở kiếp này, tại địa phương xa lạ này, nhớ lại tất cả những chi tiết của kiếp sẽ có trợ giúp rất lớn cho hắn.

Mặc dù vừa mới tới nơi này, nhưng Triệu Tiến lại không cảm thấy xa lạ, hắn thích được phụ mẫu thương yêu ấm áp, thích nhìn đại gia tử cãi nhau, thích Từ Châu thành có chút đồ nát lại có chút lạnh này, cho nên Triệu Tiến rất thận trọng, rất cẩn thận, không muốn bỏ qua hết thấy chi tiết nào.

Trên đường phố lúc này rõ ràng rất lạnh, đã đến giờ cơm trưa, tất cả mọi người lần lượt trở về ăn cơm. Triệu Tiến vừa đi vừa nghĩ, đi qua hai con đường liền tới cổng sau của một cửa hàng, cổng sau rộng rãi, nơi này lúc nào cũng quanh quẽ như vậy, Triệu Tiến đã tới nơi này mấy lần, đứng ở cửa gọi to:

- Nhị thúc, mẹ cháu bảo cháu gọi thúc về nhà ăn cơm ạ.

Gọi một câu, bên trong có người đáp lại một tiếng, sau đó Triệu Chấn Hưng đi ra. Vóc dáng của Triệu Chấn Hưng so với Triệu Chấn Đường cao hơn nhưng sắc mặt vàng như sáp, đi đường cũng phải thở hổn hển, thân thể rất suy yếu. Triệu Tiến biết thúc thúc của hắn ở cửa hàng này làm người canh cổng cho người ta, làm vài việc vụn vặt để kiếm tiền công, nhưng Triệu Tiến có thể đoán ra được, hẳn là do Triệu Chấn Đường hỗ trợ tìm

công việc, bất luận địa vị cao thấp trong nha môn, chút mặt mũi này vẫn phải có.

- Tiểu Tiến, có thấy sức khỏe khá hơn chút nào không?

Triệu Chấn Hưng cười sờ sờ đầu Triệu Tiến.

Kiếp trước, thời điểm làm cô nhi không có người nào quan tâm, lúc trưởng thành càng dốc sức tự làm mọi việc, đối với thân tình Triệu Tiến còn chưa thích ứng kịp, theo bản năng muốn tránh xa, thân mình run rẩy vẫn nhịn xuống, ra vẻ khờ dại nói:

- Tốt nhiều rồi ạ!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Triệu Chấn Hưng cười kéo tay Triệu Tiến, hai người cùng nhau đi về nhà. Cử chỉ này khiến Triệu Tiến rất không được tự nhiên, nhưng hắn vẫn nhịn được, đứa nhỏ chính là có bộ dáng thế này.

Queo vào con phố, giờ này là giữa trưa, mặt đường vắng ngắt nhìn không thấy một bóng người, cửa hàng bên đường rất nhiều nhưng đều đóng cửa, mặt trên dán giấy niêm phong.

- Sông Ca khai trương, chợ ở Từ Châu của chúng ta thế là xong rồi.

Triệu Chấn Hưng thở dài, có chút bi thương nói.

Chương 3: Thằng Béo Trần Thăng

Những lời này khiến Triệu Tiến hoàn toàn không hiểu, hắn không hấp tấp đi hỏi, mà chỉ theo Triệu Chấn Hưng về nhà. Triệu Chấn Hưng có khớp xương to thô, vết chai trên tay vừa dày vừa cứng.

Đất đai của mỗi quân hộ đều có hạn, một đời mấy đứa con, truyền từ đời này sang đời khác, căn bản không đủ để chia, do đó trong nhà các quân hộ Vệ Sở, ngoài con trưởng có thân phận kế thừa quân hộ ra, con thứ thường phải tự mưu sinh, nhưng kiểu cha truyền con nối của Triệu gia lại có thể nghĩ cách, bổ sung vị trí quân hộ v.v..., Tuy nhiên theo ấn tượng của Triệu Tiến, vị thúc phụ này từ nhỏ đã luyện võ rất giỏi, không cam tâm sống cuộc sống thái bình ở Vệ Sở, mười sáu tuổi đã đi ngao du, chín năm trước quay về Từ Châu, mọi người đều không biết Triệu Chấn Hưng ở bên ngoài đã gặp những chuyện gì, chỉ biết khi ông quay về, người không có đồng nào, hơn nữa đã có vết thương cũ.

Ngoại thương dễ trị, nội thương khó dưỡng, tổn thương của Triệu Chấn Hưng khiến ông không thể có con nối dõi, hơn nữa cơ thể suy yếu, còn phải uống thuốc định kỳ, cả người gần như tàn phế. Cũng may Triệu Chấn Đường làm tới chức đao phủ, kinh tế dư dả, có thể thường xuyên tiếp tế người đệ đệ này, nếu không cuộc sống sẽ rất thê thảm.

Những lời này, Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa thường xuyên nhắc tới. Hà Thúy Hoa luôn oán giận chú em tiêu quá nhiều tiền nhà mình, hai vợ chồng thường vì thế mà cãi nhau. Triệu Tiến trước đây không hiểu, nhưng Triệu Tiến hiện giờ lại biết mẫu thân của mình nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng rất tốt, không bao giờ thiếu một đồng nào cho thúc thúc của mình, hàng ngày ăn cơm đều gọi cùng ăn.

- Cha cháu hôm nay có nhà không?

Dọc đường, Triệu Chấn Hưng mở miệng hỏi.

- Sáng sớm đã bị gọi đi rồi, nói là trưa sẽ về ăn cơm ạ.

Triệu Tiến đáp. Mọi người đều nói đao phủ xui xẻo, nhưng thật không thiếu những nơi trong và ngoài thành mời Triệu Chấn Đường tới, ngoài khi ra Hồng Sai, rất ít khi rảnh rỗi ở nhà.

Vừa qua giao lộ, hai đứa trẻ chạy tới, một đứa khoảng mười tuổi, cao hơn Triệu Tiến nửa cái đầu, mập mạp trắng trẻo, tay xách một cây côn gỗ, sau nó là một đứa bé rất hiền lành, khoảng sáu bảy tuổi, hai người trông rất giống nhau, chắc là hai huynh đệ.

Hai đứa bé chạy thở hồng hộc, nhìn thấy Triệu Tiến thì đứa béo đó sững sờ, thở phì phò chào:

- Triệu Tiến, người khỏe chưa?

Triệu Tiến gật đầu, thằng béo đó giơ cái côn gỗ trong tay lên, cười hì hì nói:

- Buổi chiều ta đến tìm người chơi.

Không đợi Triệu Tiến đáp, tên mập đó quay đầu nói với đệ đệ:

- Nhị Hồng, chúng ta chạy nhanh lên, về ăn cơm trưa muộn sẽ lại bị nường mắng đấy!

Đứa bé tên là Nhị Hồng đó gật đầu rất mạnh, hai huynh đệ vội vã chạy đi.

Nhìn theo bóng hai huynh đệ đó một lát, thúc phụ Triệu Chấn Hưng tươi cười nói:

- Tiểu Tiến, Triệu gia chúng ta chỉ có cháu độc đinh, đợi cháu lớn lên cũng không ai giúp đỡ, phải kết giao bằng hữu nhiều vào.

Triệu Tiến “dạ” theo bản năng, cho đến lúc này hắn mới phản ứng lại, nhớ ra họ tên của hai đứa trẻ đó là hai huynh đệ hàng xóm của Trần gia, thằng béo tên là Trần Thăng, đệ đệ tên là Trần Hồng.

Trần Thăng và Triệu Tiến trước đây thường chơi với nhau, nhưng nghĩ kỹ lại cũng không thể gọi là bạn bè, Triệu Tiến thật ra hay bị Trần Thăng ức hiếp.

Ăn cơm trưa xong, Triệu Tiến gãi đầu từ trong nhà đi ra, mặt đầy đau khổ nhớ lại cuộc nói chuyện lúc ăn cơm.

Khi hắn và thúc phụ Triệu Chấn Hưng về đến nhà, phụ thân Triệu Chấn Đường đã về, còn mua bầu rượu, thái ít thịt chín, xem ra thu nhập buổi sáng không tệ.

Mọi người ngồi xuống ăn cơm, gia đình nhỏ không chú ý nhiều lễ nghi, Hà Thúy Hoa cũng lên ăn cơm, không biết sao lại nói tới tương lai của Triệu Tiến.

Phụ thân Triệu Chấn Đường uống hai chén, bắt đầu có phần nói nhiều:

- Đợi Tiểu Tiến lớn lên, vẫn phải theo ta ra Hồng Sai mấy chuyến, học được tay nghề chặt đầu, sau này ăn uống chi tiêu sẽ không phải lo nữa.

Nhắc tới điều này, Hà Thúy Hoa lập tức không chịu, không nể mặt quát ngay trên bàn ăn:

- Tiểu Tiến rốt cuộc có phải con của ông không, lần trước suýt chút nữa đã hù dọa nó sợ chết khiếp, ông còn muốn giày vò nó nữa à!

Không đợi Triệu Chấn nói gì, Hà Thúy Hoa đã lên tiếng:

- Quân hộ không có tiền đồ, chém đầu rất xúi quẩy, Tiểu Tiến vẫn phải học, có công danh làm rạng rỡ tổ tông, có lẽ còn làm tới chức Tế Tướng ấy chứ!

Nghe vậy, Triệu Chấn Đường đặt chén rượu trong tay xuống bàn, chỉ vào Triệu Tiến nói:

- Nhà bà đồ tể, nhà ta quân hộ, trước tiên không nói thân phận này không thể đi thi, kể cả bỏ bạc ra tạo quan hệ, bà nghĩ tiểu tử này đọc sách được sao? Học tư thực hai năm, kinh ngàn chữ nó học thuộc được không? Bà đàn bà cả ngày nghĩ lung tung, công danh, công danh, muốn đọc sách làm rạng danh cũng phải xem chúng ta có phúc phận đó hay không chứ!

Triệu Tiến chỉ cúi đầu ăn cơm, hoàn cảnh này cũng không đến lượt hẳn nói chen vào, trước đây Triệu Tiến đó vì là độc đinh nên từ nhỏ được người trong nhà chiều chuộng, nuôi dưỡng thành tính cách yếu đuối, lại vì trong nhà không có không khí học hành, học ở trường tư thực cũng rồi tung rồi mù, nếu không Triệu Chấn Đường sẽ không nghĩ đến chuyện cho hẳn kế thừa nghề đao phủ.

Mắt thấy lại sắp cãi nhau, thúc phụ Triệu Chấn Hưng vẫn luôn mỉm cười lắng nghe bèn lên tiếng, giọng ông rất nhẹ, nói rất chậm:

- Đại ca, đại tẩu, thế đạo lúc này có sức khỏe tốt, võ nghệ cao cường mới là quan trọng, có điều thời gian này tiểu Tiến mới vừa khôi phục lại, để nó ra ngoài hoạt động nhiều hơn, chơi thêm vài ngày nữa đi!

- Học võ nghệ, đệ học được cả thân võ nghệ, đệ xem đệ kia...

Triệu Chấn Đường nói giữa chừng, đã bị Hà Thúy Hoa trừng mắt hung tợn.

Nụ cười trên mặt Triệu Chấn Hưng vẫn tươi rói như cũ, giơ tay xoa đầu Triệu Tiến, cười nói:

- Tiểu Tiến, ra ngoài hoạt động nhiều, kết giao nhiều với bạn bè, có lợi cho tương lai của con, hiểu chưa?

Triệu Tiến sở dĩ buồn rầu, không phải vì cuộc tranh cãi của bố mẹ, trên thực tế kiểu cãi nhau này khiến Triệu Tiến cảm thấy rất thân thiết ấm áp, có người quan tâm đến tương lai của mình, lo lắng cho tương lai của mình, Triệu Tiến trước đây chưa từng nhận thức được.

Điều làm Triệu Tiến buồn rầu chính là tương lai mình phải làm gì, một đứa trẻ mười tuổi sẽ không bận tâm điều này, nhưng Triệu Tiến lại khác, hẳn có nhận thức rõ ràng.

Bản thân đã có cơ hội bắt đầu lại, cơ hội này đương nhiên phải biết quý trọng, kiếp đó bắt đầu khởi điểm thấp hơn người khác rất nhiều nên phải khổ sở phấn đấu, chính là để chứng minh bản thân, đạt được thành tựu và vinh quang, nhưng lại giữa đường đứt gánh, mọi việc chấm dứt.

Năm đó học lịch sử rất qua loa, Triệu Tiến biết triều Minh, hình như nghe nói tới Vạn Lịch, trước và sau giai đoạn lịch sử này rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, thành Từ Châu ở thời đại này xảy ra chuyện gì, hẳn mơ hồ không rõ lắm.

Kiếp này phải làm gì? Triệu Tiến vẫn không biết, nhưng hẳn không muốn sống bình thường cả đời gồng như kiếp trước, đã tới thời đại này rồi thì nhất định phải chứng minh mình đã từng tới, để lại tên tuổi của mình trong dòng chảy dài của lịch sử!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Triệu Tiến hiện lên vẻ kiên nghị, bàn tay nhỏ nắm lại thật chặt, đúng lúc này thì nghe phía sau có người hô lớn:

- Triệu Tiến, người ra rồi à!

Quay đầu lại nhìn, đúng là tên béo Trần Thăng gặp ban sáng, phía sau còn có cả đệ đệ gã là Trần Hoàn, hai tiểu huynh đệ bước nhanh tới, mặt

Trần Thăng rất tò mò hỏi:

- Triệu Tiến, nghe ông nội ta nói người bị dọa chết, sao người sống lại rồi?

- Ta không chết, chỉ là dọa ngất thôi!

Triệu Tiến tức giận trả lời.

Trong tay Trần Thăng còn cầm cây côn ngắn dài ba trượng, nó căn bản không bận tâm đến câu trả lời của Triệu Tiến, hào hứng nói tiếp:

- Đi, chúng ta tới Võ An Môn chơi.

- Võ An Môn?

Triệu Tiến sửng sốt một lúc mới phản ứng lại, đây là cửa thành phía tây của Từ Châu, bên đó hóa ra có bãi để hàng với mấy cửa hàng, giờ các cửa hàng đóng cửa, bãi để hàng trống không liền biến thành chỗ vui chơi cho lũ trẻ.

Không đợi Triệu Tiến trả lời, Trần Thăng dắt hãnh đi nhanh, Trần Thăng cao hơn Triệu Tiến một chút, sức khỏe mạnh hơn nhiều, kéo như thế khiến Triệu Tiến không tự chủ cũng đi theo, Trần Hoành cười hì hì đuổi theo, Triệu Tiến lại không kìm nổi gượng cười, nhìn bộ dạng này trước mắt, muốn công thành danh toại dường như rất khó

Chương 4: Ta Đánh Với Người

Nhà của Triệu gia ở phía tây thành Từ Châu, cách Võ An Môn không xa, chẳng bao lâu đã tới đó, bãi đất hàng này trống không, rất rộng lớn, khi họ tới đã có rất nhiều đứa trẻ chơi ở đó, mỗi phía mấy nhóm đang chơi đùa ầm ĩ.

Trong trí nhớ, Triệu Tiến không thích nơi này lắm, bởi vì mọi người ở đây toàn thích đánh nhau hoặc đấu sức, Triệu Tiến gây yếu thường phải chịu thiệt thòi.

Nhìn thấy Trần Thăng và Triệu Tiến đến, lập tức có mấy đứa trẻ chào hỏi, xúm lại gần, hình như mọi người đều biết khi Triệu Tiến nhìn cảnh chật đầu liền bị dọa chết, vì thế nhìn thấy Triệu Tiến sò sò đi tới, đám trẻ đều rất phấn khích lại hỏi, còn có đứa cho rằng Triệu Tiến có thể là ma, khiến mọi người dở khóc dở cười.

Hành hạ một lúc, Trần Thăng khua đoản côn trong tay, cao giọng nói:

- Ta lại học chiêu thức mới rồi, ai đấu võ với ta?

Bảy đứa trẻ vây quanh, có ba đứa trẻ rõ ràng lớn tuổi hơn Trần Thăng một chút, vóc dáng cũng cao hơn, nhưng nghe thấy chữ “đấu võ” đều rút lại phía sau, những đứa khác thì khỏi phải nói, khiến Triệu Tiến rất kỳ quái, con trai tranh cường háo thắng, chuyện đấu võ đánh nhau không bao giờ để cho người sau, hễ nói đến chuyện này đáng nhẽ rất nhiều người tham gia mới đúng, sao lại không ai tiếp lời.

Mấy đám trẻ khác đang nhìn về phía bên này, rõ ràng đều rất hứng thú với Triệu Tiến “chết đi sống lại”, nhưng lại không tiếp lời “đấu võ” của

Trần Thăng.

- Ai đánh thắng ta, ngày mai ta sẽ mang bánh vùng cho người đó ăn!

Trần Thăng giơ đoản côn lên, dùng giọng điệu lớn hơn nữa hét to, vẫn không ai để ý tới.

Mấy ngày nay Triệu Tiến đi ra đi vào, người lớn trẻ con nhìn thấy trên đường hầu hết đều gầy gò, mặt mũi xanh xao, Trần Thăng béo như thế quả là rất hiếm thấy, thực ra ngay cả cơ thể gầy yếu của Triệu Tiến để vào trong đám đông trông cũng rất mạnh khỏe, khí sắc rất tốt, đa số mọi người đều không được ăn no, bánh vùng càng là đồ ăn ngon khó tìm, trẻ con chơi ở khu này không ít đứa mặt mũi xanh xao vàng vọt, mặc áo rách, sao không ai thèm bánh vùng?

Ngay sau đó, Triệu Tiến bèn tỉnh ngộ lại, không phải không ai thèm, mà là căn bản không lấy được, bởi vì vẫn không ai đánh thắng được Trần Thăng. Đừng tưởng Trần Thăng mập mạp trắng trẻo thế, nhưng lại rất biết đánh nhau, từ hai năm trước Trần Thăng “đấu võ” ở đây đến nay, chưa ai thắng được nó.

Trần Thăng trong kí ức luôn cầm đoản côn, nhưng thắng lợi của nó lại không phải vì người khác tay không, nó cầm gậy, có đứa trẻ cầm cây côn dài hơn, nhưng vẫn bị Trần Thăng đánh bại, còn cả đứa trẻ choai choai mười bốn mười lăm tuổi, chiều cao sức khỏe đều mạnh hơn Trần Thăng nhưng vẫn không chiếm được ưu thế, lâu dần, mọi người cũng không muốn tiếp lời nữa, bị đánh rất đau, còn không được thưởng, tội gì chứ.

- Ta véo được hăn rồi, không phải ma, ma thì hư ảo!

Có người giơ tay véo một cái trên cánh tay Triệu Tiến, lại có đứa trẻ hình như phát hiện ra điều gì đó mới mẻ, nó chỉ vào phía sau Triệu Tiến hô to:

- Mọi người xem kìa, hăn có bóng, ma không thể có bóng được!

Không hiểu sao, không ai để ý tới Trần Thăng, một lũ trẻ con vây quanh Triệu Tiến bắt đầu nghiên cứu. Bề ngoài Triệu Tiến là đứa trẻ gầy yếu, nhưng trong lòng không phải, không sợ người khác làm phiền đối với cử động xung quanh, Trần Hồng đã sát lại, cẩn thận chạm vào Triệu Tiến, Trần Thăng cũng không để tâm tới chuyện đấu võ, vẻ mặt tràn đầy hiếu kỳ nhìn Triệu Tiến chăm chăm, như cũng muốn tiếp cận.

Triệu Tiến cảm thấy rất khó chịu, giống như mình là con vật nhỏ trong phòng thí nghiệm, bị người ta lật qua lật lại nghiên cứu, hơn nữa bị người ta vây kín, muốn xông ra cũng khó khăn, Triệu Tiến bực bội, cao giọng hô to:

- Trần Thăng, ta đấu võ với người!

Vừa nghe vậy, đám trẻ vây quanh Triệu Tiến đầu tiên yên lặng, sau đó lập tức tản ra, dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Triệu Tiến, còn có người khẽ hỏi:

- Triệu Tiến, người được không?

- Trần Thăng đánh người rất đau đấy...

Bên cạnh lại có đứa thì thầm nói. Triệu Tiến gật đầu, lên tiếng:

- Được hay không, đánh mới biết.

Hắn cũng không đánh nhau với trẻ con bao giờ, nói gì tới đấu võ tập làm người lớn, hơn nữa Triệu Tiến biết mình gầy yếu hơn Trần Thăng, đánh thắng rất khó, nhưng Triệu Tiến thà bị đánh, còn hơn bị một lũ trẻ vây quanh người bàn luận chuyện “là người hay là ma”, khiến hắn khó chịu muốn chết.

- Triệu Tiến, người muốn đánh với ta?

Trần Thăng không thể tin nổi hỏi một câu, lập tức hưng phấn nói:

- Ở đây chỉ có người chưa đánh với ta bao giờ, nếu người thắng được ta, ta cho người bánh vùng, kẹo hoa quả cũng được.

Triệu Tiến chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ muốn mau đánh xong sau đó chạy tới chỗ khác chơi, nhưng hắn không chạy thẳng đi hoặc chống chế, hắn biết như thế sẽ mất đi bạn bè và bạn chơi. Triệu Tiến còn nhớ thúc phụ Triệu Chấn Hưng từng nói, muốn hắn kết giao nhiều bạn bè, tới thời đại này thì phải thích ứng với thời đại này, thêm mấy đứa bạn cùng tuổi cũng là chuyện tốt, kiếp trước khi ở cô nhi viện, để không bị bắt nạt, Triệu Tiến rất thích đánh nhau, cũng bởi vì điều này mà không có bạn bè, điều này khiến hắn luôn hối hận, Triệu Tiến không muốn phạm sai lầm tương tự.

Nhìn Triệu Tiến gật đầu, Trần Thăng hào hứng nói với đệ đệ Trần Hồng của mình:

- Nhị Hồng, đệ hô bắt đầu đi!

Đám trẻ con đã tránh sang một phía nhường lại khoảng trống, mấy đám thiếu niên khác cũng lại gần xem náo nhiệt, Trần Thăng lùi lại phía sau năm bước kéo giãn khoảng cách với Triệu Tiến, hai tay nắm đầu dưới của đoạn côn, chậm rãi giơ lên.

Nhìn thấy từ thế này, Triệu Tiến lập tức thấy không đúng, hai bàn tay nhỏ của Trần Thăng giống hai cái bánh bao trắng, mập mạp, mặt tròn trịa, cố gắng ra vẻ nghiêm túc, trông rất đáng yêu, nhưng Trần Thăng bây giờ lại biến thành một người khác, trong tay hình như không phải đang cầm đoạn côn, mà là cầm đao.

Triệu Tiến lập tức hiểu ra, thằng béo này chắc chắn học qua võ, chẳng trách biết đánh như vậy, vừa nghĩ tới đây, Trần Hồng bên kia đã hứng khởi hô:

- Bắt đầu!

Trong thoáng chốc, Triệu Tiến cảm thấy mình đang quay lại lúc nhỏ, khi ấy bản thân thường xuyên đánh nhau với người khác ở cô nhi viện, ở trường học, khi đó mình cũng rất gầy yếu, muốn không bị bắt nạt thì phải động thủ trước, dữ hơn đối phương!

Triệu Tiến lao nhanh về phía trước, lũ trẻ vây quanh hồ hào âm ỉ, chúng đều cho rằng Triệu Tiến yếu đuối sẽ bị hù dọa, trong đám trẻ đứng xem náo nhiệt có rất nhiều người từng đánh nhau với Trần Thăng, chúng đều biết, đối thủ đấu võ với Trần Thăng thường cảm thấy sợ hãi.

Trần Thăng cũng rất bất ngờ, nó dừng lại một lát mới cất bước chân lên. Trần Thăng tiến lên phía trước, chi trên, eo, lưng đồng thời phát lực, đoản côn trong tay chém thẳng xuống.

Tốc độ của cây côn này rất nhanh, Triệu Tiến nhắc cánh tay lên chặn, đoản côn đó đánh mạnh trên cánh tay nhỏ, Triệu Tiến lão đảo người, suýt nữa ngã xuống, cánh tay trái đau đớn đến thấu tim, giống như sắp gãy, bình thường trẻ con đánh nhau, đánh trúng xong sẽ thường không dám động thủ nữa, nhưng động tác của Trần Thăng lại liên tục dứt khoát, hai cổ tay nó lộn lại, đoản côn trong tay vung lên trên, nhắm chuẩn vào cằm Triệu Tiến.

Quả nhiên đã luyện qua, Triệu Tiến thầm nghĩ như vậy, động tác lại không dừng, nén đau khom lưng tiếp tục lao lên trước, khoảng cách không xa, hai bước chân đã tới trước mặt, nắm tay phải của Triệu Tiến đánh mạnh trúng vào bụng Trần Thăng, một quyền này đánh trực tiếp, Trần Thăng đúng thật là béo, chỗ đó trong bụng giống như có một đồng bóng.

Đám trẻ vây quanh lại kinh hô. Bình thường đánh nhau với Trần Thăng, côn đầu tiên của Trần Thăng chém xuống là rất nhiều người đã bị đánh gục ngay lập tức, không ngờ Triệu Tiến lại vẫn có thể trụ được, còn đánh trúng Trần Thăng một quyền.

Trần Thăng bị đánh trúng vào bụng, đau đớn kêu lên một tiếng, trẻ con đánh nhau, kêu đau xong thường sẽ phải nhận thua hoặc khóc to, nhưng Trần Thăng lại nén chịu được, hai tay dựng thẳng cầm đoản côn, dùng phần đuôi đập mạnh vào phần lưng sau ngực Triệu Tiến.

“Bộp” một tiếng, Triệu Tiến hít sâu một hơi, cả phía lưng sau dường như đều đã tê rần, nhưng hắn cũng đã bị kích động, bổ nhào lên, một tay ôm lấy thắt lưng Trần Thăng, hai chân đạp một cái, ném người ngã lộn xuống đất.

Đến lúc này ngay cả tiếng kinh hô cũng không còn, đám trẻ ở cả bãi để hàng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người ngã xuống đất, chẳng ai ngờ rằng Triệu Tiến yếu đuối lại ném được Trần Thăng ngã lộn xuống đất.

Lăn lộn trên mặt đất, chiếc côn của Trần Thăng cũng bị quăng đi khỏi tay, nó càng không ngờ được việc Triệu Tiến có thể ném mình đi. Trần Thăng cũng sốt ruột, giơ tay định giật Trần Tiến từ trên người xuống.

Tay của Trần Thăng vừa tóm lấy Triệu Tiến, Triệu Tiến liền biết không ổn, sức lực của thằng béo này tuyệt đối lớn hơn hắn những đứa trẻ cùng tuổi, muốn xốc người mình lên chắc chắn sẽ rất phiền phức. Triệu Tiến giây phút này đã quên mất, đối phương kể cả xốc mình lên từ trên người cũng không có gì lớn, nhưng Triệu Tiến lúc này đã nhớ đến trạng thái đánh nhau lúc nhỏ trước kia, đã đấu võ thì nhất định phải thắng.

Bả vai Triệu Tiến lắc mạnh, đập tan cú nhắc của Trần Thăng, hắn giãy lên trên, dùng đầu hung hăng đập xuống.

Lại một tiếng “bộp” nữa, động tác của Trần Thăng lập tức không còn sức lực, hai tay cũng không còn tiếp tục đẩy nữa, mà bưng kín mặt mình.

Cú đập đầu ban nãy của Triệu Tiến đã trúng vào mũi Trần Thăng, dù nói sức lực không lớn, không bị chảy máu mũi, nhưng lại khiến mũi Trần Thăng cay cay, nước mắt nước mũi ào ra, không có cách nào đánh tiếp được.

Chương 5: Tập Võ

- Có phục không?

Triệu Tiến suýt nữa đã nói ra câu này. Trận đánh vừa rồi dù cấp thấp, lại khiến cho hắn giống như quay trở lại thuở nhỏ của kiếp trước. Kịp phản ứng, Triệu Tiến không kìm nổi nụ cười, sự căng thẳng và tàn nhẫn của lúc quần chiến lập tức biến mất. Cả người thả lỏng, Triệu Tiến thở dốc một hơi, muốn tóm lấy Trần Thăng.

Khi đánh nhau còn không có cảm giác, khi chống đỡ được rồi cánh tay dùng lực, chỗ vừa mới bị côn đập vào hình như là bị gãy vậy, đau nhức vô cùng. Triệu Tiến liền thu tay lại, cả người nằm úp sấp lên người Trần Thăng. Tên mập đó lại bất chấp Triệu Tiến, chỉ vào mặt nói:

- Người xấu xa, người xấu xa!

Đám trẻ xem náo nhiệt xung quanh vốn trầm trồ khen hay lại kinh hãi kêu lên, bây giờ lại im lặng. Đám trẻ này đều há hốc miệng lên nhìn, vẻ mặt đầy kinh ngạc. Theo quy tắc đánh nhau của đám trẻ, hai người đều phải ngã xuống, người phía trên xem như chiếm thế thượng phong, hơn nữa ai khóc thì người đó thua. Bây giờ Trần Thăng bụm mặt, Triệu Tiến ở bên trên, rõ ràng là Triệu Tiến đã thắng rồi!

Tên tiểu tử Triệu gia bình thường gầy yếu, nhát gan lại thắng được Trần Thăng chưa từng thua bao giờ, đám trẻ con bỗng nhiên thấy bất ngờ, ngây người ra nhìn.

“Oa” một tiếng, đệ đệ của Trần Thăng là Trần Hồng khóc rống lên. Trần Hồng chạy tới tóm lấy Triệu Tiến kéo ra ngoài, vừa khóc vừa hô lên:

- Bỏ ca ca ta ra, bỏ ca ca ta ra.

Triệu Tiến cắn răng chịu đau, đứng lên. Trần Hồng thấy hắn đã đứng lên rồi, liền đỡ ca ca mình đứng lên. Trần Thăng đã hồi phục lại, dùng tay áo lau mặt vài cái, nước mắt đầm đìa trên mặt, khiến cho mặt lem nhem, nhìn rất buồn cười. Trần Thăng xoa xoa đầu Trần Hồng, ồm ồm nói:

- Nhị Hồng, ca không sao!

Nghe được lời này, Trần Hồng mới không khóc nữa. Trần Thăng lúc này mới nhìn chăm chăm Triệu Tiến. Triệu Tiến liền lui về phía sau, trong lòng thầm nghĩ tên mập này lực lớn lại có võ nghệ, đánh thực sự, mình căn bản không phải là đối thủ của nó, không ngờ Trần Thăng lại quệt mũi nói:

- Triệu Tiến người xấu lắm, so võ phải người một chiêu ta một chiêu đánh, nhưng người vẫn đã thắng rồi. Ta sẽ cho người kẹo quế hoa và bánh vùng, tới khi đó chúng ta sẽ đánh tiếp!

Triệu Tiến muốn cười, nhưng miệng, cánh tay và tấm lưng đều đau nhức, ngũ quan vẹo đi, biến thành vẻ mặt rất cổ quái. Suy nghĩ của trẻ con rất đáng yêu và rất buồn cười, thật sự ra tay, không quản chiêu thức gì cả, đánh thắng mới là sự thật. Nhưng từ chuyện này cũng có thể thấy phẩm chất của Trần Thăng rất tốt, thật sự có thể kết bạn.

Trần Thăng bên đó gật đầu gật lên, lau nước mắt của Trần Hồng trực tiếp về nhà. Những đứa trẻ còn lại im lặng một hồi, đều bước về phía Triệu Tiến, mồm năm miệng mười tiếp cận làm quen.

Trường hợp này Triệu Tiến cũng hiểu, đánh nhau được người khác lấy lòng, xem ra từ cổ chí kim đều như nhau. Nhưng hắn không quan tâm tới những đứa trẻ này, bởi vì khắp người đều đang đau nhức, trên người cũng đầy bùn đất, về nhà chắc chắn là sẽ bị mẫu thân Hà Thúy Hoa răn dạy một hồi, ngấm mà thấy phiền lòng.

Nếu như trước đây, Triệu Tiến ở ngoài chợ, căn bản không dám lên tiếng trong những đứa trẻ này, người khác không cho hắn đi thì hắn cũng không dám đi. Nhưng bây giờ, dù chủ ý của Triệu Tiến, mở miệng nói:

- Ta phải đi rồi!

Nhưng ở trong mắt những đứa trẻ khác lại thấy rất có chủ quan, rất chín chắn, cộng thêm vừa rồi đánh thắng Trần Thăng, ai cũng không dám nói gì, nhìn theo hắn rời đi.

Khi tới ba người, khi về một người, miệng Triệu Tiến đau nhức nhếch lên. Hắn lại nhớ tới câu nói “kết nhiều bạn” của thúc phụ Triệu Chấn Hưng. Những ngày này, Triệu Tiến đã quan sát cảm nhận được, tính khí của phụ thân Triệu Chấn Đường và mẫu thân Hà Thúy Hoa của mình đều không tốt, lúc nào cũng thấy mình đúng. Nhưng đối với ý kiến của thúc phụ Triệu Chấn Hưng thì lại rất xem trọng. Ông vừa nói gì là mọi người đều nghe.

Đời trước mình là người thành niên, cũng đã hiểu biết nhiều thứ, nhưng những kinh nghiệm và khả năng đó tuyệt đại đa số đều không dùng được ở thời kỳ Đại Minh, chỉ có thể nghe nhiều quan sát nhiều. Ý kiến của thúc phụ Triệu Chấn Hưng được xem trọng, chắc chắn là có lý của ông. Triệu Tiến rất nghiêm túc làm theo.

Triệu gia chỉ có thể xem là phú hộ giàu có, quân hộ và thân phận đao phủ rất hạ đẳng. Đại hộ đương nhiên không muốn qua lại cùng Triệu gia, có thể chơi cùng nhau cũng chính là những đứa trẻ đó ngoài chợ, nhưng cơ thể và tính cách của Triệu Tiến trước đây đều yếu, nhút nhát, hơn nữa lại rất trầm lặng, tác phong như vậy căn bản không thể chơi cùng được với đám trẻ con điên cuồng ngoài chợ. Mỗi lần đi đều rất cô lập, nhớ lại vẫn chính là Trần Thăng mỗi lần đều chủ động tiếp đón, chơi cùng.

Triệu Tiến không kìm nổi cười khổ. Mấy hôm nay, số lần cười khổ cũng nhiều lắm rồi, không cần nói mình kiên trì chịu đựng kết giao với những

đưa trẻ đó, cho dù mình muốn, quan hệ trước đó kém như vậy, muốn kết giao bằng hữu cũng thật sự không hề dễ dàng gì.

Đi ra chợ, xuyên qua hai con phố, cánh tay và sau lưng của Triệu Tiến dường như đã hồi phục lại chút ít, vén tay áo lên nhìn, bên cánh tay trái đã bị đánh thâm tím, còn nghĩ rằng luận võ công chẳng qua là đánh nhau với đám trẻ con mà thôi, chưa từng nghĩ tên tiểu tử Trần Thăng này có võ nghệ, rõ ràng là đã từng rèn luyện, bề ngoài mình đã chiếm thế thượng phong, trên thực tế mình đã chịu thiệt rồi.

Triệu Tiến không muốn nghĩ đến tới vụ đánh nhau vừa rồi nhiều, cho dù khi đánh nhau cũng rất kích động. Hắn còn chuẩn bị nhanh chóng nghĩ ra mục tiêu ở thế giới này, sau đó sẽ nỗ lực. Dù sao Triệu Tiến cũng đã hạ quyết tâm phấn đấu, không muốn bỏ dở giữa chừng như ở đời trước, cũng không muốn sống cuộc đời bình thản dần dần như vậy.

Bước lên phía trước hai bước, Triệu Tiến bỗng nhiên dừng lại, cả người đứng đờ ra tại chỗ. Triệu Tiến bỗng nhiên nghĩ thông một chuyện, mục tiêu cuộc đời là gì mà còn phải suy nghĩ, nhưng lúc này muốn làm gì hắn cũng đã hiểu rồi.

Phải học võ, phải tự mình cố gắng. Trải qua cuộc ấu đả vừa rồi với Trần Thăng, Triệu Tiến bỗng hiểu ra bây giờ không phải là hiện đại, ở đây không có trị an tốt, không có vật chất đầy đủ, cũng không có quy tắc xã hội hoàn bị và pháp luật tương đối công bằng. Mình không thể đưa toàn bộ thế giới đó tới đây, đối với mình việc cấp bách nhất chính là phải tự mình cố gắng. Trước tiên mình có thể bảo vệ mình, không làm được điều này, tất cả đều không cần nhắc tới nữa.

Triệu Tiến vỗ lên trán mình, hắn sớm phải nghĩ thông đạo lý này mới đúng. Con đường học văn đi khoa cử, thành tích học tập của mình ở đời trước không dùng được, càng không thể nói tới học Tứ thư Ngũ kinh Bát cổ. Về phần làm buôn bán, mình cái gì cũng đều không biết, nơi mà đưa trẻ

Triệu Tiến đi qua xa nhất cũng chẳng qua là chợ, kiến thức nông cạn, căn bản không có đường nào nữa. Bây giờ có thể làm được có lẽ chính là tập võ.

Nghĩ tới đây, Triệu Tiến lại nhớ tới lời của Triệu Chấn Hưng lúc ăn trưa.

- Thế đạo này, có sức khỏe tốt, học võ nghệ mới là cần thiết.

Câu nói này khiến Triệu Tiến càng cảm thấy đường lối tư tưởng của mình là đúng đắn.

Thế đạo này không tốt sao? Triệu Tiến biết Vạn Lịch không phải là vị Hoàng đế cuối cùng của triều Minh. Sau triều Minh là triều Thanh, cũng biết khi thay đổi triều đại thiên hạ đại loạn, nhưng khi nào mới có thể thay đổi triều đại? Triệu Tiến vắt óc nhớ lại, mơ hồ nhớ ra một chút, thế giới trước trên giường bệnh đã nghe được rất nhiều sách, nhưng lại nhớ không rõ nữa.

Khấp người bán thịt, Triệu Tiến không trực tiếp về nhà, mà đi tới bên phía thúc phụ Triệu Chấn Hưng. Lại nói dù cửa hàng không kinh doanh, chương quỹ trong cửa hàng có lẽ cũng vẫn ở đó, nhưng chỗ ở của thúc phụ hẳn căn bản không nhìn thấy người nào ra vào.

Cửa sau cửa hàng mở rộng, Triệu Tiến thấy không có người, liền đi vào. Trong sân cũng không thấy ai, vắng ngắt, Triệu Tiến cũng không biết thúc phụ mình ở đâu, vừa định cất tiếng gọi, cửa của gian phòng nhỏ phía bắc căn nhà được đẩy ra, Triệu Chấn Hưng từ bên trong đi ra, mỉm cười chào hỏi:

- Tiểu Tiến tới đây à, tới làm gì thế?

- Nhị thúc, trong cửa hàng sao không có ai thế?

Thân phận trẻ con chính là có điểm tốt này, muốn hỏi gì cũng đều có thể hỏi.

Triệu Chấn Hưng nghìn ngó xung quanh, mỉm cười giải thích:

- Từ khi mở sông Ca, không có người tới Từ Châu chúng ta làm ăn nữa. Cửa hàng này cũng không làm được nữa, ông chủ đi Tế Ninh rồi, để lại ngôi nhà này cho thúc thúc trông nom.

Lời này Triệu Tiến không chỉ nghe có một lần, dường như thị trường Từ Châu vắng vẻ có liên quan tới việc mở sông Ca. Nhưng thông tin biết được có hạn, Triệu Tiến không hiểu là chuyện gì. Mấy hôm nay phạm vi hoạt động không lớn, nhưng thấy cửa hàng trên phố phần lớn là đóng cửa, cảnh tượng tang thương, cảm giác không có chút sinh khí nào như thành phố công nghiệp già trước đây của kiếp trước.

Triệu Chấn Hưng đã chú ý thấy Triệu Tiến người đầy bụi đất, trên mặt cũng có vết bầm tím, bỗng nhú mày hỏi:

- Tiểu Tiến, cháu sao thế? Có phải bị người ta ức hiếp không?

Sự quan tâm trong câu hỏi khiến cho Triệu Tiến cảm thấy rất ấm áp. Hắn cười hì hì đáp:

- Không bị ức hiếp, cháu và Trần Thăng đấu võ, cháu đã đánh thắng rồi.

Nghe câu trả lời của Triệu Tiến, thúc phụ Triệu Chấn Hưng chột sừng sốt, lại truy hỏi:

- Trần gia của xưởng than đó sao?

Xưởng than gì chứ, Triệu Tiến có ấn tượng mơ hồ, liền gật đầu. Triệu Chấn Hưng thấy câu trả lời khẳng định của hắn lại càng kinh ngạc, vẻ mặt đầy hồ nghi nói:

- Tiểu Tiến, bị ức hiếp cũng không sao, thúc thúc giúp cháu đi nói lý, nhưng không được nói dối người lớn.

Chương 6: Hai Thanh Đao Treo Trên Tường

- Cháu thực sự đã đánh thắng!

Triệu Tiến liền cãi lại. Sự việc dù nhỏ, nhưng rõ ràng đã không khiến người ta tin tưởng. Điều này khiến cho hắn rất bất mãn.

Phát hiện ra cháu mình không giống như nói dối, vẻ mặt Triệu Chấn Hưng hiện lên nụ cười, xoa đầu Triệu Tiến, ân cần hỏi:

- Nói thúc thúc nghe xem, cháu đánh thắng thế nào.

Trẻ con đánh nhau thì có gì đáng nói. Phản ứng đầu tiên của Triệu Tiến chính là nghĩ như vậy. Nhưng hắn lại chú ý tới ánh mắt của thúc phụ Triệu Chấn Hưng rất chân thành, Triệu Tiến cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn kể lại một lần quá trình sự việc.

Triệu Chấn Hưng nghe rất chăm chú, nghe tới sau cùng sắc mặt lộ rõ thần sắc trên mặt, cười nói:

- Đơn đao của Trần gia có lẽ là chiêu số của Thích Gia quân. Trần Thăng hẳn là đã bắt đầu luyện từ khi 5 tuổi, không ngờ lại bị cháu đánh gục. Một là nó không có kinh nghiệm. Hai là Tiểu Tiến cháu không ngờ lại xông tới trước mặt nó vật lộn, khiến cho đoản côn đó trong tay nó không triển khai được. Có lẽ lần sau đánh tiếp, cháu sẽ không giành được chiến thắng như vậy đâu.

Mặc dù với trình độ lịch sử như vậy của Triệu Tiến, cũng đã từng nghe nói tới Thích Gia Quân, đó là quân đội của quân thần Thích Kế Quang tiếng tăm lẫy lừng của triều Minh. Tuy nhiên Thích Kế Quang và Từ Châu

thành không có liên quan gì, không biết Trần gia sao lại có nguồn gốc sâu xa này.

Triệu Chấn Hưng mỉm cười nói tiếp:

- Tổ phụ của Trần Thăng đã từng làm thân vệ của Thích tướng quân, dựa vào mối quan hệ này trở về làm tuần kiểm Từ Châu. Đạo pháp nhà ông ta là chiêu số sa trường chiến trận, rất hữu dụng.

Nói tới đây, Triệu Chấn Hưng lắc đầu, tự giễu:

- Nói nhiều cũng để làm gì, cháu cũng không hiểu được đâu.

Tự giễu một câu, Triệu Chấn Hưng lại hỏi Triệu Tiến:

- Tiểu Tiến, cháu tới tìm thúc thúc làm gì? Sợ đánh nhau về bị cha mẹ cháu trách tội sao? Không phải sợ, thúc thúc sẽ đi xin cho cháu!

Thân vệ Thích Kế Quang, tuần kiểm Từ Châu, những điều này Triệu Tiến quả thực nghe không hiểu. Nhưng hẳn có thể thấy được tâm tình của thúc phụ Triệu Chấn Hưng rất vui. Đúng lúc này đưa ra yêu cầu thì khả năng thành công sẽ rất lớn.

Triệu Tiến ngẩng đầu lên nhìn thúc phụ mình, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc, nói:

- Nhị thúc, cháu muốn học võ!

Cuối cùng thì trẻ con vẫn là trẻ con, làm ra bộ dạng nghiêm túc, nhìn vào mắt người lớn, lại rất đáng yêu. Thúc phụ Triệu Chấn Hưng không nhin nổi cười, vừa muốn đùa vài câu, lại kịp phản ứng lại với lời của Triệu Tiến, bỗng nhiên sững người, hỏi:

- Tiểu Tiến, cháu muốn học võ?

Triệu Tiến cố gắng gật đầu. Hắn biết người lớn không thể thật sự đáp ứng yêu cầu của trẻ con, nhưng khi ăn trưa hôm nay, Triệu Chấn Hưng đã rất thành khẩn đề nghị phụ mẫu cho mình học võ. Hơn nữa trong ký ức, thúc phụ Triệu Chấn Hưng không chỉ nói một lần, chẳng qua là phụ mẫu đều không đồng ý. Hơn nữa trước đây Triệu Tiến sợ mệt, sợ chuyện, không muốn chịu khổ, cho nên cũng chưa từng làm qua.

Triệu Chấn Hưng nhìn chăm chăm Triệu Tiến một hồi. Y phát hiện thấy cháu mình rất chân thành. Triệu Chấn Hưng liền nghiêm túc trở lại, trình trọng hỏi:

- Tiểu Tiến, trước đây cháu không muốn vũ đạo lộng thương, sao bây giờ lại muốn học võ? Vì sao thế?

- Cháu muốn đánh thắng người khác!

Triệu Tiến lớn tiếng nói. Hắn phản ứng rất nhanh, hơn nữa lý do này cũng có thể khiến người ta chấp nhận được. Cái gì là “phải tự mình cố gắng, hai con đường học văn theo thương này mình rất khó đi” đương nhiên là không thể nói được rồi.

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng chậm rãi gật đầu. Trẻ con sau khi đánh thắng xong, cái cảm giác của kẻ chiến thắng không gì có thể sánh kịp. Cháu mình trước đây nhút nhát, yếu đuối, lần này đánh nhau may mà thắng, có lẽ đã khơi gợi tâm tư học võ. Trên mặt Triệu Chấn Hưng lộ rõ niềm vui mừng, y vẫn luôn muốn độc đinh này của nhà mình học võ. Nhưng mãi không thành công, ca ca và tẩu thương con không nói, Triệu Tiến cháu mình cũng yếu ớt, nhút nhát, Triệu Chấn Hưng cũng vẫn luôn lo lắng về chuyện này.

Y vào nam ra bắc, kiến thức uyên thâm, so với đại ca đại tẩu vẫn luôn ở Từ Châu chưa từng đi ra ngoài thì càng hiểu thế đạo này hơn, biết thân là nam đinh nhất định phải có võ nghệ, phải có khả năng tự bảo vệ mình. Triệu Tiến từ nhỏ không nói là thông minh, nhưng khả năng học hành rất

miễn cưỡng. Những thứ khác còn chưa nói tới, đường ra cũng chỉ có học võ. Nhưng nói thế nào cũng không có ai nghe, hơn nữa trẻ con càng lớn, học võ sẽ càng phiền phức. Trong lòng Triệu Chấn Hưng vẫn luôn canh cánh chuyện này, chưa từng nghĩ hôm nay Triệu Tiến lại đưa ra đề nghị này.

Nụ cười trên mặt Triệu Chấn Hưng càng ngày càng tươi. Y vỗ bờ vai mỏng mảnh của Triệu Tiến, cười nói:

- Cháu chỉ cần theo thúc thúc học cho tốt, chắc chắn có thể đánh thắng. Nhưng cháu nói với thúc thúc cũng chẳng ăn thua gì, phải được sự đồng ý của cha mẹ cháu mới được. Tối nay thúc thúc sẽ đi tìm cha mẹ nói chuyện, tới khi đó hỏi Tiểu Tiến cháu có muốn học võ hay không, cháu thấy thế nào?

Lối mòn này, Triệu Tiến đương nhiên hiểu, liền lớn tiếng trả lời:

- Cháu nói cháu đồng ý!

Triệu Chấn Hưng mỉm cười gật đầu, lại nhìn Triệu Tiến đánh giá, lắc đầu nói:

- Trước tiên đi vào nhà thúc thúc, ta sẽ lau sạch sẽ cho cháu, nếu không cháu về nhà sẽ bị đánh mắng!

Trong lòng Triệu Tiến thở phào nhẹ nhõm, mục đích học võ lần này đã đạt được rồi. Khi ăn cơm trưa phụ thân Triệu Chấn Đường đã nói với thúc phụ:

- Đệ thật ra là võ nghệ cao.

Lời này hẳn còn nhớ rất rõ, học võ đương nhiên phải có tài được bản lĩnh thực sự, hơn nữa còn có thể dạy người. Thúc phụ mình chính là lựa chọn tốt nhất.

Tính tình của Triệu Tiến trước đây nhút nhát, tới đây gọi thúc phụ Triệu Chấn Hưng ăn cơm vài lần, lại không dám vào. Triệu Tiến bây giờ lại không cần quan tâm, đi cùng Triệu Chấn Hưng vào trong nhà.

Nơi này không lớn, trong nhà có lò sưởi, phía trên lò sưởi có một chiếc nệm da sói, giấy cửa sổ đã ố vàng, nhưng lại chưa có lỗ thủng nào, rất là ấm áp. Triệu Chấn Hưng để Triệu Tiến ngồi xuống một lát, y đi múc nước.

Triệu Tiến nhìn xung quanh, có mấy thứ khiến hắn chú ý tới, một thanh trường mâu treo trên nóc nhà. Thanh trường mâu này cũng dài khoảng 9 xích. Một cây cung đặt trên chiếc tủ gỗ cạnh lò sưởi, dây cung đã bị tháo xuống. Hai chiếc mũi tên tùy tiện đặt ở đó, trên tường không có dán tranh tét gì, lại treo hai thanh đao.

Hai thanh đao này rất không hài hòa với căn nhà này. Một thanh đao dài hơn một xích, thân đao có độ cong, màu đen phủ lên vỏ đao. Trên vỏ đao còn có huy chương hình tròn, phía dưới phân bố ba chấm đen thành hình tam giác. Phù hiệu màu đen, huy chương màu vàng, màu đen mờ hồ và màu vàng huy chương đều rất ảm đạm. Thân đao cũng rất cũ kỹ. Cây đao còn lại thì không tinh xảo như vậy, thậm chí ngay cả vỏ đao cũng đều không có. Thân đao dùng một chiếc túi bọc lại, dài hơn 4 xích, lưng dày đầu vuông, trên cán gỗ còn quấn một lớp vải. Trên lớp vải có một số bụi bẩn màu tím đen, nhìn rất giống với vết máu tích tụ lâu ngày.

Trường mâu và cung tiễn đều là kiểu nhà Hán. Từ các trường hợp của Triệu Tiến trước đây cũng đã nhiều lần gặp thấy, nhưng cây đao ngắn rõ ràng là cấu tạo kiểu đao ngắn, là cái gì “lạc sai”, mà cây đao cán dày lưng vuông, Triệu Tiến cũng đã từng nhìn thấy ở trong viện bảo tàng dân tộc. Đó có lẽ là cây đao của tộc Miêu tộc Mao tây nam sử dụng.

Thúc phụ mình sao lại có Oa đao và Dao đao? Ở thời đại này, rất nhiều người cả đời cũng chưa từng rời khỏi quê hương, càng không nói tới cái gì là lưu thông đặc sản các nơi. Những cây đao cách xa hàng mấy nghìn dặm

này sao lại tới được? Lẽ nào là giặc Oa? Nhưng thanh Dao đao đó sao lại tới được?

Đang ngồi suy nghĩ, Triệu Chấn Hưng liền bưng chậu nước đi vào. Điểm lợi thế của trẻ con chính là không biết có thể tùy tiện hỏi, người khác cũng không thể trách tội gì. Triệu Tiến chỉ vào hai thanh đao đó trên tường, hiểu kỳ hỏi:

- Thúc thúc, đây là gì?

Triệu Chấn Hưng liếc nhìn, thản nhiên nói:

- Thanh đao màu đen đó là Oa đao, là vật tùy thân của gia đình quân tướng bên đó mang theo. Thanh đao còn lại là Dao đao, là các thổ ty hộ vệ bên Quý Châu.

- Thúc thúc, hai thanh đao này sao lại có được? Mua ạ?

Triệu Tiến cố ý hỏi rất khờ dại. Nhưng trên thực tế, trẻ con nên hỏi Quý Châu và Oa rốt cuộc là ở đâu? Thậm chí là hỏi thổ ty là gì? Lại không hỏi những điều này.

Nhưng câu hỏi này của Triệu Tiến rõ ràng đã thu hút suy nghĩ của Triệu Chấn Hưng. Triệu Chấn Hưng vốn khom lưng đập bụi đất trên người Triệu Tiến, nghe thấy câu hỏi này, liền cứng đờ người lại, cuối cùng đành thở dài, trầm giọng nói:

- Năm đó đánh giặc thu được.

Thu được? Đơn thuần thu được còn nói được, nhưng Oa đao và Dao đao không thể xuất hiện trên cùng một chiến trường, thúc phụ mình không chỉ có võ nghệ cao, mà còn có rất nhiều chuyện nữa.

Chú ý tới sự biến đổi tình cảm của Triệu Chấn Hưng, Triệu Tiến biết điều không hỏi lại nữa.

Triệu Chấn Hưng sau khi đập hết bụi đất trên người Triệu Tiến, liền lấy khăn ướt lau cho hắn. Động tác của Triệu Chấn Hưng rất tỉ mỉ, sự quan tâm của trưởng bối khiến cho Triệu Tiến ở kiếp này mới cảm nhận được. Mỗi khi gặp hoàn cảnh này, hắn đều rất im lặng. Song Triệu Tiến cũng chú ý tới sức khỏe của Triệu Chấn Hưng quả thực rất không tốt, động tác lau quần áo này giống như là liên lụy tới chỗ nào đó, khiến cho Triệu Chấn Hưng nghiến chặt răng lại chịu đựng.

Chờ sau khi đã lau được tương đối rồi, Triệu Chấn Hưng mới lộ rõ nụ cười, nói với Triệu Tiến:

- Tiểu Tiến, cháu về nhà trước đi, nói với mẹ cháu tối nay thúc thúc muốn tới ăn cơm.

Triệu Tiến liền vâng lời. Triệu Chấn Hưng lại mỉm cười dặn dò vài câu:

- Chuyện học võ cháu đừng nói gì với, chờ thúc thúc tới rồi tính.

Thủ đoạn làm việc này Triệu Tiến đương nhiên là hiểu, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Chương 7: Không Ăn Thiệt Thòi Là Tốt Rồi

Nhìn Triệu Tiến lanh lợi hoạt bát đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Triệu Chấn Hưng biến mất, xoay người đóng cửa đi về phòng mình, ông đứng ở đây nhìn vách tường, chậm rãi thò tay, sờ lên hai thanh đao treo trên tường, phiền muộn một hồi, rồi lại thở dài, sau đó dựng lại bên cạnh lò sưởi, đưa tay tháo cây trường mâu xuống, cầm theo đi vào sân trong.

Cửa tiệm này hiện tại có một mình Triệu Chấn Hưng trông coi, vắng tanh vắng ngắt. Triệu Chấn Hưng chống trường mâu, đứng yên ngáy giấc một hồi, mới lắc đầu, dựng đầu trường mâu lên.

Triệu Tiến sau khi về đến nhà, nhìn thấy Hà Thúy Hoa trong sân rửa rau chuẩn bị đồ ăn, bày ra những chiếc hũ lớn nhỏ, trong chậu gỗ toàn rau xanh. Hà Thúy Hoa đi qua đi lại bận rộn liên tục, nhìn thấy Triệu Tiến trở về, Hà Thúy Hoa thuận miệng hỏi:

- Có cảm thấy có chỗ nào không khỏe hay không?

Triệu Tiến lắc đầu, Hà Thúy Hoa tiếp tục nói:

- Trong phòng ấm áp, con đi vào đó đi, nường còn đang bận.

- Nường, Nhị thúc nói tối nay muốn tới nhà ta ăn cơm.

Triệu Tiến lên tiếng nói. Hà Thúy Hoa gật gật đầu. Cuộc sống của Triệu gia giàu có, nhiều người tới dùng cơm chỉ đơn giản là nhiều thêm đôi đĩa, chuẩn bị cũng rất đơn giản.

Triệu Tiến nói xong liền đi vào trong phòng, Hà Thúy Hoa cầm lấy một cây cải trắng, đang định gọt vỏ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn bóng lưng Triệu Tiến, buồn bực lắm lắm:

- Đứa con này đã không quần lấy ta rồi.

Lúc trước Triệu Tiến rất nhát gan, cả ngày đi theo sau lưng mẫu thân Hà Thúy Hoa, hăn hiện tại tuy rằng cố gắng duy trì giống lúc trước, nhưng rất nhiều chỗ cũng đã thay đổi, cái này bản thân Triệu Tiến cũng không nhận ra, hiểu con không ai ngoài cha mẹ, Hà Thúy Hoa rõ ràng đã có cảm giác này.

Hà Thúy Hoa nghĩ tới đây, lại nghe đến bên cạnh có tiếng động, quay đầu nhìn lại, là con khi đang thò tay vào trong chậu gỗ đang định lấy củ cải trắng, Hà Thúy Hoa lập tức hét lớn:

- Con khi chết tiệt, không được qua đây quấy rối, cút ngay qua một bên cho lão nương!

Con khi ôm củ cải trắng lập tức chạy như bay về bên kia biệt viện, vừa chạy vừa kêu tiếng chi ... chi, đáng vẻ rất đặc ý.

Ngồi trong phòng Triệu Tiến nhìn thấy đến hết thấy mọi thứ bên ngoài, hăn bật cười ra tiếng, cuộc sống gia đình lại khiến cho hăn cảm giác được sự vui vẻ, nhưng Triệu Tiến rất nhanh thu nụ cười lại, thời gian quý giá, mình không thể lãng phí một khắc. Thế giới kia đã kết thúc, lúc hấp hối hăn hối hận mình đã lãng phí thời gian, hiện tại kiếp này không thể tiếp tục làm như vậy nữa.

Trước mắt xem ra hết thấy đều dựa theo tính toán của mình hành động, thúc phụ Triệu Chấn Hưng đáp ứng dạy dỗ võ nghệ cho mình, hơn nữa sẽ đi khuyên cha mẹ mình, nhưng Triệu Tiến cũng phát hiện những vấn đề khác, bản thân đối với mọi thứ bên cạnh hiểu quá ít, không chỉ có đối với

thời đại này, đối với chỗ ở, đối với những thân nhân kia, mình cũng hiểu quá ít.

Triệu Tiến nghĩ đến một việc, thế giới kia cả đời mình từ lúc ở cô nhi viện đến khi ra ngoài xã hội, mình học tập không giỏi, cũng không có đọc nhiều sách, nhưng lúc nằm viện, có người bạn thường tới thăm, vì giảm bớt sự nhàm chán và đau đớn do bệnh của hẳn, ngày ngày đều đọc sách cho hẳn nghe. Khoảng thời gian kia tuy rằng trong lòng hẳn rất phiền muộn, nhưng cũng được không ít sách tác động đến.

Bây giờ nghĩ lại, những sách kia có những cái vô dụng, nhưng có những cái lại có tác dụng quan trọng đối với hiện tại. Nhưng khiến cho Triệu Tiến đau khổ là hẳn có thể nhớ được quá ít. Triệu Tiến không dám cứ để cho quên đi, hẳn vắt hết óc nhớ lại, nhớ tới chút gì đó, hẳn đều gắng ghi nhớ thật kỹ.

Cũng may lúc trước Triệu Tiến còn lưu lại giấy bút, nhưng Triệu Tiến lại không biết dùng bút lông viết chữ, dựa vào ấn tượng trong trí nhớ mài mực, sau đó dùng một cây gỗ nhỏ nhúng vào, viết ra nét chữ ngoằn nghèo như của đứa trẻ bảy tám tuổi.

Giảng co một lúc lâu, mấy tờ giấy đều đã sử dụng hết, sự việc ghi nhớ lại không nhiều. Cầm tờ giấy đen sì, Triệu Tiến cười khổ, chưa từng nghĩ những thứ nhớ rõ lại là kiến thức rời rạc về lịch sử chiến tranh Phương Tây, lúc trước nghe không kiên nhẫn, nhưng những thứ này rất mới lạ, không tự chủ liền nhớ kỹ, ấn tượng cũng rất sâu, cái gì phương trận, những thứ như trường kích, pháo các loại có tác dụng gì? Hơn nữa đều rất rời rạc, căn bản không thành hệ thống.

Lúc này thời điểm sắc trời đã tối, Hà Thúy Hoa đem đồ ăn chuẩn bị xong cho vào trong hũ, sau đó đi ra ngoài mua thêm thịt cá, công việc phòng bếp lu bù lên.

Bỗng nghe đến cửa sân "rầm" một tiếng bị đẩy ra, trong sân con khỉ gặm củ cái trắng kinh sợ kêu một tiếng, lập tức nhảy lên phòng. Hà Thúy Hoa tháo tạp dề, lau lau tay, đi ra cửa nhìn, còn chưa tới trong sân, chợt nghe đến chông của nàng Triệu Chấn Đường lớn giọng quát:

- Triệu Tiến, đi ra cho lão tử, tiểu tử người lần đầu đã bất tỉnh, thế mà còn có bản lĩnh lớn như thế, còn dám ở bên ngoài đánh người, tên khốn kiếp, con... .

Vừa rống vừa đi tới, Hà Thúy Hoa vốn đã muốn đi ra ngoài, nghe nói Triệu Tiến ở bên ngoài đánh nhau, lập tức sững sờ, quay đầu nhìn về phía sương phòng, nghĩ thầm con mình từ sau khi tỉnh lại hoàn toàn có điểm không giống trước kia nữa, trước kia nói chuyện cũng không dám lớn tiếng nay nó rõ ràng có thể đánh người, thay đổi này không khỏi quá lớn.

Hà Thúy Hoa đang suy nghĩ, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, Triệu Chấn Đường lớn mật đi đến, trong tay mang theo hai túi đồ, đều là giấy dầu bao lấy. Triệu Chấn Đường vừa vào nhà trước lấy tay quệt mũi, buồn bực nói:

- Có thịt? Hôm nay cũng không phải ăn tết!

- Chấn Hưng buổi tối muốn qua cùng ăn!

Hà Thúy Hoa trả lời, sau đó khẩn trương hỏi:

- Tiểu Tiến đánh người hả? Xảy ra chuyện gì vậy? Ông đừng lớn tiếng, đừng làm con sợ!

Triệu Chấn Đường khoát tay chặn lại, mở miệng nói ra:

- Đợi lát nữa nói chuyện với bà!

Nói xong câu này, lại lớn giọng quát:

- Tên khốn kiếp, đi ra cho lão tử.

Triệu Tiến đau khổ đi ra, nghĩ thầm con nít đánh nhau chính là phiên toái, chẳng lẽ lại còn phải bị cha mẹ giáo huấn nữa.

- Tiểu tử Trần gia bị con đánh?

Nghe phụ thân hỏi, Triệu Tiến cúi đầu gật gật đầu, hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn năm đó đối phó giáo viên để đối phó phụ thân.

- Thật sự bị con đánh?

Chưa từng nghĩ Triệu Chấn Đường lại hỏi tiếp một câu như vậy, Triệu Tiến vội vàng giải thích:

- Trần Thăng nói muốn tìm người luận võ, con nói ta sẽ đánh, sau đó con đánh ngã hắn!

Hà Thúy Hoa để tay lên tạp dề, há to miệng, vẻ mặt không thể tin được, lúc này lại chứng kiến trượng phu đi về phía con trai, lúc này mới phản ứng tới, vội vàng nói:

- Con nít đánh nhau thì có cái gì...

Lúc này Triệu Tiến theo bản năng co rụt người lại, nghĩ thầm sẽ bị đánh.

Bàn tay vỗ vỗ vào bả vai Triệu Tiến, khiến cho thân thể Triệu Tiến lão đảo, nhưng lại không bị đánh như trong dự đoán, Triệu Tiến ngẩng đầu nhìn lên, Triệu Chấn Đường tươi cười, ra sức vỗ bả vai Triệu Tiến, cười lớn nói:

- Tên Trần Vũ kia ngày nào cũng ba hoa, nói con trai hắn từ nhỏ tập võ, tương lai khẳng định có tiền đồ, còn không phải bị con của ta con xử lý sao. Đợi ngày mai đi nha môn, ta sẽ khiến hắn xấu hổ. Con nữa, khỏi bệnh là biến thành nam hán tử rồi.

Chứng kiến cảnh này, Hà Thúy Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút sau tươi cười, mở miệng dặn dò nói:

- Tiểu Tiến, bớt đánh nhau đi, để mình và người khác đều bị thương cũng không tốt đâu.

Triệu Tiến liền vội vàng gật đầu. Triệu Chấn Đường giơ lên hai túi giấy dầu kia, vừa cười vừa nói:

- Lúc về cố ý mua bánh đậu nếm, cắt nửa cân chân giò cho tiểu tử con đấy. Mẹ tiểu Tiến, bà cầm đi làm đi!

Hà Thúy Hoa vui mừng cầm lấy. Triệu Tiến kịp phản ứng, cảm thấy cha mẹ bởi vì mình đánh nhau mà rất vui. Lúc trước Triệu Tiến tính tình nhu nhược, Triệu Chấn Đường cùng Hà Thúy Hoa cảm thấy con mình trung thực nên rất yên tâm, nhưng lại cảm thấy con trai thành thật như vậy lại không ra dáng đàn ông, nay có trời mới biết Triệu Tiến đánh nhau, nhưng lại đánh thắng, cảm thấy trong nội tâm rất vui, dù sao con mình không ăn thiệt thòi.

Chương 8: Con Muốn Học Võ

Gối ăn mở sẵn để Triệu Tiến ăn, Triệu Chấn Đường ngồi ở trên ghế nói chuyện phiếm với Hà Thúy Hoa trong bếp, Triệu Tiến ở đó vừa ăn vừa nghe họ nói chuyện.

Ông nội của Trần Thăng là Trần Bằng trước kia đi theo Thích Kế Quang nam chinh bắc chiến. Khi Thích Kế Quang ở Kế Trấn làm quan Tổng binh, Trần Bằng xin một ân huệ trở lại cố hương Từ Châu.

Lúc ấy Thích Kế Quang uy quyền rất lớn, ai cũng biết đến, giúp Trần Bằng làm tuần kiểm. Khi đó Từ Châu vẫn là đầu mối then chốt vận chuyển đường sông, hàng ngày không biết có tới bao nhiêu người, tiền và hàng đi qua đó. Rừng có vàng biển có bạc là bình thường, cái chức tuần kiểm cũng là rất là béo bở. Nếu như không có chỗ dựa vững chắc là Thích đại soái trong bối cảnh như vậy, chức tuần kiểm này sẽ chẳng lâu bền được.

Trần Bằng làm được bốn năm, Thích Kế Quang thất thế, chức tuần kiểm cũng mất. Cũng may nhà ông ta gia thế lớn, làm tuần kiểm mấy năm gây dựng được quan hệ, cho nên dù không làm tuần kiểm nữa, cũng chẳng ai cướp đoạt được tài sản của ông ta. Trần Bằng trở thành một phú ông an nhàn, ông ta có một trai ba gái, con gái đều gả nơi ngon lành tử tế, đứa con trai Trần Vũ mở cái xưởng than. Nhà giàu trong thành ngoài thành Từ Châu, nhóm lửa nấu cơm sinh hoạt đều dùng than. Trần Vũ làm nghề kinh doanh này, cũng kiếm bộn tiền.

Có tiền mà không có chức tước chẳng khác gì khối thịt mỡ chán ngấy. Trần gia hiểu chân lý đó, sớm chạy cho Trần Vũ làm cái chức nha môn Bộ đầu.

Vị trí của Bộ đầu đương nhiên là cao hơn so với đao phủ. Hơn nữa Trần gia là một nhà giàu bản địa, quyền thế địa vị đương nhiên là Triệu gia không thể so sánh được. Bởi vậy tuy đều là người làm trong nha môn ở Từ Châu Tri châu, đương nhiên là Triệu Chấn Đường cũng chẳng mối quan hệ gì đặc biệt. Tuy nhiên, Triệu Chấn Đường còn có chức phận bảo vệ Từ Châu bách hộ, nói ra cũng coi như lục phẩm võ quan, đứng trước Trần Vũ cũng không đến mức luống cuống. Hai người thường xuyên qua lại nhau, cũng coi như là có chút giao tình.

Những thông tin nghe được mấy ngày qua, nhớ lại từ trước đến giờ, hơn nữa được nghe những lời Triệu Chấn Đường vừa giải thích, trong đầu Triệu Tiến mới có khái niệm hoàn chỉnh.

- . . Một mình Trần Vũ cầm bao đao bay qua bảy tám tào đình. Trong nhà truyền thụ cho, tiểu tử đó đã luyện vài năm rồi. Không nghĩ rằng lại bị Tiểu Tiến nhà ta đánh bại. . .

Triệu Chấn Đường ngồi ở đó, hào hứng nói. Hà Thúy Hoa từ trong bếp mang một bát rau xào ra, nghe đến đây vừa cười vừa để theo:

- Trần gia cũng chẳng có gì là giỏi đâu, chàng chẳng phải đã ở Hà gia thôn một mình đánh bốn sao?

Triệu Tiến vội ngẩng lên, chưa từng nghĩ phụ thân bình thường trông to béo thể này còn có chiến tích bất hảo đến thế. Triệu Chấn Đường cười ha hả đứng lên, xoa xoa chòm râu trên cằm nói:

- Không có bản lĩnh đó, làm sao ta cưới được nàng.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười, chợt nhớ đến con trai ở bên cạnh, Triệu Chấn Đường ho khan một tiếng, ngồi thẳng lên nói:

- Việc của ta chẳng đáng là gì, Chấn Hưng mới ghê, lần đó huynh đệ chúng ta đánh nhau với người làng bên, đệ ấy đánh ngã đến mười mấy tên.

Đang nói, nghe thấy ngoài có tiếng gõ cửa, Triệu Chấn Đường vỗ tay một cái đứng lên nói:

- Chấn Hưng đến đây, ta ra mở cửa, nhân tiện cho con khỉ ăn luôn.

Hà Thúy Hoa xoa tay vào nhau và muốn quay lại bếp, liếc nhìn Triệu Tiến trước khi đi. Triệu Tiến ở đó đang ngẫm nghĩ lời đối thoại vừa rồi của cha mẹ. Hà Thúy Hoa lại cho rằng con mình bị dọa đang sợ, cười an ủi nói:

- Tiểu Tiến không phải sợ, nam nhi có ai là không đánh nhau, đánh đừng có bị thua là được.

Lời này Triệu Tiến nghe không lọt tai. Hắn chỉ đang nghĩ, cha mình một mình từng đánh thắng bốn, chú mình không ngờ một mình có thể đánh ngã mười mấy tên. Có một nền tảng và hoàn cảnh như thế, bản thân mình học võ là hoàn toàn đúng.

Triệu Chấn Hưng tới, đồ ăn dọn xong, cả nhà ngồi xuống, chuyện Triệu Tiến thắng lần này khiến ba vị bề trên đều rất cao hứng, Triệu Chấn Đường còn đặc biệt cầm một vò rượu nhỏ ra.

- Đại ca, đệ vẫn cho rằng Tiểu Tiến nên học võ, rất tốt cho nó!

Triệu Chấn Hưng nhắc đi nhắc lại, đến lúc này, thức ăn trên bàn đã hơi nguội..

Triệu Tiến nhìn lên phụ thân, nụ cười của Triệu Chấn Đường lập tức biến mất, rượu trong bình một chốc đã hết. Hà Thúy Hoa cười cũng có chút gượng gạo, lãng sang chuyện khác:

- Chấn Hưng, bánh nếu không ăn thì nguội mất, ăn một chút đi.

Triệu Chấn Hưng đặt đũa xuống, rất nghiêm túc nói:

- Đại ca, đại tẩu, Từ Châu trong vòng 300 dặm trong ngoài thành, đâu đâu võ nghệ cũng kiếm được tiền, làm muối ven biển, trên sông nước, quan gia, hay là thôn trang... Tiểu Tiến sau này chẳng cần biết làm gì, võ nghệ đầy mình tất sẽ không bị thua thiệt, chí ít có thể tự bảo vệ mình.

Lời nói của thúc phụ, Triệu Tiến hết sức chăm chú nghe không sót câu nào. Những điều này trước kia người lớn không bao giờ nói trước mặt Triệu Tiến.

Triệu Chấn Đường cầm vò rượu trong tay dẫn mạnh lên bàn, buồn buồn nói:

- Học võ, học rồi có ích gì, cho khỏe mạnh à? Nhìn đệ thân đầy thương tích, suốt ngày luyện đao luyện thương, sơ sẩy một cái là mất mạng như chơi. Kiếm tiền bằng võ nghệ không phải ít, làm việc ngay thẳng thì đều khổ, đệ muốn Tiểu Tiến sống không ngay thẳng?

Nghe giọng điệu hai huynh đệ ngày càng gay gắt, Hà Thúy Hoa nhìn trước ngó sau, vội vàng chen vào hoà giải:

- Huynh đệ hai người nói nhiều như vậy có ích lợi gì, còn phải xem Tiểu Tiến có muốn hay không?

Theo Hà Thúy Hoa, con nhà mình là một đứa tính tình nhu nhược, nói chuyện với người khác cũng đỏ mặt. Bình thường ngay cả thanh Quỷ đầu đao dùng chém đầu của Triệu Chấn Đường cũng không dám nhìn tới. Đứa trẻ như vậy làm sao dám học võ. Hỏi nó như vậy, để ngăn lời của thúc phụ Tiểu Tiến.

- Tiểu Tiến, con muốn học võ sao?

Hà Thúy Hoa nhẹ nhàng hỏi, Triệu Chấn Đường và Triệu Chấn Hưng dừng tranh luận, quay sang nhìn Triệu Tiến. Thúc phụ Triệu Chấn Hưng

giấu đi nụ cười trong ánh mắt, vốn định chính mình hỏi, chưa từng nghĩ đại tẩu mở miệng hỏi trước rồi.

Triệu Tiến nhìn mọi người, ra vẻ ngần ngừ, làm cho cha mẹ cảm thấy mình đang suy nghĩ. Sau đó mới cất tiếng lạnh lạnh nói:

- Cha, nương, con muốn học võ, con muốn cùng Nhị thúc học võ!

Hà Thúy Hoa vốn không hề nghĩ Triệu Tiến sẽ trả lời như vậy, giật mình tròn mắt, vội vàng nói:

-Tiểu Tiến chớ nói nhảm, học võ rất khổ đấy, con nghĩ lại đi?

- Nương, con nghĩ kỹ rồi, con muốn cùng Nhị thúc học võ.

Triệu Tiến trả lời dứt khoát. Triệu Chấn Hưng hắng giọng, còn nói thêm:

- Đại ca, đại tẩu, Tiểu Tiến nói vậy rồi, hai người thấy thế nào?

- Học cái gì mà học, học võ chẳng có kết cục gì hay cả. Tiểu Tiến sách chẳng đọc được, còn có thể kế thừa nghề đao phủ của ta, cũng có thể hàng ngày cơm rượu thịt, không kém so với nhà giàu.

Triệu Chấn Đường không vòng vo mà thẳng tuột nói.

Trước tình thế này Triệu Tiến chẳng thể nói gì, bụng hắc có đạo lý lớn, nhưng nếu như nói ra những lời không phù hợp lứa tuổi, không ai nghe hiểu mà nói, còn khiến người ta hoảng sợ, dẫn đến xảy ra hậu quả không cần thiết. Thật ra Triệu Tiến cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ riêng lí lẽ của Triệu Chấn Hưng cũng đủ sức thuyết phục rồi. Cha mẹ Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa cũng không là loại người không nuông chiều con, làm sao lại kiên quyết như vậy.

Triệu Chấn Hưng nhào người về phía trước, khẩn khoản nói:

- Đại ca, gốc của Triệu gia chúng ta ở Từ Châu vệ, thân ở trong quân thì cũng nên phải có võ nghệ cao cường, sớm muộn gì cũng sẽ cần dùng đến. Không có võ nghệ cao cường, chỉ nghĩ đến cái nghề đao phủ, đó không phải là nghĩ xa, cũng chẳng có triển vọng gì. .

Nói còn chưa dứt lời, Triệu Chấn Đường vỗ mạnh xuống bàn, bình rượu trong tay rơi xuống vỡ vụn, Triệu Tiến giật nảy mình. Triệu Chấn Đường giơ tay lên chỉ vào Triệu Chấn Hưng, trừng mắt quát:

- Gốc ở Từ Châu vệ, cái sở Vệ chó đấy có cái gì, buôn bán người người không thấy sao? Đưa mẹ mình, vợ mình ra bán người chưa thấy sao? Vào rừng làm cướp người chưa thấy sao?

Hỏi một thôi một hồi, Hà Thúy Hoa vội vàng giơ tay can:

- Làm chủ nhà, làm chủ nhà, đừng có hét lên với Nhị thúc, khiến hàng xóm....

- Đây không phải chuyện của người. Lão Nhị, ta biết rằng người xem thường việc làm đao phủ của ta. Nhưng người về Từ Châu chờ chết, chính là số tiền kiếm được từ nghề này cho người bốc thuốc xem bệnh, cho người sống tới ngày nay đấy. Huynh đệ ta khi còn nhỏ được ăn no mấy bữa? Giờ đây bữa nào cũng có thịt, là dựa vào ca ca người đi chém đầu đấy. Võ nghệ đầy mình, võ nghệ đó có chim để dùng không? Điều ta học từ bé, bây giờ cái dùng đến là chém xuống đi xuống đó. Người học thì thật là hay, nhưng mò được cái gì. Sống chết trong đó gần mười năm, cuối cùng mang trở về một thân đầy thương tích. Người muốn cho Tiểu Tiến đi theo con đường của người, đừng có nghĩ đến nữa!

Triệu Chấn Đường chỉ vào mặt đệ đệ hét lên một hồi.

Triệu Tiến ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thầm tự nhiên sao lại cãi vã nhau như thế. Hắn rất ít khi thấy phụ thân phần nộ như vậy, ý tứ

trong lời nói khiến cho con người bị giày vò, trong những năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện buồn.

Đang nghĩ ngợi, đầu bên kia thúc phụ Triệu Chấn Hưng chậm rãi đứng lên. Trong lòng Triệu Tiến hết sức thất vọng, nghĩ thầm hai bên găng nhau như thế, thúc phụ sẽ ra về, những lời khuyên bảo đêm nay e là thất bại.

Chẳng thể nghĩ Triệu Chấn Hưng đứng dậy không đòi về, mà nhìn chăm chăm Triệu Chấn Đường nói:

- Đại ca, cha mẹ chúng ta chết sớm, đại ca nuôi đệ lớn khôn. Đệ sau khi quay về, đại ca và đại tẩu lại chăm sóc đệ. Đệ ghi tạc những điều này trong lòng. Đại ca, cho đệ hỏi một việc này, nếu đại ca không có thân phận Bách hộ này thì cái nghề đao phủ có làm được mãi không?

Nghe đến đây, Triệu Tiến giật mình, vấn đề này chẳng liên quan gì đến việc học võ của mình cả. Tuy nhiên, hẳn có thể hiểu, cái nghề đao phủ xui xẻo này, lại là nghề béo bở, rất nhiều người muốn làm. Cứ coi như mình là một người dám làm đi chẳng nữa thì cũng phải xem mình có bản lĩnh hay không? Triệu Chấn Đường thân là bách hộ của Từ Châu Vệ thì cho dù là người có học hay kẻ võ biên cũng là xuất thân có phẩm cấp, kẻ khác cũng không dám động vào.

Triệu Chấn Đường gật gật đầu, Triệu Chấn Hưng giọng buồn buồn lại hỏi:

- Đại ca, ca làm sao lại lên được bách hộ, đệ có cần phải nói không?

Triệu Chấn Đường đáng ra phải tiếp tục gào lên như lúc nãy nghe đến câu đó, chợt mặt mũi trở nên xanh xám. Cuối cùng thở dài than một tiếng. Triệu Chấn Hưng tiếp tục truy hỏi:

- Đại ca, đại tẩu, sống một ngày là một ngày của tạo hóa, đệ cho Tiểu Tiến học võ, chẳng lẽ lại chỉ là vì đệ thôi sao?

Lần này Hà Thúy Hoa cũng chẳng nói một câu, Triệu Chấn Đường tiện tay với cái bát không, cầm cái vò rượu nhỏ rót đầy, bưng lên nốc một hơi cạn, cúi đầu nhìn xuống bàn nói:

- Học, cho Tiểu Tiến theo đệ học đó!

Nghe đến câu này, Triệu Tiến ở bên cạnh thở phào, Triệu Chấn Hưng lộ rõ nét mặt khuây khỏa. Vừa định nói, lại bị sặc, lấy tay che miệng, ho sặc sụa một hồi.

Triệu Chấn Hưng động ho là ho một thôi một hồi, còn cả người, mặt mũi trông rất khổ sở. Triệu Chấn Đường ngẩng lên lo âu nhìn y. Hà Thúy Hoa ngập ngừng một lát, rồi đong một bát canh, bê đặt lên trên bàn:

- Chấn Hưng, uống lấy bát canh cho đỡ ho.

Trận ho rồi cũng phải dừng, Triệu Chấn Hưng lấy tay lau miệng, khàn khàn nói:

- Đại ca, đại tẩu, đệ về đây, sáng sớm mai chuẩn bị đồ cho Tiểu Tiến mang theo để luyện võ, cho nó sang chỗ đệ.

Nói xong đứng dậy, y muốn giơ tay xoa đầu Tiểu Tiến, giơ ra rồi lại rút lại, Triệu Tiến ngăn người ra đó. Đến khi Triệu Chấn Hưng nhìn hẩn gương cười hẩn cũng chẳng để ý, Triệu Tiến nhìn thấy lòng bàn tay của thúc phụ Triệu Chấn Hưng toàn là máu đen.

Trong phòng rất yên tĩnh, Triệu Chấn Hưng ra tới cửa, Triệu Chấn Đường mới ồm ồm mở miệng hỏi:

- Thuốc kia đệ còn uống chứ? Uống hết ta lại bốc thêm cho đệ!

- Đệ vẫn uống, nhưng thuốc đó chỉ ngăn khỏi ho thôi, không trị được tận gốc. Đại ca không nên phí tiền.

Triệu Chấn Hưng quay lại nói xong, liền ra về.

- Tiểu Tiến đứng lên tiễn thúc về đi con.

Hà Thúy Hoa chiều lệ nói, Triệu Chấn Đường ở bên lại thở dài thườn thượt, rót đầy bát rượu, uống một hơi.

Triệu Tiến theo Triệu Chấn Hưng đi qua sân, chú khỉ đã chui vào ổ ngủ.

Trong sân thật là yên ắng, mục đích của hai chú cháu đạt được đáng ra lúc này phải rất là vui. Nhưng những lời qua lại vừa rồi trong nhà, không khí vẫn còn nặng nề, đi ra gần tới cửa rồi mà hai chú cháu vẫn lặng lẽ không nói gì

- Tiểu Tiến, cháu học võ chỉ là để đánh thắng thôi sao?

Ở cửa Triệu Chấn Hưng mới hỏi một câu.

Triệu Tiến ngẫm nghĩ một lát, rồi thận trọng đáp:

- Hiện nay thì là vì đánh thắng nên cháu mới học.

Nghe xong câu trả lời nước đôi, Triệu Chấn Hưng cười cười, không hỏi tiếp mà ra về.

Đợi cho Triệu Tiến trở lại trong phòng, Triệu Chấn Đường đã uống mặt đỏ bừng. Nhìn Triệu Tiến vào xong, Triệu Chấn Đường lớn tiếng mắng:

- Con éo lả như vậy cũng đòi học võ được, nhìn cái đao chém đầu cũng đủ chết ngất, sớm muộn gì cũng khóc mà đòi về.

Hà Thúy Hoa không muốn tiếp tục chuyện này, giục Triệu Tiến sớm đi ngủ. Triệu Tiến vâng dạ rồi quay vào phòng mình, chỉ nghe thấy tiếng thở dài đằng sau:

- Ta xin lỗi đệ Chấn Hưng...

Sau đó cửa phòng đóng lại, tiếng bên ngoài không nghe rõ nữa.

Chương 9: Đối Thủ Khó Được

Vốn tưởng rằng hợp mặt gia đình đơn giản nhưng lại trở nên căng thẳng như thế, Triệu Tiến thật không nghĩ đến gia đình lại có nhiều tranh chấp như thế, không ai biết nguyên nhân dẫn đến hậu quả này. Tuy nhiên Triệu Tiến cũng không có biện pháp gì, đây cũng là truyền thống mấy ngàn năm của Hoa Hạ rồi, chuyện người lớn con nít không xen vào được.

Rốt cuộc không biết năm đó phụ thân và thúc phụ có chuyện gì xảy ra, vì sao lại xin lỗi, Triệu Tiến lăn qua lăn lại suy nghĩ không biết thiếp đi bao giờ.

Ngày hôm sau trời mới tờ mờ sáng Triệu Tiến đã bị Hà Thúy Hoa đánh thức dậy, sau khi rửa mặt ăn sáng Hà Thúy Hoa cầm một bộ quần áo vải bố ướm thử lên người Triệu Tiến, lấy thước đo khắp người sau đó bảo hăn giơ tay giơ chân, Triệu Tiến lập tức hiểu được là mẹ hăn muốn may đồ luyện võ cho hăn.

Hà Thúy Hoa suy nghĩ lâm vào trầm mặc nói một câu:

- Con chịu khổ được chứ.

Triệu Tiến gật gật đầu, hăn nghe bên ngoài có tiếng bố củi. Triệu gia nhà hăn rất khá, toàn dùng than mua trên chợ, nhà lúc này sao lại có ai chở củi, Triệu Tiến tò mò ra ngoài xem.

Mở cửa phòng đi ra nhìn thấy Triệu Chấn Đường tay cầm đại đao chém vào cọc gỗ. Đại đao thân dài bốn thước, sóng đao rất dày, chính là quý đầu đao dùng để hành hình chém đầu.

Ánh mắt Triệu Chấn Đường rất chăm chú, Triệu Tiến nhìn thấy trên thân cọc gỗ đều là vết dao chém, vết dao rất mới xem ra mới chém sáng nay. Triệu Chấn Đường đưa mắt nhìn Triệu Tiến không nói giống như tối qua chưa phát sinh ra chuyện gì. Triệu Chấn Đường đi đến băng ghế ngồi xuống ngay bên cạnh con khi, ông dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt ve cổ con khi, động tác hết sức tinh tế tỉ mỉ, con khi này bình thường hoạt bát thì lúc này lại không nhúc nhích.

Vuốt ve một hồi Triệu Chấn Đường lại đứng lên hai tay cầm lấy quỹ đầu đao nhắm hướng cọc gỗ bổ mạnh đến, âm thanh trầm đục vang lên, khiến Triệu Tiến đứng ngoài quan sát ngây ngẩn cả người. Trên cọc gỗ vết chém đều rất cạn, chỉ có vài nhát sâu mà thôi, mà một đao vừa rồi trực tiếp bổ vào nửa thân cột gỗ.

Triệu Chấn Đường dừng lại một chút, cánh tay xoay lại giơ đao lên cao thả lỏng cổ tay bắt đầu chém tới "răng rắc" một tiếng vang lên, cọc gỗ bị chém đứt.

Đứng ngoài quan sát Triệu Tiến há to miệng. Cha hắn chỉ dùng hai đao chém mà có thể chém đứt một thân cọc gỗ như thế, độ mạnh, độ chính xác thật sự rất cao, cha hắn làm được điều này không chỉ có kỹ năng mà còn có võ nghệ.

Hai đao chém xong Triệu Chấn Đường mặt đỏ lên, thở hổn hển, lấy từ trong ngực một vài trái cây ném cho con khi. Con khi ngồi yên xem lúc này mới hoạt bát đứng lên chụp trái cây được ném tới, lại hướng về Triệu Tiến kêu lên vài tiếng.

Khi hơi thở Triệu Chấn Đường đều đặn liền đi đến bên cạnh Triệu Tiến. Trong lòng Triệu Tiến hơi lo sợ nghĩ thầm có phải cha hắn giận chuyện tối qua không. Triệu Chấn Đường nhìn chăm chăm vào Triệu Tiến, giơ tay lên đầu hắn vuốt vuốt vài cái nói:

- Nếu con muốn nguyện ý học võ thì phải hạ quyết tâm, đừng sợ vất vả. Nếu con không chịu được mà bỏ cuộc thì cha sẽ lấy roi mà quất đấy, con hiểu không?

Triệu Tiến sững sốt. Hắn thầm nghĩ thái độ của cha mẹ hắn tối qua và sáng nay khác nhau một trời một vực. Tuy nhiên đối với vấn đề này hắn ngần đầu nói lớn:

- Xin cha yên tâm con sẽ kiên trì đến cùng.

Hắn trả lời rõ ràng, đầy quyết tâm, điều này Triệu Chấn Đường chưa từng phát hiện ở con lão. Triệu Chấn Đường có chút bất ngờ cười nói:

- Tiểu tử con nhìn thấy pháp trường liền bị dọa ngất đi nhưng so với trước đây con có dáng nam tử hơn đấy.

Triệu Chấn Đường lại dặn dò hắn cố gắng tập luyện rồi vào nhà thu dọn đi ra ngoài làm việc. Hà Thúy Hoa trong phòng gọi Triệu Tiến:

- Đợi quần áo may xong con đi đến chỗ thúc thúc con đi.

Triệu Tiến nắm chặt bàn tay đầy quyết tâm, mặc kệ quá trình như thế nào hắn phải luyện võ thành công.

Làm xong động tác này Triệu Tiến cong môi cười nghĩ thầm. Mới có vài ngày tính tình hắn càng ngày càng trẻ con rồi.

Trong lúc chờ quần áo sửa lại Triệu Tiến ngồi trong nhà nhàm chán nên ra ngoài chạy một vòng, điều này khiến Hà Thúy Hoa cảm thấy kỳ quái. Hóa ra Triệu Tiến không thích ngồi yên một chỗ, sau cơn bệnh chẳng những không bị yếu đi mà ngược lại còn hăng hái hơn nhiều, lượng cơm ăn vào cũng nhiều hơn trước, mạnh mẽ hơn trước.

Điều thay đổi nhỏ này Triệu Tiến cũng thấy nhưng hắn không ngờ cha mẹ hắn lại chú ý, những thay đổi dù nhỏ bọn họ cũng đều quan tâm đến.

Chạy trong sân nhìn thấy con khỉ ngồi ở đồng củi nhìn quanh, Triệu Tiến chạy tới muốn thử sờ vào cổ nó xem có cảm giác thế nào, sao cha hắn chỉ sờ sờ vào cổ nó lại có lực bổ chém mạnh đến thế.

Khi cha hắn Triệu Chấn Đường động vào con khỉ này ngồi yên một chỗ, nhưng Triệu Tiến vừa mới khẽ vươn tay ra con khỉ kia liền nhe răng hét chói tai, Triệu Tiến sợ tới mức co tay lại sau, con khỉ liền chui lên phòng của nó.

- Triệu Tiến, con không nên chọc con khỉ đó.

Thanh âm của Hà Thúy Hoa vang lên. Triệu Tiến buồn bã đứng lên rửa thầm có ngày hắn sẽ thịt nó.

Đang lúc chán thì nghe tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, có người gọi:

- Triệu Tiến có ở đây không? Triệu Tiến có ở đây không?

Lại là Trần Thăng, Triệu Tiến buồn bực mở cửa đi ra sân, đứng trong sân là hai huynh đệ Trần Thăng, không biết vì sao đệ đệ Trần Hồng hơi sợ Triệu Tiến, vừa thấy hắn đi ra cậu ta liền trốn sau lưng ca ca cậu.

Trong tay Trần Thăng cầm một bọc giấy, bên trong dường như bánh ngọt trắng miêng. Trần Thăng nhìn thấy Triệu Tiến đến liền đưa bọc giấy kia lên trước có chút ngượng ngùng nói:

- Ngày hôm qua đánh thua người nhà không cho ra ngoài, đây là kẹo quế hoa và bánh vừng, cậu cầm ăn đi.

Hai đứa nhỏ đánh nhau đặt cược món bánh, Triệu Tiến sớm quên rồi, không nghĩ tên nhóc Trần Thăng này không chỉ nhớ rõ mà còn làm theo,

điều này khiến Triệu Tiến có ấn tượng tốt hơn nhiều đối với Trần Thăng.

Triệu Tiến tiếp nhận bọc giấy, lại nhìn thấy Trần Hồng phía sau nhìn chăm chăm vào bọc giấy lại còn nuốt nước miếng cái ực nữa. Trần gia là phú hộ không thiếu món điểm tâm này tuy nhiên thấy đĩa nhỏ này rất thèm ăn khiến Triệu Tiến động tâm liền mở bọc giấy ra cười hì hì nói:

- Một mình tôi ăn cũng không hết, ba người chúng ta cùng ăn đi.

Nghe Triệu Tiến nói....Trần Hồng liền lập tức giơ tay ra liền bị Trần Thăng đánh mạnh một phát quát lớn:

- Đệ đừng không có tiền đồ như thế, nhà chúng ta cũng có, trở về ăn, đây là bánh đánh bị thua Triệu Tiến đấy.

- Không sao, cùng nhau ăn cũng được mà.

Triệu Tiến lại cười đưa về phía trước. Thấy Triệu Tiến thật tâm thật ý lúc này Trần Thăng mới do dự, đệ đệ của y một bên túm góc áo tro mắt nhìn y. Sau khi mở bọc giấy ra mùi thơm tràn ngập khiến cậu ta không nhịn được nuốt ực một cái. Lúc này Trần Thăng mới gật đầu. Thấy ca ca đồng ý Trần Hồng vui vẻ cầm một cái bánh vừng một cái kẹo hoa quế gặm lầy gặm ể.

Trần Thăng cũng cầm lấy một cái kẹo hoa quế và bánh vừng, Triệu Tiến cũng cầm lấy một cái cùng ăn. Bánh vừng và kẹo hoa quế này được làm thủ công từ hương liệu tự nhiên so với bánh chế tạo công nghiệp từ đời sau này bánh có hương vị tinh khiết, mùi thơm nồng ăn ngon hơn.

Năm miếng bánh điểm tâm Trần Hồng ăn ba khối mặt mày hớn hờ không còn sợ Triệu Tiến như trước. Trần Thăng lau miệng cười nói:

- Triệu Tiến người bạn chí cốt, người thật lợi hại, ta luận võ bên kia không ai có thể đánh thắng ta, ta thật không ngờ lại bị thua người. Hôm nay

chúng ta đánh lại đi, nếu người thắng ta sẽ lấy thêm đồ ăn cho người, người thua cũng lấy đồ ăn cho ta, người thấy thế được không?

Tên nhóc béo kia nhìn Triệu Tiến, thấy Triệu Tiến không có phản ứng gì Trần Thăng vội nói thêm:

- Chúng ta tỷ võ là được, ta thua lấy đồ ăn cho người, người thua không cần lấy có được không?

Triệu Tiến không kìm được cười ra tiếng, Trần Thăng vội nói:

- Ông nội ta nói tập không không có tác dụng gì, ngày hôm qua đánh nhau với người rất thú vị, còn nói, còn nói....

- Còn nói ca ca muốn mạnh hơn thì phải đánh nhau với nhiều đối thủ nữa.

Trần Hồng bên cạnh lớn tiếng bổ sung.

- Đúng, đúng chính là như vậy chỉ đánh nhau với người tài năng ta mới trở nên lợi hại hơn.

Trần Thăng hét lớn.

ĐẠI MINH VÕ PHU

Đặc Biệt Bạch
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thiên Phú

Gia gia của Trần Thăng đã từng là thân binh của Thích Kế Quang Thích tướng quân, đơn đao thuật là võ thuật trên chiến trường. Lời nói Thúc phụ Triệu Chấn Hưng khiến Triệu Tiến ấn tượng mạnh, tổ phụ của Trần Thăng nói như vậy nhất định cũng có đạo lý.

Tuy nhiên Triệu Tiến cũng có chuyện phải làm, hắc cười nói:

- Hôm nay ta sẽ cùng Thúc phụ học võ không có thời gian đánh nhau với người.

Nghe thế ánh mắt Trần Thăng sáng lên tiến lên nắm tay Triệu Tiến nói:

- Tốt tốt, chờ người học võ hai chúng ta so tài thì càng có hứng thú.

- Nếu có thời gian nhất định ta sẽ qua tìm người.

Triệu Tiến nói cho có lệ. Trần Thăng lại nói chân thành:

- Nhất định phải tỷ võ, chỉ cần người tới ta sẽ cho người nhiều đồ ăn ngon.

Trước đây hai người gặp mặt Triệu Tiến rất sợ Trần Thăng, đều gì cũng nghe theo chủ ý của Trần Thăng. Nhưng qua cuộc tỷ võ ngày qua vô tình Triệu Tiến chiếm thế chủ đạo. Hơn nữa trong lúc vô ý lại có bộ dạng nói chuyện như một người trưởng thành khiến Trần Thăng thấy đối phương rất giỏi, rất đáng để kết bạn.

Lúc này nghe tiếng gọi của Hà Thúy Hoa trong sân, hai huynh đệ Trần Thăng và Trần Hồng liền cùng nhau rời khỏi, Triệu Tiến đóng cửa trở vào.

Nhìn bánh còn dính trên miệng Triệu Tiến, Hà Thúy Hoa cảm thấy kỳ lạ, một mặt vừa may bộ đồ luyện võ cho Triệu Tiến một mặt hỏi nguyên nhân. Triệu Tiến giải thích ngọn nguồn, Hà Thúy Hoa đo đai lưng cho Triệu Tiến cười nói:

- Con nói chuyện rõ ràng hơn so với trước, có bệnh đúng cũng không xấu chút nào.

Tim Triệu Tiến đập loạn, biết bây giờ thay đổi so với trước tuy nhiên không ngờ mẫu thân Hà Thúy Hoa lại để ý vấn đề này, lại tiếp tục cười nói:

- Người Trần gia trước giờ luôn kín tiếng nhưng lại có lòng nhiệt tình, cũng giúp đỡ hàng xóm không ít, những đứa nhỏ nhà đó cũng không kém, các con nên thường xuyên chơi với nhau.

Quần áo nhanh chóng được mặc vào, ống quần, cổ tay áo và bên hông đều được làm rất vừa, còn làm thêm một miếng vải cột ngang. Quần áo nhanh chóng được mặc xong, cuối cùng Hà Thúy Hoa cũng nhìn hài lòng nói:

- Nhìn khá có tinh thần rồi đấy.

Triệu Tiến không nói gì, hẩn đang lẳng lặng cảm nhận tình thương của người mẹ. Hà Thúy Hoa lại không chú ý đến chi tiết này, nàng hỏi:

- Triệu Tiến, Tiểu Lan trở về rồi sao?

Tiểu Lan? Nghe bị hỏi đến tên này Triệu Tiến sửng sốt một lúc sau mới phản ứng, mẫu thân Hà Thúy Hoa hỏi hẩn là bạn chơi của hẩn Mộc Thực Lan. Tuy nói Triệu Tiến từ nhỏ được nuông chiều nhưng Triệu gia cũng không phải nhà giàu quyền quý gì, Triệu Tiến cũng đi chơi bên ngoài tuy

nhiên không chơi với nhóm Trần Thăng, vì tính tình hằn nhả nhận, mềm yếu nên hay chơi cùng một cô gái lẳng giềng.

Cô bé này nhỏ hơn Triệu Tiến hai tuổi, hay thắt bím tóc sừng dê, vì từ xa chuyển tới nên không có bạn chơi, chỉ thường xuyên qua lại chơi cùng Triệu Tiến. Tính tình Triệu Tiến rất tốt, lại không giống các bạn nam cùng lứa nghịch ngợm suốt ngày, nên hay đi chơi cùng Tiểu Lan. Hai người quan hệ rất tốt, cả ngày cô bé không tìm hằn thì hằn tìm cô bé.

Có nhiều sự việc gặp qua tiếp xúc mới có ấn tượng, mấy ngày nay Mộc Thục Lan đi theo đại nhân hồi hương, Triệu Tiến cũng không nhớ đến.

Bị mẫu thân nhắc đến Triệu Tiến có chút đau đầu. Đời trước hằn chỉ là một cô nhi cũng không có kinh nghiệm giao tiếp với bạn khác phái, hằn không biết làm thế nào mà một đứa trẻ kết bạn cùng cô bé. Thật sự là không biết phải làm sao đây?

Không biết trả lời thế nào, đột nhiên Triệu Tiến nhớ đến một chuyện hằn mở miệng nói:

- Mẹ, không phải cha nói chúng ta không nên thân cận với nhà bạn ấy quá sao?

Hằn nói như vậy lại khiến Hà Thúy Hoa hiểu lầm đưa tay véo véo hai má Triệu Tiến cười mắng:

- Tiểu tử con then thùng gì chứ, nhà con bé không tốt là nhà con bé, còn ta chỉ muốn cho tiểu Lan mà vợ con thôi.

Tuy nói lúc này thành thân là sớm, mười tám tuổi thành thân chỉ là trò chơi tập làm người lớn, tâm trí Triệu Tiến tuy rằng lớn nhưng trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào, then đỏ cả mặt.

Cũng may Hà Thúy Hoa không hỏi thêm chỉ nói:

- Nhanh đến chỗ thúc thúc con đi, luyện võ một chút gần trưa gọi thúc con về ăn cơm luôn.

Triệu Tiến dậm một tiếng rồi xoay người chạy đi, nơi ở này của Triệu gia ở lân cận Bắc thành Từ Châu, cách núi Hộ Bộ không xa, được xem là nơi tụ tập những người giàu có ở thành Từ Châu. Lúc này không ít người đi ra ngoài làm việc, mỗi người làm nhiều việc khác nhau. Ra khỏi khu vực này tiến vào khu phía Đông trên đường khá vắng khi trời hừng đông liền mở cửa hàng buôn bán, trời tối thì bắt đầu đóng cửa mà lúc này nhiều cửa hàng vẫn đóng kín cửa, thậm chí trước cửa còn không có dấu vết quét rác, bụi đất bám đầy có vẻ đã nhiều ngày rồi không được dọn dẹp.

Chợ Từ Châu đang ở giai đoạn suy thoái, Triệu Tiến cảm nhận được khá rõ, đúng như những lời thúc phụ nói thì nguyên nhân do ảnh hưởng bởi Ca Hà, tên Ca Hà này lần đầu tiên được nghe thấy, căn bản không hiểu rõ hẳn định tìm cơ hội hỏi một chút.

Chạy thẳng một hơi đến vào hậu viện cửa hàng Triệu Chấn Hưng, cửa hiệu mở ra tuy nhiên Triệu Tiến không vội đi vào mà hai tay vịn đầu gối, mồm thở dốc.

Triệu Tiến trước giờ không được rèn luyện thể lực lại không giống như những đứa trẻ khác ra ngoài chạy nhảy nên chạy một đoạn đường không xa, tốc độ cũng không nhanh lại khiến hẳn mệt đến thế.

Hắn còn chưa khôi phục được thể lực thì thúc phụ Triệu Chấn Hưng đã hiện ra trước cửa. Khác với hôm qua hôm nay Triệu Chấn Hưng mặc quần áo gọn gàng trong tay cầm một trường côn, thấy Triệu Tiến đứng ở cửa thở hồng hộc, mồ hôi đầy trán nụ cười trên mặt Triệu Chấn Hưng biến mất nhú mày nói:

- Tiểu Tiến, thân thể của con quá yếu vẫn muốn luyện võ à.

Triệu Tiến gật đầu, nếu muốn luyện võ trước tiên phải rèn luyện thân thể, bắt đầu từ hôm nay trở đi.

Hai chú cháu đi vào sân, những đồ vật ngày hôm qua hôm nay đã được dọn dẹp ngăn nắp tạo ra một khoảng trống lớn. Triệu Chấn Hưng đứng nơi đó cười nói:

- Tối qua trở về chú gọi vài người giúp đỡ dọn dẹp một chút nó liền trở thành thiên đường, nơi này là nơi luyện công lý tưởng đấy.

Triệu Tiến nhìn khắp nơi cũng không thấy thúc phụ để binh khí nơi nào, trước kia từ nhỏ hắn đã tranh đấu kịch liệt. Trước kia đọc qua những bộ sách võ hiệp cũng như những phim ảnh, hắn luôn muốn học võ nhưng không có cơ hội, lớn lên lại không có thời gian, lần này có thể được học võ hơn nữa lại được chính thúc phụ Triệu Chấn Hưng dạy khiến hắn vô cùng phấn chấn, từ hôm qua đến giờ hắn luôn nghĩ hôm nay sẽ học những gì.

- Trước tiên đứng trung bình tấn.

Những lời này của Triệu Chấn Hưng làm dập tắt đi ảo tưởng của Triệu Tiến. Triệu Chấn Hưng đứng làm mẫu cho Triệu Tiến làm theo.

Trong tay Triệu Chấn Hưng cầm trường côn chỉ vào một vị trí nói:

- Đợi bóng đến đó con mới được ngừng, bằng không sẽ phạt chống đẩy hai mươi cái.

Những lời nói này không phải của thúc phụ Triệu Chấn Hưng hiền lành mà của một lão sư phụ nghiêm khắc. Nói dứt lời liền cầm lên cành mây đã được chuẩn bị sẵn, đánh hai cái vào hư không phát ra tiếng rít, âm thanh này Triệu Tiến nghe khiến thân mình run lên, roi này mà đánh trong lòng bàn tay nhất định rất đau.

Triệu Tiến đau khổ đứng trung bình tấn, hắn chăm chú nhìn vị trí thúc phụ chỉ đoán chừng khoảng hai canh giờ nữa mới tới. Hắn những tưởng có thể học liền vài thế võ nên phấn khích, không nghĩ mở đầu lại buồn tẻ như vậy.

Triệu Chấn Hưng mang ghế ngồi bên cạnh, Triệu Tiến biết thúc thúc hắn không phải là người tự cao tự đại mà vì thân thể suy yếu nên tận lực nghỉ ngơi nhiều.

Một phút, hai phút, ba phút, nửa giờ, thúc phụ Triệu Chấn Hưng kinh ngạc ngồi thẳng người, tên tiểu hài tử này tính tình hoạt bát, khó ở yên được, đứng trung bình tấn buồn tẻ thế này khó kiên trì mà thực hiện. Thông thường thực hiện trong thời gian một nén nhang phải đổi tư thế nếu kéo dài khó mà chịu nổi. Triệu Chấn Hưng nhớ rõ lúc ông ta cùng đại ca mới học võ đứng tấn thủ vài ngày chân và hông đều sưng lên, ăn cơm phải dựa, ngủ phải nằm sấp.

Sở dĩ lúc bắt đầu phải đứng trung bình tấn một mặt tiến hành kiểm tra sự kiên trì, về phương diện khác Triệu Chấn Hưng muốn lập ra quy tắc với Triệu Tiến. Bình thường ông ta rất yêu quý cháu họ này, lúc tập võ thì không thể qua loa được nhất định phải nghiêm khắc, chỉ có thể bị đánh tiểu hài tử này mới nhớ kỹ quy tắc được.

Nhưng ông ta không nghĩ Triệu Tiến lại kiên trì được, thân thể hắn đã bắt đầu đơng đưa, mồ hôi trên trán đổ xuống như mưa nhưng hắn không lười biếng, hắn luôn kiên trì chẳng qua vì thể lực không chịu được mới có dạng này thôi.

Triệu Chấn Hưng khẽ gật đầu, có thể có được tính cách kiên trì như thế cháu họ ông ta quả là thiên tài võ học

Chương 11: Mộc Thục Lan

Trong lòng thúc phụ tán thưởng Triệu Tiến nghe không được. Hiện tại ánh mắt hắn đã bị lấp đầy mờ hôi, hai chân đau nhức tới vô cùng. Triệu Tiến lúc này cảm thấy thân thể như cứng đờ bất động, sức chịu đựng của hắn đã đến cực hạn.

Tuy nhiên Triệu Tiến vẫn cắn răng kiên trì. Hắn đã sớm hiểu được một đạo lý, mặc kệ làm cái gì đều phải chăm chỉ khắc khổ lâu dài mới đạt được thành tựu. Triệu Tiến có một ưu điểm, có lẽ là do trải qua một đời lận đận, gập ghềnh đường thành, cho nên có thể chịu được cực khổ, có thể bình tĩnh, kiên định. Những tố chất này đối với việc luyện võ là rất cần thiết.

Bởi vì lúc trước rất thích thi đấu, muốn luyện được thân thể tốt, cho nên lúc thể dục đặc biệt chuyên tâm. Triệu Tiến còn nhớ rõ sư phụ đã từng nói, người đang thời điểm vận động đều có một cái trạng thái cực hạn. Ở thời điểm đạt đến tình trạng giới hạn này, cả người giống như muốn sụp đổ, nhưng qua được trạng thái này, thân thể ngược lại sẽ ổn định.

Triệu Tiến cũng không biết mình hiện tại đã đạt đến cực hạn hay không, nhưng hắn hy vọng đạt được chỗ tốt. Thời điểm hắn đang cắn răng chịu đựng, chợt nghe thấy thanh âm rụt rè ở bên ngoài vang lên:

- Tiểu Tiến ca ca có ở đây không?

Thúc cháu Triệu gia đều nhìn về cửa sân. Một cô bé mặc áo đỏ đang ở bên trong, sau khi nhìn đến Triệu Tiến, hai con mắt lập tức biến thành hình trăng lưỡi liềm.

Đây chính là tiểu Lan. Mộc Thục Lan, bím tóc búi lên gọn gàng, ngũ quan đoan chính, làn da trắng nõn, trước ngực treo một khóa bạc. Mấy ngày này, Triệu Tiến càng ngày càng quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, có thể từ rất nhiều chi tiết phân tích ra này nọ.

Gia cảnh của Mộc Thục Lan hẳn là rất tốt. Những đứa nhỏ bình thường, bởi vì ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đại bộ phận đều là bộ dáng đen gầy. Bộ dáng trắng nõn đoan chính này, phải là gia đình rất không tệ mới có thể nuôi dưỡng ra. Gia cảnh của Mộc Thục Lan hiển nhiên không kém, là nữ nhi của phú hộ kinh thương ngoại địa Từ Châu, một cô gái như vậy liệu có thể có vấn đề gì, không biết vì cái gì, cha mình Triệu Chấn Đường lại muốn giữ khoảng cách với nhà cô bé.

- Tiểu Tiến ca ca, ta hôm nay vừa mới trở về đây. Dì Triệu nói huynh ở nơi này.

Khẩu âm quan thoại, lại mang theo chút khẩu âm Sơn Đông, giọng nói rất êm tai. Triệu Tiến còn chưa trả lời, chỉ nghe được cảnh mây lay động gào thét, thúc phụ Triệu Chấn Hưng nói:

- Không được phân tâm!

Triệu Tiến giật mình, vội vàng chấn chỉnh tư thế. Trải qua phân tâm như vậy, trạng thái cực hạn của hắn đã trôi qua, hô hấp bình ổn, có thể đứng vững trở lại.

Chứng kiến bộ dáng của Triệu Tiến, Triệu Chấn Hưng có chút kinh ngạc. Y không nghĩ tới thằng cháu này của mình lại vượt qua được thời khắc mệt mỏi nhất. Hẳn thật sự là mầm giống võ học tốt!

Tiểu Lan đứng ở cửa cũng rất nhu thuận biết điều. Hơn nữa cô bé và Triệu Tiến trước đây cũng đã tới nơi này, cũng đã cùng Triệu Chấn Hưng nói chuyện nhiều. Mộc Thục Lan còn nói thêm:

- Thúc thúc, cháu không nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh xem, có được không ạ?

Triệu Chấn Hưng cau mày vừa muốn cự tuyệt, liếc qua Triệu Tiến, lại đổi chủ ý, cười gật gật đầu. Tiểu Lan hoan hô một tiếng, chậm rãi bước vào sân, tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống. Triệu Chấn Hưng lại mở miệng cười nói:

- Tiểu Tiến, nếu như cháu phân tâm, đả thủ tâm mười lần.

Có một tiểu cô nương trắng nõn thanh tú ở bên cạnh, cho dù không nói lời nào cũng làm cho cũng làm cho người ta thấy thoải mái, nhưng Triệu Chấn Hưng nói như vậy, lại thành khẩu nghiệm. Triệu Tiến vội vàng tập trung chuyên chú.

Mộc Thục Lan nhỏ hơn Triệu Tiến. Lúc đứng tấn hoàn toàn yên tĩnh bất động, vô cùng nhàm chán, vốn tưởng rằng tiểu cô nương này xem một hồi liền sẽ cảm thấy nhàm chán mà rời khỏi, không nghĩ tới tiểu Lan cười dài ngồi ở chỗ đó, không có ý muốn đi, giống như nhìn xiếc ảo thuật, hưng trí bừng bừng nhìn Triệu Tiến, đến khi hắc dừng đứng tấn.

Ước chừng đứng một canh giờ, hai đầu gối Triệu Tiến mềm nhũn, thiếu chút nữa quy xuống, tiểu Lan quan sát bên cạnh vội vàng đứng lên, dường như muốn chạy tới đỡ.

- Để hắc tự mình đứng lên!

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng thản nhiên nói. Bình thường Triệu Chấn Hưng rất ôn hòa, nhưng lúc này lời nói và việc làm lại có ý không cho phép vi phạm. Nghe nói như thế, thân mình tiểu Lan co rụt lại, ngồi trở xuống.

Triệu Chấn Hưng ánh mắt ngưng tụ, y vốn cho là cháu mình phải một lát nữa mới có thể đứng lên, không nghĩ tới vừa nói xong những lời này, Triệu

Tiến lại căn răng đứng lên, thật là có nghị lực, lúc trước sao mình lại không nhìn ra nó có phần tâm tính này.

- Nhị thúc, cháu muốn uống nước.

Triệu Tiến suy yếu nói, vừa rồi ra mồ hôi không ít, cảm thấy cả người đều khô khốc.

Triệu Chấn Hưng đầy tán dương, cháu của mình không hề cầu xin tha thứ kể khổ. Triệu Chấn Hưng đưa tay chỉ về góc sân, nơi đó có dùng vỏ bông bao lấy một cái siêu, bên cạnh bày vài cái chén.

Không đợi Triệu Tiến đi làm, tiểu Lan vội chạy đến bên kia rót một chén nước, cẩn thận bưng tới, hai tay đưa qua nói:

-Tiểu Tiến ca ca, huynh uống đi.

Triệu Tiến không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể gật gật đầu, nhận lấy bát uống vào. Khí trời lạnh cho dù có vỏ bông giữ ấm, nước cũng nguội lạnh, chẳng qua không đóng băng mà thôi.

Tiểu cô nương cười tủm tỉm nhìn Triệu Tiến, giòn giã nói:

- Tiểu Tiến ca ca thật là lợi hại. Ca ca đệ đệ bên nhà muội đứng một lúc đều không chống đỡ nổi.

Triệu Tiến uống nước xong, tiểu Lan tiếp nhận bát. Kiếp trước kiếp này, Triệu Tiến đều không có kinh nghiệm nói chuyện với con gái, tiểu Lan này sở dĩ cùng hắn thân cận, cũng là bởi vì tính tình tiểu Lan dịu ngoan phúc hậu, biết săn sóc chiếu cố. Hắn không biết tiếp lời như thế nào, lại chú ý tới nội dung trong lời nói tiểu Lan.

Trong nhà Mộc Thục Lan có không ít đứa nhỏ cũng đang luyện võ giống hắn, Triệu Tiến thuận miệng hỏi một câu:

-Tiểu Lan, nhà bạn ở đâu?

- Nói không biết bao nhiêu lần rồi Tiểu Tiến ca ca đều không nhớ được, Sơn Đông Tào Châu đấy.

Mộc Thục Lan bĩu môi trả lời.

Vẫn không có gì ấn tượng, Triệu Tiến vừa muốn tiếp tục nói chuyện, chợt nghe thúc phụ Triệu Chấn Hưng mở miệng nói:

-Tiểu Tiến, rương nhỏ nhất kia, cháu dùng hai tay nâng lên, nâng đến ngực hai mươi lần.

Sân trong một bên bày biện khoá đá, bên cạnh khoá đá còn có mấy hòm gỗ, từ lớn đến nhỏ, hòm gỗ nhìn đều rất cổ xưa. Triệu Tiến đã đoán được đây là làm cái gì, khoá đá mấy chục năm hẳn không chịu được, chỉ có thể từ nhỏ làm lên, hòm gỗ kia hẳn là đều chất đầy đất đá.

Triệu Tiến đi qua nhắc thử, quả nhiên rất nặng. Bên trong hẳn là toàn đá, nhắc lên không khó, nâng đến ngực cũng không khó, nhưng hai mươi lần liên tương đối khó khăn rồi. Cuối cùng sau vài lần Triệu Tiến đỏ mặt tía tai mới coi như xong.

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng khẽ gật đầu. Hôm nay trung bình tấn và nâng thùng, đều là huấn luyện thật sự, nhưng cũng là ra cho cháu mình đề khó, nhưng chưa bao giờ ngờ tới Triệu Tiến đều chống đỡ qua được, có thể nhìn ra được lực không đủ, nhưng lực không đủ có thể rèn luyện thêm, nhưng phần nghị lực và tâm tính này cũng không phải ai cũng có thể có được.

Trong lòng ông tuy là hài lòng, nhưng thần sắc vẫn thản nhiên. Tiểu cô nương bên kia nhìn thấy Triệu Tiến hoàn thành, cũng không cần ai thúc giục, phối hợp đi rót nước cho Triệu Tiến uống. Triệu Chấn Hưng lắc đầu, mở miệng nói:

- Nghỉ một lát, sau đó lại đứng trung bình tấn!

Triệu Tiến cũng chẳng quan tâm kêu khổ, bởi vì tiểu cô nương ở bên cạnh hẩn lúu rúu nói không yên, cái gì Tế Ninh bên kia phần hoa như thế nào, món gì ngon... Hẩn chỉ đau đầu nghĩ cách ứng phó trong khoảng thời gian này như thế nào.

Vừa rồi huấn luyện khiến cả người Triệu Tiến đau nhức. Nghe thấy đợi lúc nữa còn phải tiếp tục, hẩn không tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, ngược lại ở tại chỗ hoạt động cổ tay, nhắc chân đề chân. Sau đó luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ quanh sân.

Lúc trước Triệu Tiến nghiêm túc học khóa thể dục, nên hẩn biết một ít tri thức tập thể dục, đang kịch liệt vận động ngay sau đó không thể lập tức đứng yên, phải làm chút động tác thả lỏng, động tác chuẩn bị là nhân tố quyết định.

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng vốn muốn ngăn cản, lại nhìn, phát hiện ra động tác cổ quái này rất có đạo lý, cũng mặc Triệu Tiến.

Mộc Thục Lan thì cười hì hì đứng ngoài quan sát, không hề thấy buồn tẻ nhàm chán.

Thời gian nghỉ ngơi không dài, rất nhanh lại đứng trung bình tấn. Một buổi sáng cứ như thế qua đi rất nhanh.

Tới giờ cơm, lần này Triệu Chấn Hưng không cần Triệu Tiến mời, trực tiếp dẫn Triệu Tiến và Mộc Thục Lan đi về hướng Triệu gia. Lúc trước tiểu cô nương và Triệu Tiến cùng nhau chơi đùa, cơ bản đều ăn cơm trưa tại Triệu gia, điều này đã thành thói quen.

Trên đường đi, Triệu Tiến cảm giác gân cốt bủn rủn, cước bộ chậm chạp, thật sự là mệt muốn chết rồi. Hẩn gần như là kéo hai chân về phía trước mà lết đi, ngược lại tiểu cô nương thật cao hứng sôi nổi.

Thật vất vả mới lết đến cửa, Triệu Tiến ngửi thấy đủ loại mùi hương thơm lan tỏa. Trong nhà hẳn là đang hầm thịt dê, hẳn lập tức cảm thấy thèm ăn. Buổi sáng thể lực tiêu hao quả thật không nhỏ, phải nhanh chóng bồi bổ cơ thể.

Hắn vừa mới đi qua cánh cửa, tiểu Lan đã chạy vào trong viện, giòn giã hô:

- Thím, cháu từ Sơn Đông đã trở lại rồi. Tiểu Tiến ca ca bọn họ cũng đã trở về!

Nếu người khác không biết nghe được, còn tưởng rằng Triệu Tiến và Mộc Thục Lan cùng nhau từ Sơn Đông trở về. Giọng Hà Thúy Hoa cũng vang lên:

- Nhanh đi rửa tay, giúp thím bưng chén đĩa lên đi.

Bên kia vang lên thanh âm đáp trả, tiểu cô nương vô cùng cao hứng bận rộn. Lúc này Triệu Tiến bước chân bước lớn một chút đều cảm thấy cơ thể như bị xé rách, đau nhe răng nhếch miệng. Thúc phụ Triệu Chấn Hưng đi từ từ ở phía sau hắn cười hỏi:

- Tiểu Tiến, buổi sáng mệt như vậy, buổi chiều còn muốn luyện. Ngày mai còn phải luyện, cháu còn muốn luyện võ sao?

ĐẠI MINH VÕ PHU

Đặc Biệt Bạch
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Kiên Trì

Đứa trẻ nào cũng muốn học võ, trước khi học thì đều tràn đầy ảo tưởng, nhưng sau khi ăn đắng, liền chưa chắc có thể kiên trì. Triệu Chấn Hưng hỏi như vậy cũng là muốn thử, nếu Triệu Tiến lúc này đổi ý, Triệu Chấn Hưng sẽ giảng đạo lý cho hắn nghe, khiến hắn tiếp tục giữ vững kiên trì.

- Cháu sẽ kiên trì luyện đến cùng!

Triệu Tiến trả lời như đinh đóng cột, bởi vì thanh âm lớn một chút, lại hít vào lương khí, không biết đau ở nơi nào.

Triệu Chấn Hưng sừng sốt, lời định răn dạy đều nuốt vào bụng, lập tức mỉm cười.

Có sự hỗ trợ của tiểu Lan, đồ ăn rất nhanh đều bày ra trên bàn, một nồi súp thịt dê, một ổ bánh nướng áp chảo, còn có rau muối. Mùi thơm thức ăn xông vào mũi, thoát nhìn rất thịnh soạn.

- Không cần chờ cha con về, con ăn trước là được.

Nhìn thấy con mình một bộ dạng chết đi sống lại thực thảm, Hà Thúy Hoa đau lòng nói.

Cũng thật tình cờ, Hà Thúy Hoa vừa mới nói xong những lời này, đã nghe bên ngoài tiếng cửa phòng mở. Triệu Chấn Đường rất nhanh đi đến. Triệu Chấn Đường nhìn thấy Triệu Tiến nhe răng nhếch miệng ngồi ở chỗ kia, không kìm nổi lắc đầu cười. Nhưng thời điểm y nhìn đến Mộc Thực Lan, thần sắc lại lạnh xuống. Tiểu cô nương thật ra rất biết điều khéo léo tiến lên vấn an.

Nếu như là tiểu hài tử bình thường sẽ không chú ý tới chút ít biến hóa này , nhưng Triệu Tiến lại không giống vậy, hẳn mỗi thời mỗi khắc đều chú ý, quan sát tỉ mỉ xung quanh.

Chứng kiến việc này, Triệu Tiến liền nhớ tới sự tình trước đây. Hắn loáng thoáng nhớ rõ, lúc Mộc Thục Lan vừa từ nhà đi tới nơi này, là Hà Thúc Hoa nhiệt tình hỗ trợ tìm phòng ở. Hơn nữa Hà Thúc Hoa rất yêu thích tiểu cô nương, thường xuyên chủ động mời tiểu cô nương tới dùng cơm. Mộc Thục Lan ở trong nhà cả ngày bận rộn không ngừng, gia đình giống như không có rảnh chiếu cố, thuận nước đẩy thuyền phó thác cho Triệu gia chiếu cố cô bé. Tiền cơm nước các loại mỗi tháng đều cấp chút bạc hoặc là đưa đồ đến, tất cả mọi người đều không lỗi.

Tuy nhiên, trong nhà chỉ có Triệu Chấn Đường dường như có ác cảm đối với Mộc Thục Lan. Ông cũng từng nói với Hà Thúc Hoa, bị Triệu Tiến nghe được.

- Bà với nhà họ lui tới làm gì, không sợ sẽ bị dính líu đến sao?

- Một tiểu cô nương đâu có liên quan. Lại nói, việc này trong sáng ngoài tối có biết bao người dính líu đến, tầng lớp trên mình nhiều như vậy, gia đình chúng ta ít người như vậy chắc cũng không đến lượt!

Thời điểm hắn nghe cuộc đối thoại này liền không hiểu được, hiện tại vẫn như trước nghĩ mãi cũng không ra. Tuy nhiên, Triệu Tiến biết rằng trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình, nếu không phụ thân hắn cũng sẽ không để ý như vậy.

Đối với sắc mặt lạnh lùng của Triệu Chấn Đường, Mộc Thục Lan tuyệt nhiên không có cảm giác. Sau khi chờ Triệu Chấn Đường, Triệu Chấn Hưng, Hà Thúc Hoa lần lượt ngồi xuống, cô bé ngồi dưới Triệu Tiến.

- Đại ca, đại tẩu, đệ thấy Tiểu Tiến là hạt giống tốt đối với việc luyện võ!

Vừa ngồi xuống, Triệu Chấn Hưng liền mở miệng khen ngợi. Buổi sáng, Triệu Tiến có nhiều biểu hiện khiến làm kẻ làm thúc phụ này thật vô cùng ngạc nhiên. Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Triệu Chấn Đường xé miếng bánh nướng áp chảo, tức giận nói:

- Nhiều đời đều luyện, đương nhiên là người kế tục tốt, nhưng dù luyện tốt thì có ích lợi gì, thôi ăn cơm ăn cơm!

Triệu Chấn Hưng cười, không có nói tiếp. Triệu Tiến lại suy nghĩ mình bạch một việc, theo tình hình mà xem, cha mình có võ công đấy, còn thúc phụ lại càng không cần phải nói. Dạng quân hộ thể gia, nếu đời đời tập võ, tố chất thân thể di truyền khẳng định không kém. Chính mình có khả năng học thành so với người bình thường lớn hơn rất nhiều. Con đường hãn chọn này quả nhiên đúng đắn.

Tiểu cô nương ở Triệu gia không ngây ngô, cũng tuyệt không sợ người lạ, thậm chí còn chủ động gấp thức ăn cho Triệu Tiến, khiến cho Triệu Tiến rất không quen. Tuy nhiên cử chỉ này lại làm cho người lớn của Triệu gia rất vui vẻ, ngay cả Triệu Chấn Đường cũng cười theo.

- Đại tẩu, Tiểu Tiến muốn luyện võ, lượng thức ăn không thể giảm đi, phải thường xuyên cho nó ăn canh thịt cách thủy, bằng không thân thể phát triển không kịp.

Triệu Chấn Hưng trầm giọng nói.

Hà Thúy Hoa nhìn Triệu Tiến ăn từng miếng lớn, cười nói:

- Đứa nhỏ này bình thường ăn ít, luyện võ ngược lại ăn được nhiều hơn.

- Nếu không phải ta làm ra tiền, chỉ sợ cũng không có gì cho tiểu tử ăn đâu!

Triệu Chấn Đường thủy chung đối với việc Triệu Tiến luyện võ không hài lòng, song y cũng không nhiều lời.

Sau khi cơm nước no nê, hơn nửa buổi sáng mỗi mệt, mí mắt Triệu Tiến bắt đầu đánh nhau. Lúc này, Hà Thúy Hoa có thức giục hăn đi ngủ trưa rồi, tuy nhiên thúc phụ Triệu Chấn Hưng lại không đáp ứng, yêu cầu Triệu Tiến đi chậm rãi để tiêu thực, không được ngồi xuống.

Hà Thúy Hoa đau lòng, ngay cả Triệu Chấn Đường đều nhìn chăm chăm Triệu Tiến, quan sát thần sắc hăn, chỉ sợ Triệu Tiến phải kêu khổ..., ông lập tức có thể cản lại. Triệu Tiến lại không phản đối, uống hết ngụm súp cuối cùng, rồi chống mình rời khỏi ghế dựa, cùng tiểu cô nương đi ra cửa.

Nếu muốn học võ, vậy phải kiên trì, trong lòng Triệu Tiến rất rõ ràng. Hăn đi đến sân, có thể nghe phía sau tiếng nói:

- Đứa nhỏ lúc này mới bao nhiêu tuổi chứ, bà còn thực sự nghĩ rằng nó có thể làm con dâu của bà ư?

- Để chúng ta chăm sóc con bé cũng tốt, nhà con bé người lớn cả ngày đều không có ở nhà. Một cô bé tốt như vậy rất dễ bị người xấu dụ dỗ.

Phụ mẫu của mình thật đúng là có lòng nhiệt tình.

Triệu Tiến vừa đi trong lòng vừa nghĩ. Mộc Thục Lan không thể nói là một mỹ nhân, cũng không khuynh quốc khuynh thành. Nhưng một thiếu nữ có khí chất thanh tú như vậy cũng không nhiều. Nếu trong nhà không có người quản, chắc chắn sẽ bị kẻ xấu chú ý.

Một đời trước bọn buôn bán trẻ em đã hại không biết bao gia đình. Thời đại này buôn người được xem là hợp pháp thì khẳng định lũ buôn bán trẻ em sẽ càng thêm hoành hành.

Cảm giác mới mẻ của buổi sáng vừa đi, buổi chiều huấn luyện càng thêm gian nan. Buổi chiều thời gian đứng trung bình tấn ngắn đi, tuy nhiên đem thời gian nâng hòm gỗ dài hơn, Triệu Tiến mệt đến đổ mồ hôi đầy đầu.

Huấn luyện buồn tẻ như vậy nhưng tiểu cô nương vẫn đi theo xem. Cô bé cũng không thật sự cảm thấy hứng thú như lúc sáng nữa. Lúc xế chiều, Mộc Thục Lan ngáp vài cái, dụi mắt không ngừng.

Triệu Chấn Hưng tuy rằng cảm giác cháu mình định lực không tệ, nhưng chung quy lại, có một ngoại nhân ở bên cạnh vẫn khiến hấn phân tâm. Y từng mở miệng nói một lần:

- Tiểu Lan, thời gian Tiểu Tiến luyện còn rất lâu, cháu đi về trước ngủ đi!

Tiểu cô nương nghe nói như thế liền liều mạng lắc đầu, nói gấp:

- Cha cháu nói, nhất định phải đi theo Tiểu Tiến ca ca, không thể đi đâu một mình được.

Nói tới đây, mọi người cũng đều có thể hiểu rõ, phỏng chừng cha Mộc Thục Lan cũng là sợ con mình ở nhà một mình bị bắt cóc, bèn đơn giản là dẫn Mộc Thục Lan đi theo Triệu Tiến. Triệu Tiến cả ngày không rời nhà, lại có người lớn trông nom, Mộc Thục Lan cũng được trông giữ theo.

Nếu đã như vậy, Triệu Chấn Hưng cũng không kiên trì, bảo Mộc Thục Lan vào nhà ngủ.

Ngủ nửa canh giờ, Mộc Thục Lan lại từ trong phòng đi ra, lần này tinh thần đã tốt lên rất nhiều, cười hì hì nhìn Triệu Tiến luyện.

Giờ phút này Triệu Tiến đã chẳng quan tâm nhiều như vậy. Hấn đang căng răng chịu đựng, hy vọng có thể kiên trì hoàn thành ngày hôm nay.

Quyết tâm và nghị lực đủ, chung quy vẫn có hạn. Khi thái dương còn chưa có lặn sau bức tường thành, Triệu Tiến rốt cuộc không kiên trì nổi trung bình tấn, trực tiếp nằm trên đất, dọa cho Mộc Thục Lan đứng bên cạnh nhảy dựng, vội vàng chạy tới nâng dậy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Triệu Chấn Hưng đứng lên trở lại trong phòng cầm đến một hồ lô, đưa cho Triệu Tiến nói:

- Uống đi, uống từng ngụm nhỏ, không được uống quá nhanh.

Triệu Tiến mở nút hồ lô, uống một hớp nhỏ thì phát hiện ra đó là nước muối. Hắn chưa từng nghĩ thời đại này người luyện võ cũng biết bổ sung hồi phục lượng muối khoáng cho cơ thể.

- Hôm nay trước mắt luyện tới đây, buổi tối trở về bảo cha cháu cho cháu nói lỏng gân cốt, ngày mai đúng giờ này lại tới nữa.

Triệu Chấn Hưng dặn dò vài câu.

Hôm nay Triệu Chấn Hưng vốn chuẩn bị rất nhiều lời nói. Nếu cháu mình sợ khổ, nếu không kiên trì, nếu khóc nhè, Triệu Chấn Hưng đều có phương pháp xử lý tương ứng cùng răn dạy. Nhưng y chưa từng nghĩ đến Triệu Tiến căn rằng kiên trì như vậy. Điều này làm cho y có chút cảm giác khó diễn tả.

Triệu Tiến và Mộc Thục Lan đi ra cửa lớn, Triệu Chấn Hưng đã đem dọn mọi thứ trong viện, vừa định chuẩn bị cơm chiều, lại nhớ tới lời nói vừa rồi của Mộc Thục Lan, bèn đi ra sân, đi theo sau hai đứa trẻ.

Luyện từ sáng đến tối, thân thể không chỉ đau nhức mà trở nên không có cảm giác rồi, Triệu Tiến cảm thấy cánh tay và chân không phải là của mình nữa, không có biện pháp khống chế, đi đường đều đông một bước tây một bước. Nếu không phải Mộc Thục Lan ở bên cạnh nâng, hắn đã sớm ngã sấp

xuống rồi. Ở tình cảnh như vậy, bọn hăn căn bản không phát hiện Triệu Chấn Hưng đi theo phía sau .

Đi ra con đường này, trên đường người đi nhiều hơn, nhìn đến trạng thái của Triệu Tiến, tất cả mọi người hơi kỳ quái. Tuy nhiên cũng không có người nào xen vào việc của người khác, ngược lại Mộc Thục Lan trắng nõn xinh đẹp lại được rất nhiều người nhìn đến. Triệu Tiến còn nghe được có người lén nghị luận

- Đây là con cái nhà ai, sao xinh đẹp như vậy?

Đúng lúc này, chợt nghe đầu kia con đường có người hét to:

- Triệu Tiến.

Lập tức có hai cậu bé hấp tấp chạy tới, đúng là hai huynh đệ Trần Thăng Trần Hồng.

Chương 13: Ta Dạy Cho Người Một Biện Pháp

Nói là trẻ con, trên thực tế Trần Thăng còn cao to hơn so với Triệu Tiến. Mộc Thục Lan nhìn đến Trần Hồng liền cười đi lần mò manh mối:

- Nhị Hồng, nhớ tỷ tỷ không?

Trần Hồng ngoan ngoãn gật đầu. Trần Thăng không để ý tới Mộc Thục Lan, mà là vẻ mặt mất hứng nói với Triệu Tiến:

- Không phải nói hôm nay tỷ võ sao? Người cả một ngày cũng không đến, đi nhà của người hỏi mới biết được người đang ở đây. Đi, đi đánh một trận nào.

- Cậu xem tình trạng hiện giờ của tôi, sao có thể đánh với cậu được. Hiện tại tôi một chút khí lực cũng không có, đi đường cũng đi không được.

Triệu Tiến cười khố.

- Đúng đấy, Tiểu Tiến ca ca luyện một ngày, mệt muốn chết rồi.

Mộc Thục Lan ở bên cạnh lên tiếng phụ họa.

Bộ dáng suy yếu này của Triệu Tiến vừa thấy có thể nhìn ra, khuôn mặt của Trần Thăng lập tức xụ xuống, vẻ mặt không hài lòng nói:

- Ta cũng chờ người một ngày, còn cố ý cầm một đao tới đây.

Lúc này Triệu Tiến mới chú ý tới cây côn ngắn trong tay Trần Thăng, hình dạng và cấu tạo không giống với cây ngày hôm qua, côn ngắn giống với hình dáng của một thanh đao. Hơn nữa có độ cong, Triệu Tiến đột

nhiên liên tưởng đến Oa đao ở nhà thúc phụ mình, chiều dài không giống nhưng hình dạng rất tương tự.

Thấy thế, Triệu Tiến càng không muốn đi luận võ, không nói đến không đủ thể lực, cho dù thể lực sung mãn thì Trần Thăng cầm binh khí thuận tay, cũng sẽ không khinh địch, đánh nhau nữa thì mình cũng không có chút phần thắng, khẳng định chịu thiệt thòi lớn.

Hiện tại Triệu Tiến vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn về nhà ăn cơm, ngủ, mới vừa đi một bước, nhìn đến vẻ mặt thất vọng ủ rũ của Trần Thăng, lại dừng lại, cười nói:

- Tôi không đánh với cậu, cậu có thể tìm người khác luận võ với cậu, những người ngày hôm qua có không ít người mạnh hơn tôi đấy.

Những đứa trẻ hôm qua ở nơi để hàng cũng có mấy người cao hơn Trần Thăng, cường tráng cũng có mấy người, cho dù không thể so với Triệu Tiến đánh bất ngờ để thắng, nhưng đánh với Trần Thăng cũng không chắc chịu thiệt, Trần Thăng đại khái có thể tìm bọn họ để luận võ.

Vừa nghe Triệu Tiến nói việc này, vẻ mặt Trần Thăng không thú vị, bĩu miệng nói:

- Bọn họ không thích đánh với ta.

Vậy không có cách nào rồi, Triệu Tiến lắc đầu chuẩn bị về nhà. Trần Thăng tiếp tục nói:

- Vốn ta nghĩ trước thắng kẻ yếu, rồi mới đánh kẻ mạnh, không nghĩ tới sau khi thắng vài người, bọn họ cũng không đánh với ta, kẻ nhát gan, thực không có ý nghĩa!

Nghe Trần Thăng oán giận, Triệu Tiến mỉm cười, hắn đã hiểu nhân quả, dù sao hắn cũng là từ tương lai tới. Triệu Tiến mở miệng nói:

- Trần Thăng, tôi dạy cho cậu một biện pháp, bảo đảm có người luận võ với cậu.

Những lời này nói ra, ánh mắt Trần Thăng lập tức sáng lên. Không riêng gì cậu ta, ngay cả Mộc Thục Lan và Trần Hồng ở bên cạnh đều nhìn lại. Tiểu cô nương cũng biết chuyện của Trần Thăng, nghe nói Triệu Tiến có biện pháp giải quyết, lập tức trở nên tò mò.

- Cậu lấy ra bánh ngọt làm phần thưởng, tất cả mọi người sẽ bằng lòng đánh với người. Bọn họ thấy không thắng được cậu, không có ích lợi gì lại còn bị cậu đánh, ai cũng không muốn đi lên chịu khổ, cậu phải cho bọn họ chút lợi ích mới được.

Triệu Tiến chậm rãi mà nói.

Ba đứa bé khác cũng nhin không được mở to hai mắt nhìn, dù cho Triệu Tiến cố gắng nói một cách đơn giản, nhưng Trần Thăng, Mộc Thục Lan nghe xong vẫn cảm thấy rất giỏi. Đời trước công việc của Triệu Tiến chính là giao thiệp với người khác, giỏi về nghiên ngẫm lòng người, tâm tư đơn giản của đám trẻ con đương nhiên không thể gạt được hẳn.

Nhưng lý luận và phân tích này của Triệu Tiến nghe vào trong tai của những đứa bé, lại cảm thấy rất có lý, rất giỏi.

Triệu Tiến tiếp tục nói:

- Nếu cậu chịu bỏ ra bánh ngọt, không bằng để bọn họ trước tiên so tài, người nào thắng thì được một phần bánh ngọt, sau đó cậu đánh với người thắng, nếu như thắng cậu thì có thể được hai phần bánh ngọt, những người đó cho dù không đánh thắng cậu thì cũng có bánh ngọt ăn, đương nhiên bằng lòng đánh.

Trần Thăng đứng tại chỗ suy nghĩ, thanh mộc đao trong tay vung mạnh lên, nắm chặt nắm đấm nhỏ nói:

- Người nói đúng, ngày mai ta sẽ làm như vậy, chắc chắn có rất nhiều người bằng lòng đánh với ta.

Nhìn vẻ mặt Trần Thăng tỏa sáng, Triệu Tiến cũng cảm thấy vui vẻ, dứt khoát nói thêm vài lời:

- Nếu làm như vậy mà vẫn không có đánh với cậu thì cậu làm theo cách này. Cậu nói ai có thể đánh trúng cậu hoặc làm cho cậu lui về phía sau, cậu cũng tặng phần thưởng, như vậy mọi người đều có thể dễ dàng lấy được bánh ngọt, chắc chắn sẽ có người luận võ với cậu.

Trần Thăng gật đầu, cầm tay của Trần Hồng vừa muốn đi, lại nghĩ đến một chuyện, cười hỏi:

- Triệu Tiến, nghe nói người cũng đi học võ rồi, người có thể đánh ngã ta, sau khi học võ chắc chắn sẽ càng lợi hại, khi nào chúng ta đánh một trận đi?

- Đợi tôi hết mệt mỏi, tôi nhất định sẽ so tài một trận với cậu.

Triệu Tiến cười trả lời.

Trần Thăng dắt lấy đệ đệ đang kích động rời khỏi. Đứng như vậy một lúc, Triệu Tiến khôi phục lại một chút, cùng với Mộc Thục Lan chậm rãi trở về.

Qua con đường này, Mộc Thục Lan nhìn chăm chăm Triệu Tiến nói:

- Trước kia chưa từng phát hiện Tiểu Tiến ca ca lại giỏi đến như vậy!

Triệu Tiến cảm thấy thú vị, mở miệng nói:

- Trước kia cảm thấy ta rất kém cỏi đúng không?

Mộc Thục Lan theo bản năng gật đầu, lập tức kịp phản ứng, cầm lấy cánh tay của Triệu Tiến vung vẩy, vẻ mặt giận dữ. Triệu Tiến cười ha ha, mỗi một cái ngày cũng giảm xuống.

Tất cả mọi việc xảy ra ở đây đều bị Triệu Chấn Hưng ở phía sau thu vào trong mắt, trong lòng của ông ta có chút kinh ngạc, cháu mình lúc trước ở trước mặt Mộc Thục Lan chân tay hậu đậu, nhưng bây giờ tự nhiên chủ động, hơn nữa có thể chậm rãi nói chuyện với những đứa trẻ khác. Trước kia cháu mình trước mặt người ngoài rất ngại ngùng câu nệ, nhưng bây giờ hòa đồng, còn có luyện võ hôm nay phát hiện ra, nhờ cơn bệnh nặng này mà cháu mình nhân họa được phúc.

Cùng đi theo đến con đường của Triệu gia, khi nhìn Triệu Tiến sắp đi tới cửa, Triệu Chấn Hưng quay đầu lại.

Trước cửa Triệu gia đứng một người trung niên, mặc trường bào màu tối, tóc buộc đơn giản, thoạt nhìn không giống với những người đi trên đường. Nhưng cách ăn mặc này cũng không phải của người đọc sách. Người đàn ông trung niên có chút tuấn tú, râu dài, rất phóng khoáng.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Mộc Thục Lan bỏ Triệu Tiến ra, vui mừng gọi lên "Cha", lanh lợi chạy tới. Triệu Tiến lễ phép chào hỏi, nhưng người đàn ông trung niên này lại lãnh đạm gật đầu, dẫn Mộc Thục Lan rời khỏi.

Đến lúc này, Triệu Tiến mới mơ hồ nhớ lại, Mộc Thục Lan hình như đã mất nường từ nhỏ.

Sau khi về nhà, cơm đều đã làm xong, nhìn thấy Triệu Tiến mệt mỏi rồi, Hà Thúc Hoa rất đau lòng, bánh nướng áp chảo còn dư lại giữa trưa, Hà Thúc Hoa lại cách thủy một chén thịt.

Cơm chiều không xảy ra việc gì, sau khi Triệu Chấn Đường trở về cùng nhau thì ăn cơm, nhìn bộ dáng mệt mỏi của Triệu Tiến, cười lạnh nói một

câu “Tự chuốc lấy phiền phức”, trừ câu này ra cũng không nói gì khác.

Trước khi ngủ, Triệu Chấn Đường đến chỗ của Triệu Tiến giúp hăn thả lỏng gân cốt. Triệu Chấn Đường dùng sức không nhỏ, khiến Triệu Tiến rên rỉ, nhưng sau khi ấn xong, Triệu Tiến cảm giác đau nhức giảm đi rất nhiều, xem ra phụ thân của mình cũng không chỉ biết chặt đầu.

Sau khi ấn xong, Triệu Chấn Đường hung hăng tét một cái vào mông của Triệu Tiến. Triệu Tiến đau kêu một tiếng, Triệu Chấn Đường hừ một tiếng nói:

- Không có tiền đồ, đọc sách hai năm không biết được mấy chữ, học võ thì lại có tinh thần, đời này số khổ rồi.

Xem ra lúc trước đã xảy ra rất nhiều việc, cơn buồn ngủ vọt lên, mí mắt đánh vào nhau, cái tét trên mông cũng không còn cảm giác đau nữa. Lúc này Hà Thúy Hoa lại vào phòng, tắt đèn, đắp chăn trên người Triệu Tiến.

Triệu Tiến mơ màng hỏi:

- Nương, Nhị thúc nói tiểu Lan đến nhà chúng ta chơi là sợ kẻ lừa đảo, cái gì là lừa đảo vậy?

Hà Thúy Hoa sừng sốt, ngồi ở bên cạnh Triệu Tiến, vừa lấy tay vỗ nhẹ Triệu Tiến, vừa giải thích nói:

- Tiểu Tiến, đó là người xấu, bọn họ lừa trẻ con bán cho người khác.

Triệu Tiến nói việc này, trên thực tế là muốn nói chuyện phiếm, không ngờ lại khiến cho Hà Thúy Hoa nói thêm:

- Bắt cóc trẻ con, nếu bị bán vào nhà trong sạch để làm con nuôi thì cũng được, nhưng nếu bị bán cho người ta làm trâu làm ngựa, còn có bán cho người khác làm thuốc, phía nam có một số tên súc sinh...

- Ổn ào gì vậy, con nó đang ngủ đấy!

Bên ngoài cửa phòng vang lên tiếng quát nhỏ của Triệu Chấn Đường, lúc này Hà Thúy Hoa mới sửa lại chăn cho Triệu Tiến rồi đi ra khỏi phòng.

Chương 14: Huyền Kỹ

Còn bán cho người khác làm thuốc. Rốt cục làm thuốc gì, Triệu Tiến cảm thấy rất kinh hãi, trong trí nhớ cũng không tìm thấy đáp án, lúc này cơn buồn ngủ dâng lên, ý thức càng lúc càng mơ hồ, ngủ thiếp đi.

Bộ dáng mệt mỏi bi thảm của hôm qua đều bị Hà Thúy Hoa nhìn thấy cả, rất đau lòng, cả đêm ngủ không được. Ngày hôm sau dậy thật sớm, muốn xem con trai nghỉ ngơi như thế nào, nhưng thức dậy thì phát hiện không thấy trượng phu của mình đâu. Hà Thúy Hoa biết Triệu Chấn Đường có thói quen rèn luyện thân thể vào sáng sớm, cũng không có gì kỳ quái.

Hà Thúy Hoa nhẹ nhàng đi vào phòng của Triệu Tiến, vén rèm lên thì không thấy Triệu Tiến đâu, quần áo đặt trên giường cũng không thấy. Hà Thúy Hoa sửng sốt, trong đầu không kìm nổi nhớ tới tối hôm qua nói tới đề tài mẹ mình, trong lòng đột nhiên luống cuống, vội vã đi vào trong viện, mới đi đến trước cửa viện thì sửng sốt, bởi vì Triệu Chấn Đường đang đứng ở trước cửa.

- Đường gia, con trai...

Thúy Hoa vừa mới mở miệng, Triệu Chấn Đường liền tức giận nói:

- Đang chạy trên đường đấy, bị bệnh một trận, đầu óc giống như bị cháy hỏng rồi.

Đang nói thì Triệu Tiến thờ hồn hển chạy tới, trên trán đầm mồ hôi.

- Đường gia, vì sao nó chạy bộ vậy?

- Rèn luyện thân thể, gia tăng rèn luyện bản thân.

Triệu Chấn Đường lạnh lùng nói. Hà Thúy Hoa lắc đầu, nhìn bóng lưng của Triệu Tiến biến mất ở góc đường, hạ giọng nói nói:

- Hay con trai chúng ta thật sự là thiên tài luyện võ.

Triệu Chấn Đường không xoay người, hừ lạnh một tiếng nói:

- Luyện võ có tác dụng gì chứ, đòi đòi luyện võ, đòi đòi nghèo.

Hà Thúy Hoa cười cười, quay đầu trở về phòng làm điểm tâm. Triệu Chấn Đường đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhìn Triệu Tiến từ đầu kia con đường chạy trở về.

Sáng sớm mùa thu ở Từ Châu rất lạnh, Triệu Tiến lại chạy mồ hôi đầy người. Từ đời trước đến đời này, ngày hôm qua còn là lần đầu tiên Triệu Tiến luyện võ, mặc dù luyện những hạng mục rất buồn tẻ nhưng Triệu Tiến lại nhạy cảm ý thức được sức lực của mình không đủ.

Học võ luyện võ không có cơ thể tốt thì coi như bỏ. Lúc trước Triệu Tiến được cha mẹ cưng chiều, thân thể rất suy yếu, cũng không có biện pháp cấp tốc nào để có thể thay đổi, chỉ có thể tăng cường lượng vận động nâng cao cơ thể, chạy bộ có thể làm cho toàn bộ cơ thể trở nên khoẻ mạnh, Triệu Tiến nhớ cái này rất rõ ràng.

Triệu Tiến dậy rất sớm để chạy bộ, sau khi chạy vòng thứ nhất thì phụ thân Triệu Chấn Đường đứng ở trước cửa, Triệu Tiến chào hỏi thì Triệu Chấn Đường cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu. Triệu Tiến vui đầu tiếp tục chạy, cẩn rằng chạy gần nửa canh giờ, Triệu Chấn Đường luôn đứng ở nơi đó xem.

Rửa mặt xong, điểm tâm đã được chuẩn bị xong, cơ thể sau khi rèn luyện thì ăn uống cũng trở nên vô cùng tốt, Triệu Tiến ăn một hơi rất nhiều, sau

khi ăn xong, tiểu cô nương Mộc Thục Lan cười hì hì đến.

- Tiểu Lan, cháu đừng đi một mình trên đường.
- Thím yên tâm, đều là cha cháu đưa cháu đón cháu.

Tối hôm qua Triệu Tiến hỏi về những kẻ lừa gạt, Hà Thúc Hoa trực tiếp ghi tạc trong lòng, Triệu Tiến ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại có thể đoán được, mẫu thân mình hẳn là đã được nghe được nhìn rất nhiều ví dụ tương tự, vì thế trở nên lo lắng.

Cơm nước xong, Triệu Tiến sẽ đi học võ, lần này Hà Thúc Hoa không để cho hai đứa trẻ đi mà để Triệu Chấn Đường trực tiếp đưa bọn họ đi.

Triệu Chấn Đường vẫn cẩu kính như trước, không nói cũng không phản đối, nhưng bọn họ còn chưa xuất phát thì Triệu Chấn Hưng lại tới cửa đón rồi.

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng đi trước, Triệu Tiến và Mộc Thục Lan đi ở phía sau, Triệu Tiến nhìn thắt lưng của thúc phụ mình có chút còng xuống, tóc bạc trắng rất nhiều, thoát nhìn lớn hơn mười tuổi so với tuổi thật.

- Tiểu Tiến ca ca, có phải huynh ăn hành không?

Đang đi thì Mộc Thục Lan nhỏ giọng hỏi.

Triệu Tiến sững sốt, lúc sáng Hà Thúc Hoa dùng hành sợi ướp đồ ăn, món ăn rất ngon, mình ăn vài miếng, nhưng sau khi ăn xong súc miệng mới đi ra ngoài, sao cái mũi của tiểu cô nương này thính như vậy chứ.

Mộc Thục Lan cau mày nói:

- Thật là khó ngủ, nhà ta chưa bao giờ ăn hành.

Đi ở phía trước Triệu Chấn Hưng quay đầu lại nhìn, tiểu cô nương hì hì cười, chuyển sang đề tài khác.

Hạng mục rèn luyện hôm nay không khác gì hôm qua, vẫn là trung bình tấn, nâng hòm gỗ, Triệu Tiến luyện tập thoải mái hơn một chút so với hôm qua.

Cơ thể con người rất yếu ớt, nhưng cơ thể con người cũng rất chắc chắn, tính thích ứng vô cùng mạnh mẽ, hôm qua cảm thấy vô cùng cực khổ, hôm nay lại cảm thấy quen thuộc hơn một chút.

Ngày hôm qua Mộc Thục Lan ở bên cạnh cẩn thận xem, hôm nay lại hoạt bát. Triệu Tiến nhìn mấy lần, phát hiện Mộc Thục Lan hình như học múa, chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị Triệu Chấn Hưng cầm roi mây quất.

Lúc Triệu Tiến đứng trung bình tấn không kìm nổi buồn bực, nghĩ thầm rằng trẻ con đời trước học vũ đạo là rất bình thường, nhưng ở thời đại này, nghệ thuật đều của ca kỹ, địa vị rất đề tiện, sao lại để con của mình học thứ này, hơn nữa nhìn phụ thân của Mộc Thục Lan giống như cũng không hề liên quan đến ca múa linh tinh.

Nhưng lúc chiều, Triệu Tiến thấy được võ nghệ của Triệu Chấn Hưng, Triệu Chấn Hưng vẽ ba điểm ở trên tường, từng điểm đều bằng ngón tay, ba điểm nối thành một đường, xếp hàng từ cao đến thấp, cách nhau khoảng mấy tấc.

Trong tay Triệu Chấn Hưng là đoản trường mâu trung bình, sau khi đứng vững, hai tay cấp tốc đung đưa, mũi thương liên tục đâm trúng ba điểm đó, không thất bại lần nào.

Triệu Tiến và Mộc Thục Lan đều xem ngây người, sau khi kịp phản ứng, tiểu cô nương liều mạng vỗ tay, Triệu Tiến thì vội vàng khôi phục thể đứng, tránh để bị cây mây đánh.

Đời trước Triệu Tiến cũng đã xem qua người khác dùng trường mâu, cây gỗ mềm dài vài mét, ở trong tay rung lên như xé gió, vô cùng phấn khích.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khác, cây gỗ trường mâu trong tay Triệu Chấn Hưng vô cùng cứng rắn, mỗi một lần đâm đều không thấy rung lên.

Lúc Triệu Chấn Hưng cầm mâu đánh thì vô cùng tập trung, căn bản không để ý tới Triệu Tiến đang ngẩn ngơ, chỉ thấy ông ta lui về phía sau vài bước, sau đó xông lên, ông ta gia tăng tốc độ, đến trước bức tường, phát lực đâm ra, mũi thương vô cùng chính xác đâm vào điểm cao nhất, mũi thương đâm sâu vào một nửa.

Triệu Tiến đột nhiên hiểu được điểm ý nghĩa của ba điểm đó, đây rõ ràng là vị trí cổ họng, ngực và bụng của con người, bị đâm trúng chắc chắn sẽ chết.

Khoảng cách Triệu Chấn Hưng lui về phía sau càng lúc càng xa, con người chạy càng dài thì thân thể lại càng không ổn định, lại càng khó đâm trúng mục tiêu, nhưng mỗi một lần đâm của Triệu Chấn Hưng đều không thất bại, mũi thương không những đâm trúng mà cũng càng lúc càng sâu.

Xem người luyện võ, nếu như là trẻ con thì chắc chắn sẽ thích loại hoạt động như nhảy bắn xoay tròn, phấn khích giống như khiêu vũ. Nhưng Triệu Tiến không giống vậy, theo từng động tác của Triệu Chấn Hưng hắn nhìn ra sát khí dày đặc, mỗi một động tác đều không có dư thừa chút nào, đều là kỹ xảo dùng để giết người.

Trong vô thức, tiểu cô nương võ tay ủng hộ đã trốn ra phía sau Triệu Tiến, lặng lẽ không lên tiếng, cô bé đã bị cuộc luyện võ này dọa sợ.

Đây là loại võ dùng để giết người sao? Triệu Tiến nhìn xem hoa mắt mê muội. Đúng lúc này, Triệu Chấn Hưng đột nhiên dừng lại, tay cầm trường mâu mạnh mẽ bổ về phía Triệu Tiến.

Trường mâu ở giữa không trung vẽ ra tiếng rít sắc nhọn, Triệu Tiến sợ ngây người. Kỳ thật khoảng cách của mũi thương cách Triệu Tiến chừng ba thước, nhưng Triệu Tiến lại có cảm giác cả người như bị chém thành hai khúc, sợ đến vỡ mật.

Mũi thương còn không có đụng tới mặt đất đã bị phanh lại, Triệu Tiến theo bản năng lui về phía sau, gót chân lão đảo, trực tiếp ngồi trên mặt đất, cả người toát mồ hôi lạnh, Mộc Thục Lan cũng bị dọa đến hét lên một tiếng, nhưng không chạy, còn đi đến nâng Triệu Tiến dậy.

- Lúc luyện võ không được thất thần, lần sau còn như vậy, ta sẽ dùng cán mâu đánh cháu đấy.

Triệu Chấn Hưng mỉm cười nói.

Triệu Tiến lau mồ hôi lạnh đứng lên, cũng không biết nói như thế nào, nghĩ thầm rằng chuyện như vậy lại xảy ra vài lần thì cơ thể chưa chắc trở nên mạnh mẽ, mà tinh thần nhất định sẽ bị dọa điên.

Triệu Chấn Hưng vừa muốn tiếp tục nói chuyện, trên mặt đột nhiên xuất hiện thần sắc đau đớn, giơ tay ôm sườn trái, hô hấp cũng dồn dập. Triệu Tiến vừa muốn tiến lên hỏi, Triệu Chấn Hưng hít sâu một hơi, cố nén khỏi phục bình thường, cười nói:

- Tiểu Tiến, cháu chỉ cần tiếp tục luyện như vậy thì sớm muộn gì cũng sánh với thúc thúc, thậm chí còn mạnh hơn cả thúc thúc đấy.

Nghe như vậy, Triệu Tiến mới hiểu được, thì ra thúc phụ mình muốn lập gương cho mình học tập, ông ta cảm thấy trẻ con không thể chịu nổi huấn luyện buồn tẻ như vậy, mới biểu diễn cho mình xem, hấp dẫn mình tiếp tục tập luyện.

Trong lòng Triệu Tiến cười khố, nếu không phải mình, mà là Triệu Tiến trước kia thì nhìn đến diễn võ vừa rồi chỉ sợ cũng không có hứng thú tiếp

tục luyện nữa. Loại ám sát đơn điệu này căn bản không có lực hấp dẫn, chỉ thuần túy là kỹ thuật giết người mà thôi.

Trong lòng nghĩ thì nghĩ, nhưng Triệu Tiến vẫn quan tâm hỏi:

- Nhị thúc, thúc không sao chứ, nhìn dường như thúc rất đau.

Triệu Chấn Hưng lắc đầu, nhưng lại không biết làm sao lại đau lại, khẽ cắn môi ôn hòa nói:

- Không sao, là vết thương cũ.

Chương 15: Ở Nơi Để Hàng

Nghĩ đến hai thanh đao kia ở phòng Triệu Chấn Hưng, lại nghĩ đến manh mối của các trưởng bối nói chuyện lộ ra, Triệu Tiến không hỏi tiếp, mà nín nọt biết điều nói:

- Nhị thúc, bản lĩnh của người hãn là đệ nhất ở Từ Châu chúng ta!

Kể gì thì kể nhưng nín nọt vẫn là kể hiệu quả, Triệu Chấn Hưng nghe lời nói như thế vẻ mặt liền tươi cười, nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Cái gì đệ nhất, nói ra để người ta chê cười, đây toàn là kỹ năng chiến đấu trong quân, chỉ cần cháu dốc sức rèn luyện, ra trận chém giết, tự nhiên thành quen. Muốn nói thứ tự, trong ngoài thành Từ Châu, trong ba Sở Vệ, không biết có bao nhiêu người mạnh như thúc của cháu. Đừng trốn tránh khó nhọc, giữ tấn thăng bằng!

Thân thể Triệu Tiến vội vàng đứng thẳng, hãn có thể nhìn ra được, vừa rồi Triệu Chấn Hưng cũng không phải khiêm tốn, người giỏi lại còn có người giỏi hơn, thành Từ Châu này thật đúng là khó lường.

Tiết mục diễn võ vừa qua đi, học võ lại trở nên nhàm chán và buồn tẻ, rất nhanh đến giờ cơm trưa, Hà Thuý Hoa tới cửa đón, còn nói với Triệu Chấn Hưng sau này trưa và tối cùng đến nhà ăn cơm, thuận tiện đưa đón Triệu tiến và Mộc Thục Lan.

Bữa trưa rất ngon, Triệu Chấn Đường lại thở hồng hộc nói:

- Không có ta đi làm cái công việc kia, các người làm sao có thể được ăn ngon như vậy.

Theo ấn tượng của Triệu Tiến, cuộc sống của rất nhiều nhà không bằng nhà bọn họ, mỗi ngày ăn hai bữa đều đầy đủ, hơn nữa còn có đồ ăn mặn, xem ra các loại khoản thu này của nha dịch và đao phủ đúng là hậu hĩnh.

Điều khiến Triệu Tiến cảm thấy có chút kỳ quái là buổi trưa Triệu Chấn Đường ở bên ngoài mang về một bọc bánh sữa điểm tâm, nếu Mộc Thục Lan ăn cơm cùng, đương nhiên cũng phải cho cô bé rồi, chưa từng nghĩ cô bé nhìn chăm chăm gói điểm tâm đó lại cự tuyệt, nói rằng người nhà cháu không cho ăn.

Triệu Tiến còn chú ý tới ba vị trưởng bối đối diện, cùng nhau lộ ra vẻ mặt sáng tỏ. Triệu Tiến tự cảm thấy không rõ lắm, chỉ nghĩ rằng trong nhà không cho ăn hành, không cho ăn đồ có sữa, thật là kỳ quái, làm gì có cô bé gái nào không thích ăn những đồ điểm tâm ngọt ấy.

Cuộc sống đơn điệu nhưng lại có quy luật bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, sáng sớm chạy bộ, học võ một ngày, sau đó nghỉ ngơi, trong nháy mắt đã là năm ngày đã qua.

Trong năm ngày này, Triệu Chấn Hưng cũng không tiếp tục biểu diễn kỹ nghệ võ của ông nữa, mỗi ngày đứng tấn nhàm chán và tập luyện thể lực như cũ.

Mặc dù mới tập luyện chưa đến mười ngày, nhưng Triệu Tiến có thể cảm thấy sự thay đổi của cơ thể, sức chịu đựng càng ngày càng bền, tinh thần cũng ngày càng tốt.

Khi tập luyện đến ngày thứ tám, Triệu Tiến đã có thể dùng tạ đá nhẹ nhất để rèn luyện sức mạnh, sau khi xách nâng hai mươi lần, cánh tay cũng không đau buốt như vậy.

Ăn xong bữa trưa, Triệu Chấn Hưng lại đưa hai đứa trẻ trở về, đi qua hai con đường, lại phát hiện ra hai huynh đệ Trần Thăng đứng ở chỗ rẽ. Vừa nhìn thấy Triệu Tiến, Trần Thăng lập tức đi đến, lớn tiếng ồn ào nói:

- Triệu Tiến, biện pháp kia của người dùng không tốt.

Nói được một nửa, nhìn thấy Triệu Chấn Hưng đứng ở bên cạnh, vội vàng co đầu không dám nói nữa. Triệu Chấn Hưng biết có một người lớn là mình bên cạnh, bọn trẻ cảm thấy không tự nhiên, bèn cười nói với Triệu Tiến:

- Buổi chiều đi sớm rồi về luyện võ.

Rồi trở về.

- Biện pháp của người dùng không tốt, bọn chúng đã đánh thắng một trận, ăn đồ của ta lại không tích cực đánh cùng ta, vừa động thủ đã ngã rồi, vậy điểm tâm ngon không phải là uổng phí sao?

Trần Thăng bất mãn nhắc tới.

Trần Hồng ở bên cạnh dùng sức gật đầu, Trần Thăng tiếp tục nói:

- Biện pháp này của người không được, mau nghĩ cách cho ta đi!

- Có phải mấy ngày bắt đầu có tác dụng đúng không?

Triệu tiến đột nhiên hỏi, Trần Thăng sửng sốt, gật đầu theo bản năng, còn nói thêm:

- Nhưng bây giờ vô dụng rồi. Người phải đưa ra cách nữa, bằng không người phải trả chỗ điểm tâm đó cho ta.

Mộc Thục Lan ở bên cạnh nghe, dùng ngón tay chỉ vào mặt, nói:

- Chơi xấu, thật là mất mặt.

Trần Hồng ở bên cạnh liền đỏ mặt, né tránh hai bước. Triệu Tiến lại cảm thấy thú vị, hẳn đương nhiên sẽ không sốt ruột, mở miệng nói:

- Ta với người đi xem, xem vì sao bọn họ không đánh cùng người.

Mỗi buổi sáng sớm mọi người từ trong nhà xuất phát, buổi tối theo Nhị thúc gia trở về, liên tục nhiều ngày như vậy trở thành điều cơ bản, mỗi ngày tập luyện những mục đơn điệu, khiến Triệu Tiến khó chịu vô cùng, đi đến nơi để hàng hoá của lũ trẻ để giải sầu cũng tốt.

Đi trên đường Triệu Tiến liền biết được nguyên nhân mà phương pháp kia lại không tốt. Lúc bắt đầu, sau khi Trần Thăng đi sang bên kia nói cái quy định đó, rất nhiều đứa trẻ đều nguyện ý đánh, bọn chúng cảm thấy đánh không lại Trần Thăng, nhưng chưa chắc đã đánh không lại người khác, chỉ cần đánh thắng là có đồ ăn, hơn nữa lại là thứ điểm tâm rất ít được ăn kia, lúc đó có rất nhiều người xung phong lên.

Nhưng sau vài ngày đầu nhiệt huyết, lũ trẻ phát hiện, điểm tâm trong tay Trần Thăng quá ít, có thể ăn cũng chỉ có vài người, hơn nữa sau khi luận võ cùng Trần Thăng hay bị đánh rất thảm, hy vọng được ăn không lớn, rất nhiều đứa trẻ cũng cảm thấy không có ý nghĩa nữa rồi.

Hơn nữa mấy trận có thể thắng đó, sau khi đánh trúng Trần Thăng, đơn giản xấu lắm là nằm ngã trên mặt đất nhận thua, khiến Trần Thăng cũng hiểu được là không có biện pháp, ngày ngày đem điểm tâm mà mình ăn không hết đến, nhưng lại không có người nào tỷ võ cùng mình, Trần Thăng đã hơi nóng nảy, hôm nay mới đến tìm Triệu Tiến.

Triệu Tiến nghe thấy tình huống này rất ngạc nhiên, lúc đó hẳn cho rằng có rất nhiều đứa trẻ không so đo tỷ võ cùng Trần Thăng, là bởi vì không có lợi ích, nghĩ thầm rằng nếu nhiều người cùng tỷ võ với Trần Thăng rồi, Trần Thăng tất không thể bách chiến bách thắng như thế, không ngờ rằng Trần Thăng lại mạnh như vậy.

Kỳ thật nơi để hàng hoá Triệu Tiến bọn họ cũng không xa, không bao lâu đã đến rồi. Nơi để hàng này sợ là đã bỏ hoang, căn bản không có ai

quản, trở thành chỗ vui chơi của bọn trẻ.

Có người nhìn thấy Trần Thăng đi tới, ở đó có tiếng gọi, lập tức có một đám trẻ vây đến, hưng trí bừng bừng ở đâu đến hỏi:

- Hôm nay vẫn tỷ võ sao? Hôm nay có điểm tâm gì?

Nhìn thấy một nhóm nhiều người đi đến, tiểu cô nương lập tức núp ra phía sau lưng Triệu Tiến. Trần Hồng cũng nắm chặt tay ca ca cậu.

- Tỷ võ cái gì, lần nào các người đều lừa gạt ta!

Trần Thăng tức giận nói.

Vừa nghe thấy, những đứa trẻ đó liền nản lòng, nhưng vẫn không chịu để yên, vây quanh Trần Thăng nói:

- Mau đánh đi, chúng ta đều đang đợi tỷ võ với người đây này!

Trần Thăng cầm thanh đao gỗ vẩy vẩy trước người, đuổi bọn trẻ đi. Mấy đứa trẻ đó vẫn không chịu dừng lại, vây quanh cười đùa cợt nhả.

Triệu Tiến đứng ở bên cạnh Trần Thăng chân mày cau lại, vì hắn nhìn ra tình huống này không đúng, những đứa trẻ vây quanh đều lớn, phải lớn hơn so với Triệu Tiến và Trần Thăng hơn hai ba tuổi, hơn nữa dáng vẻ lưu manh, mười mấy đứa trẻ này không ngừng trao đổi ánh mắt. Những đứa trẻ khác ở xa trên mặt hoặc là có sự chán ghét hoặc là có sự sợ hãi, đều tránh đi không đến đây.

- Hôm nay người không đánh, hàng ngày sẽ không có ai đánh cùng người nữa!

Một thiếu niên da đen bóng nói, giọng điệu uy hiếp. Triệu Tiến lập tức hiểu được, nhóm đứa trẻ lưu manh này là một phe, bọn chúng muốn kết hội

độc chiếm điểm tâm của Trần Thăng, bọn chúng giả đánh người, sau đó chơi xấu Trần Thăng, kiểu gì cũng lấy được vài phần điểm tâm.

Triệu Tiến nghĩ tới, thiếu niên khoẻ mạnh da đen này tên là Lưu Dũng, là thủ lĩnh nhóm bọn trẻ đến từ Nam Quan.

- Không đánh không đánh.

Trần Thăng cũng trợn mắt lên.

Những đứa trẻ vây quanh này đối với Trần Thăng vẫn còn mấy phần sợ hãi, lập tức không dám tiến lên giằng co nữa, chỉ là bên cạnh thiếu niên da đen có một tên vóc dáng thấp, có vẻ tuổi trạc Trần Thăng, chiều cao không bằng Trần Thăng, còn thấp hơn cả Mộc Thục Lan. Tên thấp nhỏ này chỉ vào Triệu Tiến, cười hì hì nói:

- Nhìn kìa, Triệu cô nương tìm được một tiểu nương tử rồi.

Cái tên “Triệu cô nương” này là biệt danh từ trước của Triệu Tiến. Một đứa con trai rất yên tĩnh, sợ người lạ, cả ngày đều đi theo bên cạnh cha mẹ, liền bị bọn trẻ này gọi như vậy rồi.

Triệu Tiến không lên tiếng, tuy nhiên Mộc Thục Lan nghe thấy ba từ “tiểu nương tử” kia, lập tức phun miệng, núp ở phía sau Triệu Tiến, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Những đứa trẻ kia cười ầm lên một trận. Cậu nhóc thiếu niên da đen Lưu Dũng đi đến trước mặt Triệu Tiến, đĩnh đạc nói:

- Giả cô nương có điểm nào tốt, giả làm vợ ta đi!

Bọn trẻ ở xung quanh càng thêm hưng phấn, có đứa cười hô to:

- Dũng ca, hôm nay lập tức báai đường thành thân đi!

Lưu Dũng cười ha hả nói:

- Được đó, vợ ơi đến đây nào!

Nói xong giơ tay định nắm Mộc Thục Lan, tay vừa mới vươn ra, liền có người đánh ra. Thiếu niên da đen này sững sốt, cậu ta không nghĩ Triệu Tiến dám gạt tay mình ra.

Dũng ca này cao hơn Triệu Tiến nửa cái đầu, rất khoẻ mạnh, phía sau lại có mười mấy tên huynh đệ, mà Triệu Tiến này bình thường sợ hãi rụt rè, rất nhát gan, Lưu Dũng cơ bản không để tâm đến Triệu Tiến. Triệu Tiến động thủ như thế, những thiếu niên phía sau Lưu Dũng cũng đều sững sốt. Lưu Dũng còn chưa nói, chợt nghe thấy Triệu Tiến lạnh giọng nói:

- Cút!

Tình hình lại yên lặng, những đứa trẻ ở phía xa đều chú ý thấy sự khác thường, đều nhìn lại.

Chương 16: Đánh Liên Tiếp

Tình cảnh trở nên yên tĩnh, những đứa trẻ tránh xa phía bên này đều chú ý thấy sự khác thường, đều nhìn lại bên này.

Gọi biệt hiệu của mình, trêu đùa mình và Mộc Thục Lan là vợ chồng son, đây chẳng qua là trò đùa của bọn trẻ con, nhưng hành động sau lời nói kia của Lưu Dững đã là hạ lưu rồi, không khác gì đùa giỡn với nữ tử, Triệu Tiến dĩ nhiên sẽ không để cậu ta được một tấc tiến thêm một bước.

Sau khi Lưu Dững kịp phản ứng, lập tức nổi giận, nghĩ rằng bị một tên tiểu tử như vậy quất mắng, thật sự đã quá mất mặt, cậu ta cắn răng nói:

- Tiểu tử, người nói ai...

Còn chưa nói xong, nhìn thấy trước mắt chỉ có tiểu cô nương đang tức giận, Triệu Tiến đi đâu mất rồi. Vừa mới nghĩ đến đây, lập tức cảm thấy bụng dưới bị đánh thật mạnh. Bị đánh bất ngờ, một hơi nói không nổi, vô cùng đau đớn, còn chưa kịp kêu, liền bị đẩy ngã xuống đất.

Vừa ngã xuống, Triệu Tiến đã ngồi dè lên người Lưu Dững, dấm liên tiếp xuống, đánh hơn mười quyền.

Mười mấy đứa trẻ bên này, bao gồm huynh đệ Trần Thăng và Mộc Thục Lan đều ngây ra, chẳng ai nghĩ rằng đây là đấu võ, hơn nữa người động thủ trước lại là Triệu Tiến.

Mặc dù mới tập luyện được mười ngày, nhưng vẫn là có hiệu quả, năm dấm của Triệu Tiến tuy rằng đau, nhưng mũi của Lưu Dững bị đánh đến

quyền thứ ba đã bắt đầu chảy máu. Hơn mười quyền đánh xuống, mặt Lưu Dững toàn là máu.

Hạ lưu vẫn là hạ lưu, Lưu Dững cũng chưa đến hai mươi tuổi, bị đánh đau như thế này, mặt toàn là máu, khi bị đánh đến quyền thứ mười đã bắt đầu khóc lớn.

- Lần sau còn dám nói lung tung, ta đánh chết người!

Triệu Tiến hung hăng uy hiếp một câu, từ trên người Lưu Dững đứng dậy.

Lưu Dững vốn đang ôm lấy cái mũi khóc, bị Triệu Tiến nói như thế, thân mình run rẩy nằm trên mặt đất, ra sức gật đầu.

Đến lúc này những thiếu niên lúc nãy đi theo Lưu Dững mới phản ứng đi đến, tên thấp bé nói chuyện lúc đầu nhìn hai bên, chột gào to:

- Chúng ta cùng xông lên.

Mới nói được một nửa, Triệu Tiến đã chạy mau tới trước mặt cậu ta, nhảy lên một cước, tên thấp bé theo bản năng né tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn bị Triệu Tiến đá trúng một cước vào ngực, lập tức ngã xuống mặt đất.

Toàn bộ nơi đế hàng yên tĩnh lại, cho dù là những đứa trẻ ở xung quanh hay là ở phía xa, đều hoàn toàn ngây ngây người.

Lưu Dững kia vẫn còn ở trên mặt đất ôm mũi, tên nhỏ con vừa muốn đứng lên, Triệu Tiến lại một cước giẫm lên cậu ta.

Thân thể Triệu Tiến rất yếu, tập luyện không đến mười ngày cũng không khiến hãn mạnh lên bao nhiêu, nhưng những kinh nghiệm đánh lộn và kéo bè đánh nhau của hắn cũng rất nhiều. Triệu Tiến biết rằng ít người không

đánh lại đông, trước lúc mình bị vây, phải đơn độc đánh hạ được đối phương, một tên thất bại, có khả năng dọa đối phương, cho dù dọa không đi, mình cũng không mất mát gì, chung quy so với bị vây đánh còn rảnh tay hơn.

Cái khí thế tranh đấu, lấy nhiều người ức hiếp ít này, căn bản không có giác ngộ đánh huyết chiến tử, chỉ cần một bên lộ ra sự hung ác, bên còn lại sẽ sợ, hơn nữa đám thiếu niên kia để Lưu Dững cầm đầu, đánh gục tên cầm đầu rồi, đánh ngã rồi, những người khác cũng sẽ lui.

Một mình mặt đối mặt đấu, Triệu Tiến đánh không lại Lưu Dững kia, ngay cả tên nhỏ con kia đều đánh không lại, nhưng không ai ngờ hẳn lại hung dữ như vậy, dám ra tay trước, lập tức làm kinh sợ cả nơi để hàng.

Triệu Tiến đứng ở đó nhìn lướt xung quanh, vóc dáng hẳn không cao, tính thuần chất trẻ con, nhưng những người bị ánh mắt của hắn quét đến đều không kìm nổi mà lùi về sau.

Nhưng suy cho cùng Triệu Tiến cũng chỉ có một mình, những tên thiếu niên phía sau Lưu Dững sau khi lùi lại, lại rục rịch muốn nhào lên. Đúng lúc này, Trần Thăng đã kịp phản ứng, cây đao gỗ trong tay cậu bổ mạnh về phía trước, thét lên một tiếng, Trần Thăng lớn tiếng nói:

- Ai dám động thủ với Triệu Tiến, ta sẽ đánh người đó!

Sự lợi hại của Trần Thăng bọn thiếu niên đều rất rõ, lập tức không dám làm gì nữa.

Tình cảnh tạm thời yên tĩnh, nhưng ai cũng đều đang ngó chừng bên này. Trần Thăng nhìn thấy những tên thiếu niên ở đây đều bị kinh hãi, cậu quay đầu nhìn Triệu Tiến, trong mắt tràn đầy lửa cháy, cười nói:

- Triệu Tiến ngươi thật lợi hại, hai chúng ta đấu một trận đi!

Triệu Tiến lắc đầu, hần nán lại ở bên ngoài đã lâu, sắp đến giờ luyện võ buổi chiều. Triệu Tiến nhìn tất cả những thiếu niên ở nơi để hàng, mở miệng nói:

- Ta không đánh nhau với các người, tuy nhiên ngày mai ta sẽ tìm rất nhiều người tử võ cùng các người. Các người có thể mang ra bao nhiêu điểm tâm?

Trần Thăng sững sờ, nhìn Trần Hồng ở bên cạnh nói:

- Ta có thể mang ra tám khối, tính cả Nhị Hồng đây, có thể có mười bốn khối.

Vừa nghe vậy, Trần Hồng lập tức khẩn trương nhìn của ca ca mình, nghĩ rằng phần của mình mình còn muốn ăn.

Triệu Tiến gật đầu, nói tiếp:

- Hôm nay không đánh nữa, ngày mai người chuẩn bị cho ta ba mươi hai cái biển gỗ đen, ba mươi hai cái biển gỗ trắng, trên biển gỗ viết lên ba mươi hai số, còn phải chuẩn bị một cái hũ lớn, tất cả bảng gỗ đều phải có thể bỏ vào trong cái hũ.

- Người ...người muốn làm gì?

Trần Thăng trợn to mắt nhìn Triệu Tiến, khuôn mặt mê muội. Lúc này không riêng gì cậu, ngay cả Lưu Dững đang ôm mũi trên mặt đất cũng lắng nghe, tất cả mọi người đều tò mò.

Triệu Tiến không rảnh để giải thích, sáng hôm nay Nhị thúc Triệu Chấn Hưng giả chém một chút cũng làm cho hần sợ quá chừng, tối nay trở về, chắc chắn sẽ phải học để dạy đám nhóc này một bài học.

- Nghe lời ta không sai, nếu làm như vậy không còn ai cùng người tử võ, ta sẽ tử võ với người!

Nói xong, Triệu Tiến xoay người đi. Mộc Thục Lan đuổi kịp sát theo sau.

Trần Thăng còn muốn hỏi, vừa nghe những lời này, lập tức cười hì hì gật đầu liên tục.

Nhìn Triệu Tiến đi xa, Trần Thăng lôi Trần Hồng ở bên cạnh đi, mở miệng nói:

- Chúng ta trở về nhặt đá đi.

Tuy nhiên không ai quan tâm hướng mà Trần Thăng đi, những thiếu niên nơi đề hàng đều đang ngoái chùng bóng lưng của Triệu Tiến, trong ánh mắt đều mang vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

Triệu Tiến đi ra khỏi nơi đề hàng, ngẩng đầu nhìn mặt trời, nghĩ rằng đã chậm trễ rất lâu, trong lòng cấp bách, không kịp được chạy nhanh. Thời đại này không có đồng hồ, tính giờ chỉ có thể nhìn trời, không có sự phỏng đoán chính xác.

Hai đứa trẻ chạy nhanh đi, đứa con trai chạy nhanh hơn cô gái một chút. Mộc Thục Lan theo không kịp, liền do dự, đưa tay bắt lấy tay Triệu Tiến. Triệu Tiến cũng không nghĩ nhiều, lại không chú ý tới, đây là tiểu cô nương lần đầu tiên cầm tay hắn.

Tay cầm tay chạy nhanh, tốc độ chậm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương phơn phớt hồng, khuôn miệng mang theo ý cười, thật dễ nhìn, trong đầu Triệu Tiến đột nhiên có ý nghĩ này.

Trên đường thì gặp Triệu Chấn Hưng. Người chú Triệu Chấn Hưng bước đi vội vàng, vẻ mặt khá lo lắng, thấy hai đứa trẻ cầm tay nhau tới mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức thần sắc trở nên rất nghiêm túc.

- Làm sao mà muộn thế này mới trở về, luyện võ không thể lười biếng.

Triệu Chấn Hưng nghiêm túc nói hai câu, lập tức biến sắc, đưa tay sờ vào y phục của Triệu Tiến, sau đó đưa lên mũi ngửi, nghiêm khắc nói:

- Máu này là có chuyện gì?

Triệu Tiến cúi đầu nhìn, trên người bắn tung toé không ít giọt máu, nghĩ lại là vừa nãy lúc đánh nhau với Lưu Dũng, đánh đối phương máu mũi tung toé ra, nhìn thấy thần sắc nghiêm khắc của Triệu Chấn Hưng, Triệu Tiến không kìm được hơi hốt hoảng, học võ mấy ngày hôm nay hẳn đã rất sợ thúc phụ của mình.

Nhìn thấy Triệu Tiến ấp úng, mày Triệu Chấn Hưng nhăn lại. Vừa lúc này Mộc Thục Lan ở bên cạnh đi lên trước nói:

- Nhị thúc, là như thế này...

Triệu Tiến chưa từng nghĩ Mộc Thục Lan có tài ăn nói tốt như vậy, ngôn ngữ cũng rất mạch lạc. Một cô bé bảy tám tuổi có thể nói những lời này thực là hiếm lạ, đặc biệt là ở thời đại này.

Tiểu cô nương nói rất rõ ràng sự việc từ đầu tới cuối, tuy nhiên dù sao tuổi còn nhỏ, không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ngay cả việc giúp Trần Thăng sắp đặt tỷ võ cũng đều nói ra rồi.

Vẻ mặt Triệu Chấn Hưng ban đầu nghiêm túc, dần dần dịu xuống, ánh mắt nhìn Triệu Tiến đầy kinh ngạc, đến cuối cùng trên mặt còn mang chút ý cười và tán thưởng.

- Tiểu Tiến ca là vì giúp cháu. Nhị thúc đừng trách huynh ấy.

Tiểu cô nương bình tĩnh kết thúc lời nói của mình.

Triệu Chấn Hưng cười lắc đầu, đưa tay sờ trán Triệu Tiến, nói chậm:

- Cháu ngọc, lần sau gặp nhiều người như thế, chạy mới là điều quan trọng nhất đấy.

Chương 17: Cha Mẹ Trong Mắt Đứa Trẻ

riệu Tiến sững sốt. Thực sự không quen với điều đó. Đời trước lúc đánh nhau, di bảo mẫu và thầy giáo luôn nghiêm khắc phê bình, nói đánh nhau là không đúng. Bây giờ thì ngược lại, lại tự nói với mình khi gặp nhiều người thì phải chạy. Không cần bàn cãi gì nữa, rõ ràng là đang truyền dạy bí quyết đánh nhau.

Tuy nhiên, không phải chịu giáo huấn luôn là một chuyện tốt. Triệu Tiến cảm thấy trong lòng rất thoải mái, cùng Triệu Chấn Hưng trở về. Chưa đi được mấy bước, Triệu Chấn Hưng quay đầu lại nói:

- Mỗi buổi trưa chơi ở đó nhiều thêm một chút. Cả ngày luyện võ ở ngọt ngạt quá rồi.

Bên phía thúc phụ cứ trôi qua như vậy. Buổi chiều tiếp tục luyện võ. Buổi tối khi về nhà thì lại có phiền toái. Vừa mới vào đến sân nhà, con khi đó lại lè nhè kêu. Bình thường ra vào sân, con khi đó vốn dĩ không thèm quan tâm đến Triệu Tiến, không ngờ hôm nay lại phản ứng dữ như vậy.

Đúng là đang chuẩn bị bữa tối, Hà Thúy Hoa buồn bực bước ra, sau đó tỉ mỉ quét mắt vài lần vào ánh lửa của nhà bếp liền lập tức phát hiện được vết máu trên người Triệu Tiến, phản ứng của Hà Thúy Hoa cũng giống như tất cả mẫu thân, lập tức hoang mang.

- Tại sao lại đánh nhau với người khác?
- Có bị thương ở đâu không?
- Đều tại học võ đấy, vốn dĩ con là một đứa trẻ ngoan ngoãn, hiền lành

Triệu Tiến cảm thấy ngượng vô cùng, nhưng trong lòng lại có chút cảm động. Từ trước đến nay hẳn chưa bao giờ được cảm nhận tình cảm và sự quan tâm của mẫu thân. Nhưng nhìn thấy sự lo lắng của mẫu thân, Triệu Tiến rất áy náy, ngoài ra còn hơi chút sợ hãi. Cha nghiêm mẹ hiền, thái độ này của mẫu thân, đợi đến khi Triệu Chấn Đường trở về, liệu có nổi giận không?

Không lâu sau, Triệu Chấn Đường trở về. Con khi đó vô cùng nịnh hót chủ nhân cả gia đình này. Vừa nhìn thấy chủ nhân trở về, liền nhảy từ trên giá gỗ xuống để lấy lòng.

Hà Thúy Hoa vội vàng nói đến chuyện trên người Triệu Tiến có vết máu với Triệu Chấn Đường. Triệu Tiến ở một góc nào đó cúi đầu chuẩn bị nghe giáo huấn, có thể còn bị đánh nữa. Nhưng không ngờ rằng Triệu Chấn Đường lại thản nhiên nói:

- Tôi đã nghe Triệu Chấn Hưng nói qua rồi, trẻ con đánh nhau chẳng sao cả, dù sao thì đánh người cũng mạnh hơn bị người ta đánh.

Ông nói như vậy, Hà Thúy Hoa cũng chẳng thể nói được gì nữa, lấy tay lau lau cái tạp dề, vào bếp bê cơm lên, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm:

- Đúng là gia phong, hai huynh đệ các ông lúc đầu gây chuyện đánh nhau, vốn cho rằng sẽ dạy dỗ đứa trẻ cho thật hiền lành, không ngờ vẫn là cái bộ dạng này.

Đánh nhau không những không bị giáo huấn, ngược lại còn được âm thầm khích lệ, tán dương. Cảm giác ấy thật là sung sướng. Triệu Tiến lúc đầu căng thẳng, sau đó dần dần cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Tâm trạng vừa mới tốt lên, cảm giác thèm ăn liền tới, Triệu Tiến bước tới bàn ăn, ăn rất vui vẻ. Nhưng Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa lại không mấy quan tâm đến bữa cơm. Triệu Chấn Đường lấy từ trong người ra một

chiếc túi to chùng bằng một nắm đấm tay, đặt trên bàn ăn, trầm giọng nói vài tiếng, giải thích chiếc túi rất nặng.

Hà Thúy Hoa mở chiếc túi ra, kinh ngạc nói:

- Tại sao tháng này lại ít như vậy, còn có tiền đồng nữa.

Mỗi bữa cơm tối, Hà Thúy Hoa lại chuẩn bị cho Triệu Chấn Đông một bình rượu, sau khi Triệu Chấn Đông uống một ly mới trầm giọng nói tiếp. Cửa hàng trong thành càng ngày càng ít, không thu được tiền. Thái gia lại sắp rời chức, mọi người sắp phải nhường lại tiền.

- Ngoài thành không phải có rất nhiều người phung phí tiền bạc sao?

- Sông Ca vừa mở, mọi người đều đi Bi Châu rồi.

Những lời này Triệu Tiến nghe câu hiểu câu không. Thái gia kia chắc là Tri Châu Từ Châu, trong thành, ngoài thành gì đó. Thiết nghĩ chắc là nói đến món thu nhập của bọn nha dịch.

Triệu Tiến gặm một miếng xương dê, cảm thấy rất thỏa mãn, căn bản không có tâm tư quan tâm đến vấn đề của người lớn. Bây giờ hẳn cảm thấy bản thân rất vui vẻ, chuyên tâm luyện võ, vui chơi vui vẻ.

Tâm trạng của Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa không được tốt cho lắm, nhưng không liên quan gì đến Triệu Tiến. Sau khi ăn cơm xong, Triệu Tiến tự mình chống đẩy, nhảy cóc trong phòng ngủ, thay quần áo, rửa mặt qua loa rồi lên giường đi ngủ.

Mặc dù Triệu Tiến đã dần dần thích ứng với việc phải hoạt động nhiều cho việc học võ, nhưng không có nghĩa là không mệt. Mỗi ngày vừa đặt đầu xuống gối là cơn buồn ngủ lại ập đến, không thể chống cự được.

Hôm nay quả thực không tồi, đánh được Lưu Dũng. Trước kia đám nhóc Nam Quan hoành hành ngang ngược, hăn không kìm được mà tự cười chính bản thân mình. Thật là sáng khoái. Hơn nữa lúc về phụ thân và thúc phụ đều không mắng mỏ, còn âm thầm khen ngợi, cảm giác tuyệt vời. Canh thịt dê hôm nay cũng rất ngon. Ngày mai có thể đến chỗ bán hàng bên kia để chơi rồi. Tới lúc đó đưa ra một góp ý cho Trần Thăng, nhất định sẽ được đề cao.

Mơ mơ màng màng sắp ngủ thiếp đi, bỗng nhiên Triệu Tiến tỉnh lại, cứ ngồi trên giường như vậy, hai mắt tròn to, mồ hôi lạnh toát ra.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có ánh nến của chính đường leo lét hắt qua khe cửa. Triệu Chấn Đường và Hà Thúy Hoa nhỏ giọng bàn luận cái gì với nhau ở trong đó, không ai phát hiện ra sự không ổn của Triệu Tiến.

Triệu Tiến không gọi cha mẹ vào, hăn cứ ngơ ngác ngồi ở đó. Không phải Triệu Tiến mơ thấy ác mộng, cũng không xuất hiện một ảo giác đáng sợ nào cả. Sở dĩ đột nhiên tỉnh lại, là vì bỗng nhiên hăn nghĩ đến một chuyện.

Đến thời đại này chưa đến hai mươi ngày, nhưng Triệu Tiến lại có cảm giác như mình là người của thời đại này rồi. Có rất nhiều thứ của kiếp kia đều đang từ từ phai nhạt, thậm chí không buồn nghĩ đến nữa.

Lẽ nào cả đời này sẽ trôi qua như vậy? Tuy học võ thì khỏe mạnh, nhưng theo xu thế phát triển hiện nay, bản thân cũng sẽ không thể trở thành một nam nhân cứng cáp. Có thể kế thừa chức đao phủ của phụ thân và thân phận của nha dịch, sau đó sống một cuộc sống bình thường.

Sau đó thì sao? Triệu Tiến lại tự hỏi bản thân. Cứ để cả cuộc đời trôi qua một cách bình thản như vậy hay sao?

Kiếp ấy của bản thân từ tầng lớp hạ lưu nỗ lực để lên tới trung lưu. Thậm chí còn có ước vọng lớn lao là trở thành phó tổng giám đốc mà tràn đầy

niềm tin, nỗ lực phấn đấu lại vì bệnh nặng mà qua đời.

Nhưng cuộc đời như vậy chiến đấu có, phấn đấu có, phát ra ánh hào quang của bản thân. Nhưng kiếp này thì sao? Cứ bình thường như vậy mà trưởng thành, rồi lập gia đình, làm một nhà dịch có thân thủ tốt?

Nhân sinh một đời, không thể cứ trôi qua một cách bình thường như vậy được. Triệu Tiến ngồi trên giường nắm chặt nắm tay. Có cơ hội làm lại từ đầu, không thể tùy tiện vứt bỏ, phải nắm chắc vận mệnh của bản thân, làm cho bản thân mạnh mẽ hơn, làm cho bản thân tỏa sáng, làm cho bản thân được lưu danh sử sách.

Triệu Tiến thở phào một hơi. Trước kia quá mệt mỏi, chưa bao giờ được nghỉ ngơi. Chợt gặp được sự ấm áp của tấm lòng phụ thân, không kìm được lòng mà thành thoi, tựa như bị đồng hóa vậy. Nhưng cuộc sống như thế này không phải là cuộc sống mà Triệu Tiến muốn.

Nằm trên gối, Triệu Tiến cảm thấy tâm tư rất ổn. Hẳn biết bản thân muốn làm cái gì, định được mục tiêu của cuộc đời, chút lo sợ mơ hồ tan thành mây khói.

Những kiến thức và kinh nghiệm cả đời kia đều là gia tài đáng quý. Những quyển sách mà bạn bè đọc cho nghe khi còn ở trên giường bệnh cũng thật đáng giá. Bây giờ nhớ lại, vẫn còn nhớ rất kỹ càng.

Nghĩ đến đây, Triệu Tiến lại tự mắng chính bản thân mình, những thứ đã quên đi, chẳng khác nào mất trắng số của cải lớn.

Một đêm qua đi, người nhà Triệu Tiến đã quen với việc hân chạy bộ vào mỗi sáng sớm. Triệu Chấn Đường điều chỉnh lại tác phong làm việc và nghỉ ngơi của mình, mỗi ngày đều cùng Triệu Tiến thức dậy. Triệu Chấn Đường mở cửa sân, khi thì cầm cây quý đầu đao chém cột gỗ, khi thì đứng xem Triệu Tiến chạy quanh sân.

Nhưng sáng nay Triệu Tiến ra ngoài, chào hỏi Triệu Chấn Đường, lại dọa cho Triệu Chấn Đường giật mình. Bởi vì mắt của Triệu Tiến vẫn lên những tơ máu, nhìn thấy rõ bộ dạng của một đêm ngủ không ngon. Nhưng Triệu Tiến không nói gì, Triệu Chấn Đường cũng không hỏi gì.

Lúc ăn sáng, bộ dạng ngủ không ngon của Triệu Tiến lại bị Hà Thúc Hoa nhìn thấy, lại bị bà đau lòng mà mắng cho một trận. Nói bởi vì hấn đánh nhau, gây rối cho nên mới ngủ không ngon, cứ chuyên tâm ăn cho no, ngủ cho say có phải tốt không. Triệu Tiến chỉ có thể vừa ăn vừa nghe, vốn dĩ tối qua hấn vất óc để hồi tưởng lại kỉ niệm cho nên mới ngủ không ngon.

Sau khi ăn sáng xong, Triệu Tiến buông bát. Hà Thúc Hoa đã ở chỗ nào đó dọn dẹp rồi, Triệu Tiến do dự một chút rồi mở miệng nói:

- Nương, con muốn mang một chút bánh sữa điểm tâm trong nhà mang ra ngoài.

Chiếc bánh điểm tâm ấy cũng là do Hà Thúc Hoa mua về để Triệu Tiến bồi bổ, sợ hấn khi luyện võ bị đói, bây giờ vẫn còn lại bốn chiếc. Nghe vậy, Hà Thúc Hoa gật đầu, còn không quên nhắc nhở:

- Muốn ăn thì cầm đi, nhớ phải cho Tiểu Lan ăn cùng, không được ăn một mình.

- Nương, con còn muốn mua nhiều hơn nữa để cầm ra ngoài.

Triệu Tiến tiếp tục nói.

Lấy điểm tâm để ăn là một chuyện rất bình thường, nhưng muốn nhiều một chút thì cha mẹ quả thực không hiểu nổi. Hà Thúc Hoa dừng việc dọn dẹp, hỏi:

- Con muốn ăn cái gì nương mua cho con, Tiểu Lan ăn ít, thúc phụ con cũng không ăn cái này, con cầm nhiều như thế để làm gì?

Lúc này, Triệu Chấn Đường sắp sửa ra ngoài cũng phải ngoảnh lại, nhìn Triệu Tiến một cách hiếu kì, muốn nghe lý do của hẳn.

Thân là một đứa trẻ, muốn làm chút chuyện nhỏ nhoi cũng thật khó. Thuyết phục cha mẹ quả là một điều không dễ dàng. Oán giận trong lòng vài câu, Triệu Tiến tiếp tục nói:

- Con muốn mang ra ngoài cho người khác ăn.

Chương 18: Phá Gia Chi Tử

Nghe đến đây, Hà Thúy Hoa và Triệu Chấn Đường đều sửng sò, Hà Thúy Hoa buông bát chiếc bát trong tay xuống bàn. Nghiêm mặt khiển trách:

- Con càng ngày càng kỳ cục, trước thì đánh nhau với người khác, bây giờ thì lại mang đồ ăn trong nhà đi cho người khác ăn. Phá gia chi tử như vậy, con xem tiền của nhà chúng ta từ trên trời rơi xuống sao?

Triệu Tiến bị giáo huấn đến nỗi không biết nói cái gì. Chỉ biết đứng đó mà gãi đầu, hạ giọng nói:

- Nếu không thì lấy mười cái bánh nướng cũng được.

Một tiếng “âm” vang lên, Hà Thúy Hoa đập mạnh tay xuống bàn, cất cao giọng nói:

- Trước kia giáo huấn con hai câu, con liền nhận sai. Bây giờ thì giỏi rồi, còn biết trả giá nữa cơ đấy. Mười cái bánh nướng thì sẽ không tốn tiền à?

Sau khi nóng giận lại thấy mình không đúng, Hà Thúy Hoa nhẹ giọng lại, nói:

- Tiểu Tiến, đừng sợ, có phải con bị ai đó ở ngoài kia bắt nạt không? Có phải có đứa trẻ hư hỗn nào ở ngoài kia bảo con làm như vậy đúng không? Không phải sợ. Ai dám bắt nạt con, nường đi tìm kẻ đó.

Nghe thấy mẫu thân nói như vậy, vừa cảm thấy được quan tâm, lại vừa cảm thấy dở khóc dở cười. Triệu Tiến lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không có ai bắt nạt con cả, con muốn cầm đi để dùng.

Hà Thúy Hoa liền trừng mắt, sắc mặt càng ngày càng nghiêm, xem ra sắp nổi giận đến nơi. Triệu Tiến theo bản năng lùi lại về phía sau. Tuy không sợ nhưng đối diện với cơn thịnh nộ của mẫu thân, không tránh khỏi việc căng thẳng.

Thấy Hà Thúy Hoa sắp nổi giận, Triệu Chấn Đường ở bên cạnh trầm giọng nói:

- Con lấy đồ ăn để làm gì? Cho ai ăn?

Hà Thúy Hoa quay đầu nhìn, dường như muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt của Triệu Chấn Đường ngăn lại, Triệu Tiến ngồi trên ghế, vốn định bịa ra một lí do. Dựa vào kinh nghiệm đúc kết trong doanh nghiệp năm đó, tìm đại một cách nói hợp tình hợp lí quả thực quá dễ dàng.

Nhưng chần chừ một lát, Triệu Tiến vẫn quyết định nói thật, không cần thiết phải nói dối với cha mẹ của mình. Cho dù nói dối được lần một lần hai, nhưng về lâu dài thì không thể, việc mà bản thân muốn làm lại cần thời gian dài.

- Cha, nường, hôm qua con theo Trần Thăng đến chỗ bán hàng.

Triệu Tiến kể loại chuyện hôm qua một cách tường tận, sau đó lại nói tỉ mỉ về kế hoạch của mình.

Triệu Chấn Đường vốn chuẩn bị ra ngoài, nghe Triệu Tiến nói xong, quay người ngồi xuống cạnh bàn cơm, giơ tay nhéo nhéo mặt Triệu Tiến, cười nói:

- Sau một hồi lâm bệnh lại thay đổi nhiều đến như vậy. Bản lĩnh mồm mép của con đã không còn kém so với sư gia nữa rồi. Nói rõ ràng như vậy.

Mồm miệng lưu loát, logic rõ ràng, có thể giải thích rõ ràng cho mọi người hiểu đầu đuôi câu chuyện. Đây cũng là năng lực, Triệu Tiến trước kia nhìn thấy người ngoài là đã sợ, chứ đừng nói đến cái tài ăn nói như thế này.

Thái độ của Triệu Chấn Đường khiến Triệu Tiến thoải mái không ít. Triệu Chấn Đường cười nói:

- Đạo lý to lớn con vừa nói ta nghe không hiểu. Con nói xem con muốn lấy chút điểm tâm đi làm cái gì?

- Con...con thấy trẻ con bên ấy nhiều như vậy, muốn tìm cách để tập hợp bọn chúng lại, để kết bạn.

Triệu Tiến cắn cắn môi, nói ra mục đích của mình.

Nghe thấy Triệu Tiến nói rõ ý kiến của mình, Triệu Chấn Đường không nén nổi sửng sốt. Lòng Triệu Tiến thót lên một cái, nghĩ có phải mình nói cái này đã vượt qua giới hạn rồi, có lẽ nào khiến người lớn nghĩ rằng đầu óc mình không được bình thường.

Triệu Chấn Đường quay đầu nhìn Hà Thúy Hoa, gương mặt Hà Thúy Hoa cũng đầy ắp sự mơ hồ. Triệu Chấn Đường giãn mặt, hỏi:

- Những lời này là thúc thúc dạy con đúng không?

- Không phải, là con tự nghĩ.

Triệu Tiến trả lời.

Triệu Chấn Đường nheo mắt, xem liệu Triệu Tiến có đang nói xạo không. Gương mặt của đứa trẻ vẫn cứ vô tư như vậy.

Triệu Chấn Đường nhìn chăm chăm Triệu Tiến một lúc, chậm rãi lắc đầu, nụ cười trên mặt càng ngày càng tăng, cuối cùng dí dỏm nói:

- Vừa muốn học võ, vừa muốn kết bạn. Con phạm phải cái thứ điên rồ gì rồi chứ.

Nói xong, Triệu Chấn Đường đứng dậy, Triệu Tiến lập tức trở nên ủ rũ, ủ ê. Trong lòng nghĩ e rằng phải nghĩ cách khác, nhưng hận một nỗi từ trước đến nay một chút tiền tiêu vật cũng không được cho.

Không ngờ sau khi Triệu Chấn Đường đứng dậy, lại đồng dục nói:

- Con đến chỗ thúc thúc học võ trước, điểm tâm, bánh nướng gì đó sẽ có người mang qua.

Triệu Tiến đột nhiên ngẩng đầu, không ngờ lại được đồng ý. Mặc dù hẳn chẳng có điểm kinh nghiệm nào giống với cha mẹ, nhưng hẳn biết yêu cầu như thế này vô lý đến nhường nào. Sáng nay Triệu Tiến nói ra, cũng chỉ là muốn thử mà thôi, không ngờ lại được đồng ý.

Hiện tại Triệu Tiến buồn bực chính mình, hẳn không biết Triệu Chấn Đường suy nghĩ thế nào. Không chỉ có Triệu Tiến nghĩ không thông, Hà Thúy Hoa đứng bên cạnh lúc này mới phản ứng lại, lập tức nhíu mày, trừng mắt nhìn Triệu Chấn Đường, nói:

- Trẻ con trong nhà càn quấy hồ đồ. Ông cũng hồ đồ theo. Không được nuông chiều con như vậy. Mỗi ngày tiêu tốn biết bao nhiêu tiền cho điểm tâm, bánh nướng, lại còn cho người khác ăn nữa.

Triệu Chấn Đường thất lại thất lạng của mình. Lão mặc một bộ quần áo sai dịch. Nghe thấy những lời này bèn ngẩng đầu cười nhạo:

- Không cần đến chúng ta phải tốn tiền, bà lo lắng cái gì. Một đứa bé trai nên biết kết giao với bạn bè, chẳng nhẽ lại giống như trước kia xuất ngày chạy lon ton xung quanh bà mới tốt?

Vừa nghe tới ba chữ “không tốn tiền”, Hà Thúy Hoa lập tức hạ hỏa, nhưng vẫn đứng đó lăm bằm không ngớt:

- Lúc đầu còn là một đứa trẻ hiền lành đến mức nào. Bây giờ lại biến thành ra thế này. Thật là.

Triển Tiến ở nơi nào đó buồn bực. Những thứ điểm tâm đó tại sao lại không mua bằng tiền của nhà? Đang nghĩ, Triệu Chấn Đường đã ra sân.

- Nương, vì sao cha nói không cần tiêu tiền của nhà?

Triệu Tiến hiểu kì hỏi. Bây giờ hẳn cũng phải thăm dò cái này, trước mặt cha mẹ mình, có cái gì nói cái đó, có cái gì hỏi cái đó, không cần phải cân nhắc quá nhiều.

Hà Thúy Hoa trừng mắt nhìn Triệu Tiến, tức giận nói:

- Cha con làm đường sai ở nhà môn, mua cái gì cũng phải tốn tiền, đó là giữ thể diện cho lão.

Triệu Tiến nghe thấy thế lúc đầu sửng sốt, sau đó không nén được mà bật cười, phạm vi hoạt động của bản thân quá hẹp, không đủ hiểu biết đối với thời đại này. Không nghĩ tới việc ý mạnh hiệp yếu trong thời đại này. Phụ thân Triệu Chấn Đường thân là nha dịch, còn làm đao phủ, hơn nữa còn xuất thân Bách Hộ Từ Châu. Tuy không phải là nhân vật tai to mặt lớn gì, nhưng trên đường cũng gọi là có thể hoành hành.

- Còn cười được, nhà chúng ta mà không có cha con lo liệu thì làm sao được như bây giờ. Tiểu Lan đến rồi, đi mau, đi mau.

Hà Thúy Hoa răn dạy một câu, không khách khí đuổi người.

Sau khi tiểu cô nương vào sân viện, liền làm mặt quỷ với con khi. Nói ra cũng thật kì quặc. Thái độ của con khi đó với Mộc Thục Lan khá tốt.

Mộc Thục Lan ngoan ngoãn chào hỏi Hà Thúy Hoa, sau đó gọi Triệu Tiến cùng đi. Hà Thúy Hoa đứng ở cửa phòng nói:

- Buổi trưa có điểm tâm, tiểu Lan con ăn nhiều một chút, đừng để cho tên tiểu tử đó bắt nạt người ngoài.

Khi mới ra cửa sân, Triệu Tiến và Thục Lan liền thấy Triệu Chấn Hưng đứng ở giao lộ, gật đầu với bọn họ, xoay người, bước đến trước mặt.

Triệu Tiến không chú ý đến việc hôm nay nụ cười của Thục Lan rất chân thành. Hơn nữa vừa mới đến đã nắm chặt tay hắn, tay trong tay cùng nhau bước đi.

Triệu Tiến không hề chú ý tới những tiểu tiết này. Vừa vượt qua cửa đến con đường phía trước, Thục Lan buông tay Triệu Tiến, bữu môi nói:

- Tiểu Tiến ca ca, huynh đừng giống như thúc bá nhà muội có được không? Đi đường còn cứ lăm bắm, cẩn thận.

Lúc này, Triệu Tiến mới phản ứng lại, cười cười với tiểu cô nương, cũng không thềm giải thích, tiếp tục đi về phía trước.

Sở dĩ lúc đi đường còn thấp giọng lăm bắm, là vì Triệu Tiến đang nhấm thềm. Hắn đang hồi tưởng lại, dùng tất cả các phương thức để khắc sâu vào kí ức, bao gồm cả việc lăm bắm.

Thấy Triệu Tiến vẫn ở đó lăm bắm luyên thuyên, tiểu cô nương tức giận đến nổi hất tay Triệu Tiến ra, bước đi trước mặt Triệu Tiến. Không được mấy bước, tiểu cô nương lại bước chậm lại, nắm lấy tay Triệu Tiến.

Hạng mục luyện võ có chút thay đổi, động tác đứng tấn ban đầu vốn đơn giản, bây giờ lúc đứng tấn còn phải bẽ một cây gỗ dài bốn thước. Cây gỗ vốn dĩ không nặng, nhưng duy trì một tư thế trong thời gian dài, sẽ làm cho hai cánh tay đau nhức khôn cùng.

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng nghiêm khắc hơn hôm qua rất nhiều. Triệu Tiến chỉ mới hơi rũ cánh tay xuống, ông liền rút que mây quất vào tay hắn.

Buổi trưa về nhà ăn cơm, trên bàn ăn một bên bày một đĩa bánh bao dầu, một bên còn có một cái túi nhỏ, đều tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Giấy thấm dầu này chắc là để gói những loại điểm tâm xốp và giòn. Trong bao gói chính là bánh nướng gì đó rồi.

Trên bàn đã bày biện xong xuôi đồ ăn, Hà Thúy Hoa vừa gọi hai đứa nhỏ ra ăn cơm, vừa lẩm bẩm nói:

- Thật đúng là phá gia chi tử, đồ ăn ngon thế này để lại cho bản thân ăn tốt biết bao, còn phải đem đi cho người khác.

Chương 19: Cảm Giác Hấp Dẫn Của Luỹ Tiến Và Mỹ Thực

Cơm trưa mới ăn được một nửa, đã nhìn thấy hai huynh đệ Trần Thăng ở phía sau bức tường thò đầu ra nhìn. Lúc Triệu Tiến luyện võ trời đã tối, lúc ăn cơm cũng khá trễ, nhưng hai huynh đệ Trần gia thì không luyện võ hay sao?

- Hai người bọn họ đoán chừng cũng sau giữa trưa được cho ra ngoài chơi, thời gian còn lại đều phải luyện võ.

Thúc phụ Triệu Chấn Hưng trả lời thắc mắc này.

Nhìn thấy hai người bọn họ tới, Triệu Tiến cũng có chút ngồi không yên. Mặc dù hẳn xác định mục tiêu, nhưng tính tình vẫn là càng lúc càng giống thiếu niên.

Ăn cơm nhanh như bay, không kiên nhẫn đợi được Mộc Thục Lan chút nào nữa, Triệu Tiến cầm gói đồ và điểm tâm ra cửa, còn có thể nghe được phụ thân Triệu Chấn Đường ở phía sau nói:

- Bốn thằng bé này đi cùng nhau không cần lo lắng cái gì, trộm cướp bắt cóc cũng không phải không có mắt mà đụng vào bọn nó.

Người Trần gia đưa đến không chỉ là hai huynh đệ bọn họ, ngoài cửa còn có gã đầy tớ khoảng chừng bốn mươi tuổi đứng đợi, tay trái gã đầy tớ mang theo hai cái túi đồ, tay phải mang theo một cái hũ, thoạt nhìn đều là dựa vào điều đã nói của Triệu Tiến ngày hôm qua mang đến. Nhìn thấy Triệu Tiến bước ra, gã đầy tớ kia khách khí gật đầu chào hỏi, đón lấy túi đồ trong tay Triệu Tiến đưa sang.

Nhìn thấy hai huynh đệ Trần Thăng chuẩn bị sẵn đồ đạc rồi, trong lòng Triệu Tiến hơi áy náy, tuy nhiên vẫn cười khì khì nói:

- Chúng ta mau đi thôi.

Hai huynh đệ Trần Thăng cả mặt đầu vẻ hưng phấn, tất cả không kìm giữ nổi bước chân, Mộc Thục Lan và Trần Hoành cười hì hì đi theo. Đi được đến nửa đường, Mộc Thục Lan đột nhiên mở miệng hỏi:

- Bây giờ thời điểm này đi có phải không tốt lắm hay không? Mọi người đều ăn cơm trưa rồi, chút bánh ngọt này không dẫn dụ được bọn họ.

Tiểu cô nương thông minh lạnh lợi, thật đúng là nghĩ đến điểm mấu chốt. Cô bé hỏi một câu như vậy, Triệu Tiến dừng bước, Trần Thăng ngẩn người suy nghĩ cũng đã hiểu. Trần Hồng ở phía sau mở tròng hai mắt ngơ ngác không biết xảy ra việc gì. Triệu Tiến buồn rầu vỗ trán, còn cho rằng mình đã nghĩ được kế hay, chưa từng suy nghĩ thông suốt được chỗ cô bé này vừa nói ra.

Sắc mặt Triệu Tiến và Trần Thăng đều có chút do dự, nghĩ thầm rằng có phải đổi thời gian hay không, gã nô tài chưa từng muốn đi theo ở phía sau cười nói:

- Nhị vị thiếu gia không cần lo lắng, trong thành Từ Châu bao nhiêu gia đình có thể ăn hai bữa cơm chứ, thậm chí có nhà chỉ ăn có một bữa, bọn họ bây giờ đều đói cả rồi!

- Chỉ ăn hai hoặc một bữa thôi sao? Không phải đều ăn ba bữa cơm sao?

Trần Thăn giật mình hỏi.

Gã nô tài kia cười sau đó liền giải thích nói:

- Sáng sớm ăn no, ra ngoài làm việc kiếm sống, tối ăn một bữa nữa, một ngày cứ như vậy trôi qua. Không ít gia đình chỉ có lúc đang bận rộn mới có thể ăn ba bữa cơm. Chớ đừng nói cho là trong rất nhiều gia đình ngay cả ngay no cũng làm không được, rất nhiều người một ngày có thể có bữa cơm để ăn cũng không tẻ rồi...

Nói mấy câu, nụ cười của gã nô tài biến mất, lắc đầu không tiếp tục nói nữa. Trần Thăng thì cả mặt kinh ngạc, hẳn đây là lần đầu tiên cậu ta nghe đến sự thật nghiêm khắc và khổ cực như thế, trong lòng rúng động. Thần sắc Triệu Tiến rất bình thường, mặc dù hẳn cũng là lần đầu tiên nghe nói. Nhưng Triệu Tiến từ trước thông qua rất nhiều con đường có chút hiểu biết.

Mặc kệ vào thời đại nào, thời gian nào, cuộc sống người nghèo đều hết mực cực khổ, hưởng chi ở thời đại không có chút may mắn bảo đảm như này.

An tĩnh như thế trong chốc lát, rốt cuộc tiểu tử kia đã nhanh khôi phục, Trần Thăng cao hứng phấn chấn nói:

- Vậy chúng ta đi nhanh, nhất định sẽ có người tử võ của chúng ta.

Không khí một lần nữa sôi động hẳn lên, tất cả lại đi về phía bãi chứa hàng bên kia.

Kho chứa hàng vẫn rất nhiệt náo như trước đây, thoạt nhìn hẳn là rất nhiều người cũng chưa ăn cơm trưa, tất cả dường như cũng tập thành thói quen, ở nơi này vẫn cao hứng vui đùa như cũ.

Đến đây vài lần, bao gồm những ghi nhớ từ trước đó, Triệu Tiến cũng nhìn không ra gì hết, nhưng có lời nói mới vừa rồi kia, Triệu Tiến liền chú ý tới rất nhiều chi tiết.

Quần áo mặc trên người rất nhiều trẻ em đều rất là rách nát, bây giờ đã là tiết cuối thu, nhưng tất cả mọi người ăn mặc hết sức đơn bạc. Thiếu niên

Nam Quan Lưu Dững kia cũng chỉ có một lớp áo mỏng, lộ ra khuôn ngực khẳng định không phải bởi vì dững mảnh, mà là không có quần áo dày chi hết.

Tất cả tuy rằng đông một nhóm người, tây một nhóm người, nhưng thật sự vui vẻ thoải mái không nhiều lắm, rất nhiều người ngồi đứng tùy tiện đây đó, sự sôi động theo đó mất đi ít nhiều, cũng sẽ không cảm giác được cơn đói đến quá sớm, cũng chỉ có mười mấy đứa con nít mặc áo bông da thô thể kia tinh thần vẫn còn rất tốt, chạy loạn khắp nơi. Những đứa bé này sắc mặt rất tốt, mỗi người đều có mấy mấy đứa bé nghèo khổ đi theo.

Hơn nữa Triệu Tiến còn để ý đến một chuyện, ở tại chỗ bãi chứa hàng này, đứa bé lớn tuổi nhất cũng không thể vượt quá mười bốn tuổi. Nghĩ lại cũng rất nhanh tìm ra được nguyên nhân. Mấy đứa lớn đều phải đi làm công việc trợ giúp gia đình nuôi sống bản thân, nào có thời gian đến chỗ này chơi đùa làm loạn.

Mọi người đều nhìn thấy Triệu Tiến và Trần Thăng xuất hiện. Nếu là ngày hôm qua, còn sẽ có một đám người vây xung quanh, nhưng sau trận ẩu đả ngày hôm qua, nhìn Lưu Dững cả mặt đều là máu, còn có tên nhỏ con lăn lộn trên mặt đất, tất cả đều sợ hãi. Hơn nữa Trần Thăng uy phong lừng lừng ở nơi này, bây giờ ai cũng không dám đến gần phía trước.

Gã nô tài Trần gia đi theo đến rất hiểu chuyện, đặt đồ vật cầm trong tay xuống, sau khi chào hỏi, bản thân gã liền quay người rời khỏi.

- Cậu đứng ở bên cạnh nhìn là được rồi, để tôi làm!

Triệu Tiến nói với Trần Thăng một câu. Trần Thăng gật đầu lia lịa.

- Đặt thứ đó qua bên kia, bên kia cao hơn.

Triệu Tiến dẫn đầu mấy người bọn họ đi về chỗ cái đài bằng đất ở phía tây bãi chứa hàng, mấy đứa con nít chơi đùa trên chỗ đó chớp mắt không

thấy đâu nữa.

Tuy nhiên lòng hiếu kỳ của mấy thiếu niên nhỏ tuổi trên bãi chứa hàng toàn bộ đều bị Triệu Tiến và Trần Thăng hấp dẫn, rất nhiều thiếu niên đã vây xung quanh, mà ngay cả đám người Lưu Dững chịu thiệt hôm qua cũng quan sát từ chỗ xa bên kia.

- Mở chỗ điểm tâm ra.

Triệu Tiến và Trần Thăng nói. Trong bất giác, Trần Thăng theo phản xạ làm theo lời Triệu Tiến.

Hai người mở gánh đồ ra, bánh bơ sữa, bánh đậu đỏ, bánh nướng vừng, kẹo đường hoa quế đều hiện ra trước mắt mọi người.

Trần Thăng mỗi ngày đều mang một ít thức ăn ngon sang đây, nhưng những thức ăn vặt kia vô cùng bình thường, nhưng bây giờ Triệu Tiên và Trần Thăng cộng lại chừng hơn ba mươi cái, thành một đồng rất lớn.

Những thiếu niên vây xung quanh quan sát kia vô ý tiến một bước về phía trước, Triệu Tiến thấy rất rõ ràng rất nhiều người cổ họng di động lên xuống, đều đang nuốt nước miếng.

Sau khi làm những điều đó, không chỉ bọn thiếu niên trong bãi nhìn Triệu Tiến, ngay cả huynh đệ Trần Thăng và Mộc Thục Lan đều đang ngó chừng Triệu Tiến, đợi chờ hành động kế tiếp của hắn, bọn họ đều không biết Triệu Tiến muốn làm gì.

Triệu Tiến cầm qua cái hũ bằng đất kia, mở gánh đồ chứa những tấm thẻ gỗ nhỏ ra, có hơn ba mươi hai cái đen trắng, lớn nhỏ tương đương nhau, khoảng chừng nửa tấc. Cũng may Trần gia giàu có, bằng không trong một đêm cũng lấy không ra được nhiều thẻ bài như vậy. Triệu Tiến bỏ những thẻ bài bằng gỗ này vào trong hũ bằng đất, sau đó cầm hũ xóc lên.

Mỗi người đều nhìn mắt không dám di chuyển sang chỗ khác, sợ là bỏ lỡ một bước nào, thật giống như nhìn người khác làm ảo thuật.

Làm xong hết những điều này, Triệu Tiến đứng lên, lấy hơi lớn tiếng nói:

- Tôi và Trần Thăng ở nơi này chuẩn bị làm một cuộc tỉ võ.

Nghe được hai chữ "tỉ võ", bọn thiếu niên phía trước lập tức mất đi hứng thú, rất nhiều người lập tức xoay người đi, đều cùng muốn giải tán đi hết.

- Từ hạng thứ tám trở lên mỗi người một món điểm tâm, từ hạng thứ tư trở lên mỗi người có thể cầm lấy một món điểm tâm. Từ hạng thứ hai trở lên mỗi người hai món. Xếp đầu tiên lấy được mười sáu món!

Triệu Tiến la lớn.

Rất nhiều thiếu niên trẻ tuổi vẫn xoay người rời đi như trước, Trần Thăng ở bên có chút sốt ruột, vừa muốn nói, những đứa con trai trên bãi chứa hàng lúc này đều có phản ứng, từng người xoay đầu lại, chạy hết sang đài đất ở phía bên này.

Một người có thể lấy mười sáu cái! Đây cũng đủ ăn hai ba ngày, hơn nữa bánh kẹo kia còn là bánh kẹo tinh tế có đường chiên dầu, rất nhiều đứa bé có là năm mới cũng ăn không được. Nếu như có thể đạt được vị trí đầu tiên, đây chính là một phần rất lớn, mấy đứa bé khoẻ mạnh càng nóng lòng muốn thử điều đó.

- Triệu Tiến, tôi đã vào hạng thứ tám lấy một món, tôi vẫn còn có thể sau đó vào hạng bốn, vậy có phải có thể lấy thêm được một món, chính là hai món phải không hả?

Có người ở dưới hô hoán.

Triệu Tiến nhìn xuống phía dưới, nhận ra là một tên mập mặc áo bông, cả người trông giống như một cái bánh bao lớn, vóc dáng còn phải cao hơn so với Trần Thăng. Mừng tượng nhớ ra trong đầu tên mập này họ Tôn, trong nhà mở tiệm vải. Nghe thấy câu hỏi này, trong lòng Triệu Tiến vui vẻ, mình muốn nói lại được người khác hỏi đến, như vậy hiệu quả càng tốt hơn. Triệu Tiến cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới thật sự có người có thể tính được khoản chi tiết này.

- Đúng vậy, điều anh lấy được đến hạng tám và điều anh lấy được đến hạng bốn là hai chuyện khác nhau. Anh có thể vào được hạng bốn, ít nhất có thể lấy được hai món.

Triệu Tiến lớn tiếng trả lời.

Tên mập trẻ tuổi họ Tôn kia con mắt đảo vòng, vẻ mặt kinh ngạc hô hoán:

- Vậy... vậy... Nếu như có thể lấy được hạng nhất, tổng cộng có thể lấy đến hai mươi món!

Cậu ta nói chuyện có chút lắp bắp. Thiếu niên xung quanh đầu tiên là cười vang, lập tức thần sắc càng chói sáng.

Trần Thăng lấy ra bánh nướng vừng còn bốc hơi nóng, bị gió thổi qua, mùi vị kia tản mát ra xung quanh, có mấy đứa con nít tuổi còn nhỏ cũng nhin không được chảy nước miếng ra.

Đến lúc này, Lưu Dững chen lẫn trong đám thiếu niên kia bước tới, ánh mắt hung tợn trừng trừng những người không nhường đường, rất nhiều đứa nhỏ đều sợ hãi né tránh, ngoại trừ một đám người này của Nam Quan, cũng có một số đứa khoẻ mạnh khác, kéo bè kết cánh vây xung quanh.

Chương 20: Bốc Thăm Đấu Võ

Nhìn thấy cục diện này, Trần Thăng lại có chút nóng vội, cậu cũng không phải kẻ ngốc, biết nếu như bị đám người này của Lưu Dững chơi kiểu tay chân, những món điểm tâm này bị chúng cướp lấy mất. Nhưng bây giờ Trần Thăng đợi Trần Tiến lên tiếng, cậu tự mình cảm thấy rằng Trần Tiến khẳng định có chủ ý.

- Tất cả đến mò thẻ bài trong cái hủ đất này, số trên thẻ đen và thẻ trắng đều là từ một đến ba mươi hai. Sau khi mò xong rồi, người có số giống nhau lên đài đánh nhau. Đánh xong có ba mươi hai người thắng lợi. Lần nữa móc thẻ bài, trắng đen đánh nhau, mãi cho đến khi chọn ra được người đứng đầu.

Triệu Tiến ở tại chỗ tiếp tục hô hoán lớn tiếng.

Triệu Tiến nói quả thật có hơi phức tạp, rất nhiều thiếu niên trong lúc nhất thời nghĩ không ra. Xung quanh đài đất lại có chút an tĩnh, Triệu Tiến cũng không để ý tới, lại ở tại chỗ lớn tiếng hô hoán:

- Tay không đánh nhau, đánh đối phương ngã xuống đất thì tính là thắng. Sau khi ngã xuống đất không được đuổi theo đánh tiếp, không được đánh sau đầu, không được đâm vào mắt, không được đá phần phía dưới, đánh mấy chỗ đó tính là thua.

Trong bọn thiếu niên phía dưới có tiếng xôn xao rất nhỏ, vài người nhỏ giọng nghị luận. Sau đó người nghị luận càng lúc càng nhiều, ánh mắt mỗi thiếu niên đều trở nên rất nóng nảy.

Triệu Tiến nhìn phía dưới, trên mặt lộ ra nét cười, hiệu quả dự đoán đạt được rồi, hẳn thừa lúc lửa còn nóng hô hoán lên:

- Đồng ý đến để tử võ thì giơ tay lên!

Không một chút do dự, tất cả đều giơ tay của mình lên. Triệu Tiến đặt cái hũ đất kia đến trước mặt, la lớn:

- Muốn tham gia tử võ thì sang đây mò thẻ!

Tiếng hò hét âm ầm, đám thiếu niên giành nhau kéo sang. Mộc Thục Lan và Trần Hồng đứng ở bên cạnh Triệu Tiến hoảng hốt né hết về phía sau. Trần Thăng lần trước bị tinh thần sôi sục của đám người có mặt tại đây làm cho sợ hãi nháy dưng, lập tức buồn bực hỏi Triệu Tiến:

- Sao cậu chưa nói ai cùng tôi tử võ?

- Cậu cũng đến lấy thẻ bài, cậu phải có bản lĩnh lấy được vị trí đầu tiên!

Triệu Tiến hô hoán với Trần Thăng, không hô không được, bởi vì bên này âm thanh đã ồn ào.

Ngày hôm qua tốt xấu gì uy phong Trần Tiến đá tên lùn Lưu Dũng vẫn còn, mộc đao kia trong tay Trần Thăng cũng không phải để chơi cho vui, trật tự còn chưa có hoàn toàn loạn bậy, tuy nhiên chỗ cách mấy bước phía trước đài đất chen chúc nhau thậm chí đâm đá lẫn nhau là chuyện không tránh khỏi.

Trần Thăng nhìn thấy điều này, cuống quýt mò vào trong hũ đất lấy ra được một miếng thẻ bài. Triệu Tiến cũng mò từ trong hũ ra được một miếng. Thẻ bài hai người mò ra đều là màu đen.

Có hai người Triệu Tiến và Trần Thăng quan sát, việc tiến hành mò thẻ bài coi như thuận lợi, mấy đứa nhỏ trong bãi chứa hàng nhìn tuy rằng

nhieu, nhưng cũng không đến trăm người, cũng không phải từng người đều sẵn lòng đi tử võ, có người tuổi còn nhỏ, có người gia cảnh không tệ, có người xem ra yếu ớt.

Một đám người Lưu Dũng vốn không dám lên trước, nhìn thấy Triệu Tiến không có ý ngăn cản, cũng đều chen lấn lên trước. Từng người mò thẻ bài, tên mập nói lắp cũng chen chúc sang lấy miếng thẻ bài.

Vốn tất cả mọi người rất lo lắng nhưng bọn thiếu niên thành bè kết cánh kiểm soát việc tử võ, thành trò vui trong nội bộ bọn chúng, nhưng mò thẻ bài trong cái hũ đất không thể làm giả, một tên mò vào không thể biết được màu sắc thẻ bài, lúc trước vẫn còn là huynh đệ bạn bè, vừa thấy tấm biển màu sắc không giống nhau, ánh mắt đã không giống như trước nữa, có lẽ sẽ trở thành đối thủ.

Nhìn không khí nóng bỏng phía dưới, Trần Thăng cả người đều ngây ngốc. Từ trước cậu ta cũng giờ điểm tâm thét to, nhưng không có mấy người sẵn lòng cùng cậu ta tử võ, thế nào mà hôm nay hiệu quả tốt như vậy?

- Triệu Tiến, đây là chuyện thế nào?

Trần Thăng tò mò vô cùng hỏi.

- Muốn cho mỗi người đều cảm giác mình có cơ hội thắng. Sau đó phải sắp đặt giải nhất vô cùng phong phú.

Triệu Tiến cười giải thích hai câu.

Trần Thăng nghe xong nửa hiểu nửa không. Kỳ thật Triệu Tiến cho mượn gì đó chính là xổ số đời nay. Dễ dàng tham gia, cần rất ít tiền đã có thể tham dự, giải nhất vô cùng phong phú, chỉ cần trúng là có thể thay đổi cuộc sống. Quy tắc thiết kế chính là khiến cho mọi người đều cảm giác mình có khả năng trúng thưởng, trên thực tế trúng thưởng hết sức khó khăn.

Lần tỷ võ này cũng dùng cùng một loại biện pháp, mặc kệ không lấy ra được giải thưởng lớn gì, nhưng nhiều điểm tâm như vậy đối với bọn thiếu niên thì cũng đủ sự cảm dỗ. Phương pháp mò thẻ bài khiến cho mỗi người đều cảm giác được mình có cơ hội. Hơn nữa Triệu Tiến còn cố ý nói dùng tay không đánh nhau, rất nhiều đứa nhỏ đều cảm thấy mọi đao đoản còn cầm trong tay Trần Thăng mới lợi hại, dùng tay không, cơ hội càng lớn hơn.

Còn một điểm nữa, trên thực thể mò thẻ bài trắng đen tỷ võ đánh nhau, bản thân chuyện này đã rất thú vị, tất cả mọi người đều sẽ có mong muốn tham dự.

Nguyên những đạo lý này nói ra Trần Thăng cũng không chắc đã hiểu, bây giờ Trần Thăng cao hứng phấn chấn nhìn đám người dưới đài đất, đang dò xét đối thủ của mình là ai.

- Ta hô số một, hai người cầm lấy thẻ bài này đứng ra đây.

Triệu Tiến ở trên đài đất hô vang.

Hai đứa bé đứng dậy. Coi ra cũng khéo léo, vừa hay là hai đứa trong đám bọn Lưu Dũng. Hai đứa này tương đối mạnh khỏe, đều có bộ dạng rất tự tin, trước đó khi chưa mò được tấm biển hai đứa cười ha ha hi hi, mò tấm biển xong nụ cười trên mặt cũng không còn nữa.

Từng con số được hô lên, điều khiến Triệu Tiến dở khóc dở cười chính là, các con số một hai ba mấy đứa nhóc còn có thể nhận biết, các con số còn lại người nhận biết không nhiều. Triệu Tiến còn phải ở bên cạnh đài đất viết những con số này ra, để cho bọn thiếu niên đối chiếu.

Hắn cảm thấy nhận biết những con số đó rất bình thường, thời đại của hắn, một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể nhận biết hầu hết, nhưng Triệu Tiến không nghĩ tới ở thời đại này, phần lớn mọi người chung quy lại cả đời đều là thất học, nhận biết con số thật là việc không thể lường được.

Bản thân Triệu Tiến ở tại chỗ bận rộn bỏ hết tâm chí vào, lại không để ý đến ở đầu bãi chứa hàng khác, có hai người lớn đang nhìn về phía này, một người là gã nô tài kia của Trần gia, một người khác không ngờ là thúc phụ của hần Triệu Chấn Hưng.

- Không ngờ rằng tiểu thiếu gia quý phủ thông mình lanh lợi như vậy, những thứ này nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nghĩ thế nào cũng không ra một đứa nhỏ có thể nghĩ ra được.

Gã nô tài kia nói rất khách khí.

Triệu Chấn Hưng cũng đang nhìn bãi chứa hàng bên kia, nghe nói như thế cười trả lời:

- Cái gì quý phủ, nhưng năm an nhàn của Triệu gia chúng ta mới qua chưa được đến tám năm.

Gã nô tài kia cười ha hả, Triệu Chấn Hưng lại ôn hoà nói:

- Ta biết rõ ý trong lời nói của người, tuy nhiên những chủ ý này của Tiểu Tiến đều là tự nó làm ra, không ai tính toán cho nó. Anh trai chị dâu tôi cũng không có phần tâm cơ này, cho dù là ta. Ta bây giờ còn kinh ngạc hơn so với người.

- Ngày hôm qua thiếu gia của chúng tôi trở về nói mấy cách này, trong nhà bận đến khuya mới làm xong được. Hôm nay lão gia đã dặn dò tiểu nhân sang đi theo xem thử. Thật đúng là không uổng công.

Người làm kia cười nói.

Triệu Chấn Hưng biết rằng gã nô tài này là người hầu thân cận của Trần Bằng ông nội Trần Thăng. Hiện tại cũng là quản gia của Trần gia, lão gia từ miệng y nói ra là ông nội của Trần Thăng. Làm ra thẻ bài trắng đen, còn

phải lấy nhiều điểm tâm như vậy ra đây. Người lớn khẳng định phải quan tâm chú ý tới, xem thử rốt cuộc muốn làm gì.

- Đấu võ rồi.

Triệu Chấn Hưng mở miệng nói.

Gã nô tài kia nhìn về phía bên đó, cười nói:

- Thiếu thiếu gia vận khí không được tốt, đối thủ đầu tiên là một tên cao to rồi!

Số thẻ bài trong tay Triệu Tiến là số năm màu đen, lúc hô đến con số trên thẻ bài này, một thiếu niên phía dưới cũng giơ thẻ bài trong tay lên, số năm màu trắng. Triệu Tiến không biết tên đối thủ này, tuy nhiên cũng có chút ấn tượng. Thiếu niên này luôn là kẻ cầm đầu đám trẻ nhỏ kia lẫn lộn với nhau.

Thiếu niên này cao hơn Triệu Tiến, khoẻ mạnh hơn rất nhiều, bộ dạng dường như lớn hơn một tuổi. Nhìn thấy đối thủ của mình là Triệu Tiến, oán hận nhổ một bãi nước miếng xuống đất. Mấy ngày nay, Triệu Tiến ở nơi này đánh ngã Trần Thăng, đánh bay Lưu Dũng, uy phong vô cùng, đối với phản ứng của cậu ta, những người khác đều thờ nhè nhẹ.

Đối thủ Trần Thăng rút được là một đứa vóc dáng khá yếu ớt, đứa kia cả mặt mũi máo, sắc mặt Trần Thăng cũng rất khó nhìn, cậu là muốn tìm được một đối thủ giống như mình đánh thống khoái một trận.

Cái tên mập họ Tôn kia cũng lấy được thẻ bài, đối thủ của cậu không ngờ là Lưu Dũng. Hai kẻ này cái đầu kém nhau không nhiều, chỉ chẳng qua là bộ dạng Lưu Dũng cứng cỏi hơn, hơn nữa lúc bình thường đều hiếu dũng thích đánh nhau. Tất cả đều cảm thấy tên mập họ Tôn đánh không lại đối phương.

Bãi chứa hàng tuy lớn, cần phải bảo đảm độ sức công bằng, Triệu Tiến bây giờ còn chưa cách nào để cho ba mươi hai trận đấu tỷ võ bắt đầu cùng một lúc, chỉ có thể đánh từng trận một. Ngay ở trên mặt đất bên cạnh đài đất vẽ ra một vòng tròn để coi như là sân đấu. Tất cả mọi người xem xung quanh nơi đó, muốn quấy rối giờ trò cũng không làm được.

Triệu Tiến theo đó ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng của hắn hơi nóng vội, luyện võ học võ mới là đại sự lần đầu của hắn, bây giờ thời gian lãng phí đã quá nhiều rồi.

- Tiểu Tiến ca ca, bây giờ còn sớm mà, ngày hôm qua lúc chúng ta đi còn muộn hơn nhiều so với lúc này.

Mộc Thục Lan ở bên cạnh nói thật êm tai.